RITA HERRON

Templul lunii

Traducerea și adaptarea în limba română de
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Ploua de câteva ore bune, o ploaie deasă și plictisitoare, care făcea ca apa care șiroia pe ferestre să pară adevărate torente, iar asfaltul-o albie neîncăpătoare.

Gabrielle stătea singură în holul hotelului Belen, privind ploaia prin ușa de la intrare. Degetele băteau pe tăblia mesei ritmul picăturilor. Nu era deloc atentă la grupurile de turiști vorbăreți și veseli de lângă ea. Flecăreau cu toții despre pauza asta de concediu pe care le-a dat-o vremea de afară, într-unul din sezoanele secetoase ale Peninsulei Yucatan. O dată sau de două ori a mai aruncat o privire la valiza de la picioarele ei, parcă pentru a se asigura că era tot acolo.

Și ea era acolo, își spuse. Și avea tot dreptul să fie, așa că i se părea stupid să se gândească că ploaia era un semn rău. Chiar dacă James nu avea s-o primească bucuros la Merida, tot trebuia să rămână, pentru misiunea pe care i-o încredințase revista Vision. Acum, era o femeie care muncește, fie că el era sau nu de acord cu asta. Și ar putea exista o sumedenie de explicații pentru faptul că nu răspunsese scrisorii în care-i explica faptul că cei de la redacție fuseseră încântați de articolele trimise de ea și că mai voiau și altele. Poate că nu primise niciodată scrisoarea. Până la urmă, era unul din locurile cel mai puțin accesibile de pe pământ, iar dacă James se afla pe undeva prin pădurile mayașe,

cu greu i-ar fi putut trimite un răspuns.

Dar, cu cât încerca să-și ridice moralul, cu atât se simțea mai dezamăgită. Alți arheologi reușeau să țină legătura cu soțiile și cu familiile lor, iar Gabrielle știa acest lucru, dar din partea lui James primise doar tăcere pe toată perioada scurtei lor căsnicii. Și în trecut, fusese singura care ceruse iertare în fața purtării sale reci, dar nu se va repeta și acum. În mod deliberat și cu sânge-rece, o scosese din cariera lui și o făcuse să înțeleagă că nu dorește o soție care să muncească.

Oftă. Nu-i venea să creadă că le va vedea într-adevăr. Citise atât de multe despre aceste piramide care se pierdeau în junglă, încât abia aștepta să vadă cum arătau în realitate. Dintotdeauna o fascinase Mexicul și încercase mereu să afle cât de multe se putea pe această temă. Tatăl ei, care predase la o universitate din nord, o încurajase întotdeauna în documentările sale, deși nu-i împărtășise niciodată acest interes. Au avut dintotdeauna o relație de prietenie care s-a consolidat și mai mult în momentul în care mama i-a murit în urma unei operații banale. Profesorul Christow a îmbătrânit vizibil în urma acestei lovituri, dar a hotărât ca durerea lui să nu afecteze cu nimic creșterea Gabriellei. Așa că sora lui mai mare, Molly, și ea văduvă, a venit să locuiască la ei, devenind un substitut mai mult decât potrivit pentru mama Gabriellei.

Moartea tatălui său a avut loc exact când tânăra urma un curs de fotografie. A vrut să renunțe imediat la el, pentru a-și căuta un serviciu ca să ajute cu bani în casă, dar Molly s-a încăpățânat s-o refuze, pe motiv că toate diplomele astea aveau să-i folosească într-o zi. Era la sfârșitul cursului când l-a cunoscut pe James. Asistase la seminarul despre civilizația aztecă, despre care auzise la centrul cultural din localitatea ei și mersese mai mult din curiozitate, să-l cunoască pe James Warner, fost coleg de catedră cu tatăl ei.

Când prelegerea s-a terminat, s-a apropiat și s-a prezentat. James Warner era un bărbat subțirel, cu păr grizonant, care, spre uimirea

Gabriellei, o întâmpină cu toată căldura, ba chiar o invită să rămână la o cafea cu el.

I-a povestit despre ce s-a întâmplat cu tatăl ei și el s-a arătat foarte afectat.

– Eram în străinătate când am aflat, spuse el. Iar în momentul acela mi s-a părut că e prea târziu să scriu sau să sun ca să prezint condoleanțe. Nu știam că Charles avea o fiică.

A dus-o acasă după aceea, și i-a spus că trebuie să țină legătura, dar Gabriellei i se păruse că o făcuse fără interes, așa că nu se așteptase să audă din nou vești de la el, deși îi părea rău că nu avusese mai mult timp să afle detalii despre vechiul Mexic.

Dar spre uimirea ei, auzi de el la scurt timp după asta. I-a scris, după care i-a trimis o telegramă și un buchet de flori. Era invitat la câteva petreceri de logodnă din cartier și o rugă și pe ea să vină ca pereche a lui. Gabrielle se simțea în siguranță în compania lui, așa cum se simțea și alături de tatăl său, cu toate că știa că cei doi sunt extrem de diferiți.

La început, tânăra crezu că James era atent cu ea doar pentru că era fata unui fost coleg de-al său, dar începu să-și dea seama că lucrurile nu stăteau tocmai așa. Relația lor a început destul de stângaci, dar n-a durat mult până când profesorul și-a dat pe față adevăratele intenții. Voia s-o ia de soție. I-a spus-o într-o seară, în timpul unei cine, după ce văzuseră o piesă de teatru. I-a vorbit deschis despre diferența de vârstă dintre ei și despre divorțul prin care trecuse în urmă cu câțiva ani.

– Fosta mea soție nu putea accepta cerințele slujbei mele, spuse el. Nu o interesau deloc cercetările și ura călătoriile. În timp ce tu, draga mea Gabrielle, împărtășești fascinația mea pentru cultura mayașă. Mi-ai putea fi de mare ajutor. Chiar să mă inspiri.

Dacă tânăra a ezitat puțin, a fost doar ceva de moment. Și dacă o voce interioară îi tot șoptea să se gândească bine dacă nu cumva o atrăgea la el doar perspectiva vieții pe care putea să i-o ofere, nu ținu

cont de ea. Era prea încântată de felul demodat al lui James de a-i face curte și de respectul evident pe care îl arăta față de inocența ei. Pe toată perioada facultății, fusese o fire destul de retrasă și singuratică, în ciuda faptului că era de o frumusețe răpitoare. Nu-i plăcuseră niciodată asalturile tinerilor prea obraznici și încercase să evite relațiile care ar fi făcut-o să sufere.

Chiar și în momentul în care au devenit logodnici, James n-a încercat în niciun fel să ducă relația lor la un nivel mai intim, iar Gabrielle îi era recunoscătoare pentru acest lucru. Singura care îi umbrea fericirea era mătușa Molly, care se împotrivea acestui mariaj.

– Ești conștientă de ceea ce faci, copilă? o întrebă într-o zi, în timp ce Gabrielle își împacheta câteva din cărțile pe care dorea să le ia cu ea în noua casă. E un bărbat în vârstă, care are idei preconcepute, iar tu ești atât de tânără... Câteodată îmi fac multe griji pentru tine.

Gabrielle își privi mătușa cu ochii mari de uimire.

– Dar, mătușă Molly, tu-l cunoști pe James de ani buni.

– Oh, da, chiar îl cunosc de ceva timp, iar lucrul ăsta mă îngrijorează și mai mult. Până și tatăl tău obișnuia să spună că există o latură a lui James pe care e mai bine să n-o știe nimeni. Și nu mă deranjează doar faptul că e mai în vârstă decât tine, doar că mi-aș dori să mai aștepți puțin, ca să să vă cunoașteți.

– Oh, mătușă Molly! strigă Gabrielle exasperată. Nu-mi spuneai mereu că singurul fel în care poți să ajungi să cunoști pe cineva este să locuiești cu el?

– Da, așa am spus, iar dacă tu și James ați fi vrut să faceți doar lucrul ăsta, atunci aș fi fost cu mult mai fericită.

– Sunt șocată, spuse Gabrille zâmbind. Mătușă, chiar crezi că James ar accepta una ca asta?

Mătușa ei era o scumpă, dar avea idei învechite despre căsnicie, cam la fel ca cele ale lui James. Credea în romantism și în faptul că dragostea învinge întotdeauna, dar Gabrielle era o fire pragmatică. Era

convinsă că o căsnicie reușită înseamnă o relație bazată pe muncă și toleranță de ambele părți.

Iar ea era pregătită să lucreze pntru căsnicia ei. Ceea ce nu făcuse, era că nu-l întrebase pe James dacă și el era de acord să facă același lucru.

Gabrielle oftă și când un chelner trecu pe lângă ea, mai ceru o băutură.

Nu așa își imagina că se va desfășura prima ei călătorie în Mexic, stând singură în holul unui hotel. Credea că James va fi lângă ea, sfătuind-o ce să comande, încurajând-o să folosească spaniola pe care o învățase cu greu în perioada scurtă de dinaintea călătoriei. Dar James nici măcar nu fusese acolo ca s-o întâmpine la aeroport. Încercă din nou să-l scuze, dând vina pe sistemul poștal, dar gândind la rece, își zise că dacă se pierduse o scrisoare, n-avea cum să se piardă și următoarea.

În a doua se chinuise să nu-și arate satisfacția că revista Vision o trimisese în Yucatan ca să însoțească expediția în care era și James. Știa că ceea ce făcea era în ciuda dorințelor lui, aceea de a-și lua o slujbă cu normă întreagă și de a-l urma în Mexic. Încercase de multe ori să-l facă să înțeleagă că nu poate sta tot timpul în casa lor imaculată, urmărind-o pe doamna Hutchinson, menajera, cum șterge de praf porțelanurile și argintăria atât de minuțios aranjate în vitrine.

Gabrielle nu-l vizitase pe James niciodată înainte de nuntă, dar după ce s-au întors din luna de miere și i-a văzut casa, a știut imediat că acolo se va simți întotdeauna stingheră și lipsită de libertate. Și-a imaginat că avea să personalizeze casa, s-o facă mai umană, dar i s-a adus curând la cunoștință că nu trebuie să se atingă de nimic și că trebuie să lase lucrurile exact așa cum le găsise.

Încercarea ei de a-i aduce lui James la cunoștință faptul că piesele de mobilier din sufragerie ar putea fi așezate altfel, încât să creeze un spațiu mai intim, a fost primită ca o ofensă. Tânăra se simțea deseori

ca o fantomă. Dacă stătea pe canapea să citească și ieșea câteva momente din cameră, când revenea, găsea pernele aranjate de parcă nimeni n-ar fi stat acolo. Nici măcar dormitorul parcă nu-i aparținea.

Chelnerul sosi cu băutura, iar ea o plăti și mulțumi.

A știut de la început că mariajul ei cu James e unul bazat mai mult pe afecțiune decât pe pasiune, dar nu și-a închipuit niciodată că va fi altfel decât unul obișnuit. S-a simțit șocată și rănită că James n-avea de gând să consume căsătoria. La început, i-a fost recunoscătoare. James îi spusese că le trebuie un timp ca să se acomodeze unul cu altul, înainte de a deveni iubiți pe plan fizic. Dar pe măsura trecerii timpului, Gabrielle începea să aibă îndoieli că James și-ar dori o nevastă în adevăratul sens al cuvântului. Și în loc să se apropie unul de altul, parcă mai mult se îndepărtau.

Se așteptase ca, devenind soția lui, să ia parte la ieșirile în societate. Știa că avea colegi drăguți cu care putea discuta diverse lucruri și că putea organiza reuniuni la ei acasă, așa cum făcea și pentru tatăl său. Dar n-a cunoscut pe nimeni. James mergea în fiecare zi la Institutul Central de Studii Americane, iar pe ea o lăsa să facă ce dorește. Seara, el citea sau muncea în biroul de acasă, iar ea se uita singură la televizor.

O singură dată, Gabrielle a sugerat că ar trebui să facă și ei ceva distractiv, iar fața lui James a devenit neagră de furie. I-a spus pe ton răstit:

– Când o să-mi doresc ca intimitatea și liniștea să-mi fie invadate de o ceată de străini, o să te anunț, Gabrielle!

Însă tânăra și-a invitat într-o zi mătușa care, spre mirarea ei, s-a lăsat cu greu convinsă să vină.

– Oh, copilă! Parcă ai locui într-un muzeu! Merse până la una dintre vitrine și privi. Cred că l-a costat o avere pe James ca să asigure casa asta! Lucrurile de aici sunt incredibil de valoroase. Se întoarse spre tânără. Și tu ce ești, draga mea? Ultima lui piesă din colecție?

Fata protestă bineînțeles, dar cuvintele mătușii Molly îi rămaseră în

memorie.

Cea mai mare dezamăgire pe care a suferit-o a fost refuzul lui James de a lua parte la cercetarea lui. Pe vremea când o curta, răspunsese cu răbdare la toate întrebările ei curioase. Acum, însă i se dăduse de înțeles că toate astea erau niște lucruri neînsemnate pentru el și că astfel îi întrerupea munca.

Era ocupat, își spunea ea, dar imediat cum va termina cu hârtiile și va începe pregătirile pentru expediția din Yaxchilan, atunci va avea nevoie de ea. Poate că atunci când se vor afla acolo, va deveni inspirația de care vorbise cândva și nu lucrul iritant care era acum.

Abia i-a venit să creadă când i-a spus că va pleca fără ea.

– Dar vei fi plecat luni întregi! izbucni ea. Nu mă poți lăsa singură aici! Ce-o să fac?

– Să faci? întrebă el uimit. Ce să faci? Vei face ceea ce fac și celelalte neveste. Vei ava grijă de apartament și...

– Apartamentul? izbucni ea. Știi bine că doamna Hutchinson are grijă de casă, iar eu n-am voie nici măcar să fierb un ou pe aragazul ei imaculat.

James murmură ceva, dar Gabrielle era prea nervoasă ca să înțeleagă.

– James, spuse ea la un moment dat, punând mâna peste a lui, și încercând să ignore că el și-o retrăgea, te rog, lasă-mă să vin cu tine. Mi-am dorit întotdeauna să merg în Yucatan, știi asta. Și, în afară de asta, spuse ea, îmbujorându-se, ar trebui să petrecem mai mult timp împreună, pentru a ne cunoaște. Cum să facem asta, dacă suntem la mile distanță unul de altul?

– De ce nu poate o femeie să înțeleagă că munca și relațiile unui bărbat sunt lucruri în care ea n-are de ce să se implice? întrebă el iritat.

– Accept asta, veni răspunsul Gabriellei. Sau cel puțin accept că asta este dorința ta. Dar ai spus cândva că aș putea fi o inspirație pentru tine. Au fost doar cuvinte goale sau chiar asta credeai în acel moment?

– Bineînțeles că asta am vrut să spun, draga mea. Din prima clipă în care te-am văzut, mi-am dat seama că frumusețea ta e singurul lucru care s-ar potrivi de minune în decorul pe care l-am creat aici. Pădurea tropicală, în schimb.... dădu din cap. Nu te-ai potrivi deloc acolo.

– De ce nu? întrebă Gabrielle cu amărăciune în glas. Îți e teamă că zeița ar putea coborî de pe piedestal ca să devină femeie? Că aș putea transpira, m-aș putea murdări și că m-ar înțepa insectele ca pe orice altă ființă? Știu ce presupune această călătorie și sunt pe cale să-mi asum orice risc doar ca să văd Piramida Soarelui de la Palenque, sau să privesc Zidul Sacru de la Chichen Itza.

– Ei bine, eu nu sunt pegătit să accept așa ceva, spuse James. Și nici nu sunt pregătit să mă cert cu tine din cauza asta. Cred că m-am făcut destul de bine înțeles. Nu mai e nimic de discutat pe această temă.

Până în ziua plecării, a sperat în secret că James se va răzgândi, că-i va sugera să meargă cu el, că-i va cere scuze pentru felul în care se purtase cu ea. Dar ar fi trebuit să fie pregătită pentru asta. Salutul de rămas-bun a fost foarte rece, iar privirea lui parcă spunea că gândurile îi fugiseră înainte, spre tărâmul minunat spre care se îndrepta, unde ruinele unei civilizații apuse așteptau să fie descoperite.

Scrisorile pe care le-a primit de la el au fost scurte și conțineau detalii evazive la munca pe care o făcea și nicidecum descrierile detaliate pe care Gabrielle le aștepta nerăbdătoare. Tot ce reușise să afle era că expediția era condusă de un anumit profesor Morgan, și se baza pe câteva descoperiri de la Institutul de Cercetare de la Merida, capitala peninsulei Yucatan și că toate scrisorile ei vor fi direcționate într-acolo.

Dar nu-și putea petrece toată ziua scriindu-i lui James. Mai ales că nu era sigură dacă James aștepta scrisorile ei sau dacă știrile pe care i le furniza ea reprezentau vreun interes pentru el.

Fotografia fusese salvarea ei. Se plimbase toată vara prin Londra, bucurându-se de vremea bună și încercând să imortalizeze diferite

aspecte ale vieții citadine, mai mult pentru propriul amuzament decât pentru a le comercializa. În apartament exista o cameră micuță și întunecoasă, pe care Gabrielle a transformat-o în cameră obscură, în ciuda protestelor doamnei Hutchinson.

O serie de poze cu niște copii care se jucau în stradă i se păruseră cele mai reușite și pe acestea le trimisese revistei Vision.

A urmat o întâlnire cu redactorul Martin Gilbert și în curând a început să lucreze pentru el.

Într-o zi, erau într-un restaurant servind prânzul, când Martin i-a pomenit despre un articol scos recent de revistă, referitor la Yaxchilan, iar Gabrielle spuse, fără să-și dea seama:

– Ținutul arborilor verzi.

– Așa e. Cum ai știut asta? întrebă Martin, privind-o uimit.

– Nu fi așa surprins! Jungla incașă este una din obsesiile mele. Își răsuci verigheta pe deget. Acolo e și soțul meu acum.

– Serios? Martin o privi gânditor. Mă surprinde că nu ești cu el, din moment ce-ți dorești așa mult.

Gabrielle înclină capul.

– Am ce face și aici. Poate merg altă dată. Oricum, nu mi-ai spus de ce te interesează expediția asta.

– Chiar mai trebuie să întrebi? râse Martin. Suntem cu ochii pe ceea ce se descoperă. Locurile acelea n-au mai fost călcate de picior de om de la plecarea incașilor și orice descoperire e de interes internațional. Am fost destul de norocoși că am reușit să-l convingem pe Dennis Morgan, cel care conduce expediția, să ne trimită o copie a cercetărilor, ca să putem scrie articole pe baza ei.

– Oh, e minunat! exclamă Gabrielle, încântată. Și ar fi o călătorie minunată, spuse ea, neremarcând privirea pe care i-o aruncase Martin.

La câteva săptămâni după asta, i s-a oferit sarcina de a relata de la fața locului, din mijlocul expediției. Nu-i venea să creadă, mai ales că era convinsă că nu știa mare lucru despre această meserie, iar Martin

i-a întărit convingerea.

– Faptul că soțul tău face parte din expediție a înclinat balanța în favoarea ta, recunoscu el. El va fi cel care-ți va furniza amănuntele. Și în afară de asta, mie îmi place ceea ce faci și am mare încredere în tine. Așa că, de ce să nu ne asumăm riscurile?

– N-o să regreți, spuse Gabrielle abia stăpânindu-și bucuria. Și nu era doar o șansă incredibilă de a se evidenția profesional, ci era și oportunitatea care-i permitea să stabilească o relație mai bună cu James, să clarifice o data pentru totdeauna lucrurile între ei. Nu puteau continua în felul ăsta, iar ea era conștientă de acest lucru. Dar nu i se părea corect să ajungă la o astfel de decizie fără să mai încerce și altceva. James trebuia să fie consultat în această privința, îi datora lucrul ăsta deși, în adâncul sufletului, știa că n-o va primi cu zâmbetul pe buze.

Cu cât se gândea mai mult la căsnicia lor și la turnura pe care o luase situația, cu atât i se părea mai potrivită o anulare a ei. Nu era o perspectivă plăcută, dar trebuia luată în calcul. Cel puțin, ar fi fost o confirmare a amândurora că s-au înșelat și ar fi putut să-și continue fiecare viața ca și cum acest mariaj n-ar fi existat vreodată.

Dar dacă James nu va fi de acord, iar Gabrielle se întrista de fiecare dată când se gândea la așa ceva, trebuia să-l facă să înțeleagă că nu putea duce o astfel de viață lângă el și va cere să-i fie respectate aspirațiile personale și cariera.

Oftă și își mușcă buza. Îi spuse că era un lucru greșit și plin de lașitate să spere că James va opta pentru anularea căsniciei, dar dacă se gândea că va trebui s-o ia de la capăt alături de el, ca soție în adevăratul sens al cuvântului, n-ar fi putut suporta așa ceva. Dar dacă el avea să insiste să salveze căsnicia, nu va avea altceva de făcut decât să se conformeze.

Fusese îngrozită ca nu cumva James să afle de venirea ei și să facă în așa fel încât s-o împiedice. De aceea, trimisese o scrisoare la

Institutul de Cercetare ca să anunțea venirea, din partea lui G. Christow și nu a doamnei James Warner. După asta, avu mustrări de conștiință și-i trimise o scrisoare lui James în care-i spunea tot adevărul, și pe toată perioada de dinaintea plecării așteptase cu sufletul la gură ca nu cumva să sosească vreo înștiințare prin care s-o anunțe că îi fusese respinsă venirea. Dar nu s-a întâmplat nimic.

A zburat cu avionul din Londra spre Mexic, iar de acolo a luat o nouă cursă spre Merida. I-ar fi plăcut să călătorească în tren, pentru a avea posibilitatea să vadă faimoasele ruine din Palenque, dar și-a reținut această dorință, ca să ajungă mai repede la Merida și să se stabilească la Institut.

Unul din primele lucruri pe care le-a făcut, după ce și-a făcut rezervare la hotel, a fost să-i scrie o scrisoare lungă profesorului Morgan, prin care își anunța venirea și prin care-l ruga să-i înștiințeze și pe cei de la Institut de acest lucru. Știa că acum toți sunt ocupați cu pregătirile de expediție, așa că își dădu seama că e mai bine să-l lase pe profesor să ia legătura cu ea atunci când va putea. În ultimele douăzeci și patru de ore, nu plecase din hotel în speranța că va primi vreun mesaj, dar fusese dezamăgită. Își spunea că deprimarea pe care o simțea era din cauza oboselii. Dar faptul că James nu venise s-o întâmpine la aeroport, tăcerea din partea Institutului, o dureau prea mult.

Ușile hotelului se deschiseră spre interior iar Gabrielle ridică repede privirea, așa cum făcuse de atâtea ori în ziua aceea. Intrase doar un bărbat care părea că e singur, și care, după părerea ei, nu era turist. Era înalt și mergea cu grația unei feline. Purta pantaloni din denim și un tricou asortat, iar pe umăr avea o jachetă. Se îndreptă spre biroul de la recepție unde un funcționar îl primi zâmbind. Nu putuse auzi ce vorbiseră cei doi, dar își dădu seama că străinul pusese o întrebare și, simți un fior pe șira spinării când acesta întoarse capul și privi cu indiferență spre mese. Nu auzise răspunsul, dar știa cu siguranță că

amândoi se uitau acum la ea.

Luă paharul cu degete tremurătoare și sorbi o înghițitură. Nu putea fi profesorul Morgan! își spunea. Martin i-a dat de înțeles că e un bărbat mult mai în vârstă, de seamă cu James. Pentru câteva momente care păreau nesfârșite, a privit în jos, lăsând să înțeleagă că tânărul o intimida.

– Te numești cumva Christow? Nu-l auzise apropiindu-se și tresări vărsând puțin din băutură. Avea o voce joasă și clară, în care nu se simțea deloc bucuria de a o vedea.

Gabrielle ridică privirea, nervoasă. Bărbatul stătea în picioare lângă ea, ținând neglijent o mână în buzunar. Văzându-l de aproape, i s-a confirmat atracția pe care a simțit-o de cum l-a zărit, în colțul opus al sălii, atracție de care erau conștiente și celelalte femei de la mese care-l priveau cu ochi de vultur.

– Da, spuse ea, în cele din urmă. Sunt Gabrielle Christow. Iar tu?

Bărbatul se încruntă și o privi furios. Ohii de culoarea mării se întunecară, iar tenul bronzat evidenția fiecare cută de enervare.

– Doamne, nu pot să cred! zise el, încet. Proștii! Ai naibii proști și incompetenți!

Gabrielle se încordă, remarcând că majoritatea celor din restaurant era atentă la conversația lor.

– Mă tem că nu înțeleg ce spui, vorbi pe un ton de gheață.

– Nu? ridică el ironic dintr-o sprânceană. Chiar credeai că vei fi primită cu brațele deschise? Dacă-i așa, domnișoară, mă tem că nu vei putea fi mai dezamăgită de atât.

Gabrielle era foarte palidă.

– Am crezut...Adică știu că Vision a făcut toate aranjamentele și că eram așteptată.

– Da, așteptam un fotograf de la Vision.

A urmat o tăcere, iar ea întrebă suspicioasă:

– Pui la îndoială profesionalismul meu?

– Ăsta e ultimul lucru care mă interesează. Trase un scaun și se așeză lângă ea. Sprijinit de spetează, spuse nepăsător: oricum, nu sunt în măsură să-ți judec talentul.

– Adică?

– Adică vei lua primul avion spre Europa, imediat ce putem aranja lucrul ăsta. Vom lua legătura cu cei de la Vision și dacă au chef să ne trimită un înlocuitor până terminăm lucrările, toate bune și frumoase. Dacă nu... dădu cu nepăsare din umeri.

– Un înlocuitor? repetă ea, nedumerită. De ce?

– Am crezut că lucrul ăsta va fi evident chiar și pentru cei mai înguști la minte. Ochii lui albaștri se plimbară de jos în sus, observând sandalele elegante și rochița de un alb imaculat. Treaba asta nu e pentru o femeie, domnișoară Christow.

După câteva momente în care Gabrielle încercă să treacă peste șocul celor auzite, reuși să spună:

– Pot să întreb ce fel de prejudecată absurdă mai e și asta?

– Desigur. Scoase o țigară dintr-o cutiuță și o aprinse. N-are nimic de-a face cu prejudecata, e doar o chestie de bun-simț. Pădurea tropicală nu e un loc pentru o fată neexperimentată. Am crezut că redactorul tău are mai multă minte și că se va gândi la asta.

Gabrielle dădu din cap a neîncredere. A fost deja destul de greu să vină după James, dar să străbată atâta cale și să beneficieze de aceeași primire din partea unui străin, era prea de tot.

– În Marea Britanie, femeile au aceleași drepturi ca bărbații. Din punct de vedere legal, nu putem fi discriminate pe baza sexului.

– Foarte bine, dacă așa se întâmplă în Marea Britanie! Dar Yucatanul n-are nicio legătură cu asta și aici te afli, în caz că n-ai băgat de seamă. Expediția de care ne ocupăm acum e plină de pericole și de disconfort, așa cum n-ai avut niciodată parte în biroul tău confortabil din Londra. Un bărbat poate să treacă peste toate astea. Dar tu? ridică mâinile și le îndreptă spre ea, într-un fel în care o elimina din start. În

niciun caz!

Gabrielle se ridică nervoasă, ignorând privirile curioase care o urmăreau.

– Aș prefera să continuăm discuția într-un loc mai puțin public, adăugă ea cu voce scăzută.

– Și eu, răspunse bărbatul, zâmbind. La mine sau la tine?

Gabrielle se îmbujoră și-l fulgeră cu privirea.

– Profesore Morgan... începu ea.

– Mă tem că ai greșit din nou, spuse el, dând din cap. Numele meu e Lennox. Shuan Lennox. Dennis Morgan mai zace încă din cauza febrei.

Fata făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Adică nici măcar nu ești conducătorul expediției și apari aici cu tupeu să-mi dai ordin de plecare ca și cum...

– Da, presupun că așa e, spuse el, fără să mai zâmbească. Dennis nu mai e tânăr și de o vreme e cam bolnav. Am vrut să-l mai scutesc de griji și enervări.

Gabrielle ridică bărbia.

– Presupun că habar n-are de venirea mea, așa că nu vreau să-l deranjez în vreun fel. Ca atare, voi aștepta până când se însănătoșește, ca să poată lua o decizie.

– Te asigur că va fi la fel ca a mea.

– Poate. Gabrielle se gândi că e posibil ca bărbatul să profite de această ocazie ca s-o trimită acasă mai repede. Dar aș pefera să aud asta de la el, dacă nu te superi, adăugă ea cu lejeritate.

– Te rog, spuse el repede. Presupun că dacă tot ai bătut atâta cale, ai dreptul la câteva zile de odihnă pe cheltuiala celor de la Vision. Probabil că-ți datorează asta din moment ce te-au trimis aici sub pretexte false.

– Vom vedea! zise tânăra, după care un nou gând îi dădu târcoale. Dar mai e o problemă...cazarea mea...

– Ce e cu ea? întrebă Shuan ridicând din sprâncene.

– Ei bine, în seara asta pot rămâne aici, dar am înțeles că...Martin mi-a spus că pot sta la Institut în următoarele nopți, ca parte din echipă.

Nu a mai adăugat că presupunerea asta avea la bază faptul că era și căsătorită cu unul dintre membrii echipei.

– E o idee excelentă, dacă ai fi omul pe care noi îl așteptam. Dar după cum stau lucrurile, poate ar fi mai bine să rămâi aici.

– Dar e posibil să nu mai aibă loc și pentru mine. Știi bine că suntem în plin sezon turistic.

– Da, spuse el, cu blândețe, știu asta.

O privea cu o nepăsare deplină, în timp ce ea se enerva. Tânăra încercă să-și mențină calmul și se îndreptă spre recepție. Dar recepționerul îi răspunse la întrebare cu un "nu" serios. Nu mai erau camere libere în afară de noaptea aceea. Hotelul era plin și nu știa niciun alt loc unde să poată găsi ceva liber.

– Merida e plină în sezonul ăsta, termină el, iar Gabrielle se întoarse descurajată la masa străinului.

Încercă să se stăpânească să nu se arunce la picioarele lui ca să-l implore s-o ia cu el la Institut. În același timp, însă era preocupată și de reacția pe care o va stârni sosirea ei. Oare era posibil ca James să fi ținut secret faptul că fotograful așteptat de Dennis Morgan era de fapt soția lui? Oare se detașase complet de ea? Era un gând care o chinuia și care o făcea să devină și mai tensionată.

Când se apropie, îl văzu pe Shuan Lennox care se ridicase și o aștepta cu un zâmbet slab pe buze. Acela era zâmbetul care o făcu să ia o decizie. Mai bine dormea în stradă decât să-i ceară vreo favoare.

– S-a rezolvat! spuse ea, încercând un zâmbet forțat. Ezită puțin. Crezi că aș putea face măcar o vizită la Institut? Arătă spre valiza de pe podea. Câteva dintre camerele și aparatele de filmat sunt foarte valoroase, și m-aș simți mai bine dacă le-aș putea încuia acolo într-un

dulăpior, decât să le las aici, într-o cameră de hotel.

– Presupun că se poate să faci asta, spuse, privind fără expresie valiza. Dar să nu te aștepți la mai mult de atât!

Gabrielle respiră ușurată. Era sigură că va găsi un loc unde să stea, dacă nu mai avea și grija echipamentului. Își luase puține lucruri cu ea, considerând că dacă va mai avea nevoie de ceva, își va procura de aici.

În plus, era sigură că primul om cu care se va întâlni la Institut avea să fie James, și atunci problema cazării avea să fie rezolvată. Până și James ar scuti-o de o scenă în fața colegilor lui. Își dădu seama că nu se mai aștepta ca James s-o întâmpine cu zâmbetul pe buze.

– Ei bine, atunci să mergem! Vocea pătrunzătoare a lui Shuan Lennox îi întrerupse gândurile. Deja am pierdut destul timp azi. Presupun că asta e singura valiză pe care vrei s-o iei, pe cealaltă va trebui s-o ții cu tine, nu?

Gabrielle care căuta o scuză pentru a-și putea lua și valiza cea mare cu ea, renunță la idee. Putea să-i relateze oricând acestui străin înfumurat că era de fapt soția unui coleg de-al său, și să-l facă să-și înghită cuvintele. Dar dintr-un motiv de care nu era prea sigură, ezita să facă acest lucru.

Ar fi însemnat să-i dea tot felul de explicații, pe care prefera însă să le ofere profesorului Morgan. Dar spera, în același timp, că nu vor fi necesare asemenea detalii. James nu o putea ignora la nesfârșit.

– Bineînțeles, spuse ea, urându-l mai mult decât credea că poate fi posibil.

– Bine, atunci.

Se uită la ceas și în același timp, Gabrielle luă valiza de jos și își puse geanta pe umăr. Era un moment destul de jenant, pentru că își prinsese unul din tocuri de piciorul mesei și aproape că-și pierdu echilibrul pentru câteva secunde.

– Să înțeleg că șarmul pe care-l emani nu include și capacitatea de a-ți căra singură bagajul, spuse el, zâmbind ironic și, înainte ca tânăra

să poată protesta, îi luă valiza din mâini și spuse: acum te descurci, domnișoară Christow?

– Mulțumesc, da, spuse ea, privindu-l neputincioasă.

Dar afară din hotel, se mai întâmplă un lucru, exact când se îndreptau spre jeepul lui. Deși ploaia se oprise de câteva minute, strada era plină de pârâiașe, iar la vederea ei, Gabrielle oftă.

– Haide, domnișoară Christow! Nu ți-a spus nimeni că Merida e cunoscută și sub numele de Mica Veneție? adăugă el, privind-o ironic.

– Nu, domnule Lennox, nu mi s-a spus. Încercă să-și mențină calmul în voce. De asta port sandale și nu cizme de cauciuc. Din nou a trebuit să îndure privirea aceea nepăsătoare care o durea.

– Sunt sigur că slujba îți cere sa nu faci confuzii, așa că îți spun de pe acum că sunt doctor Lennox și nu domnul, asta ca să încetezi cu emancipările tale.

Îi luă valiza și i-o puse în portbagajul jeepului, după care veni la ea, o ridică ca pe o păpușă și o depuse pe scaunul de lângă șofer. Gabrielle își aranjă nervoasă rochia, încercând din răsputeri să ascundă tremurul mâinilor, în timp ce bărbatul urcă și el în spatele volanului.

Îi zâmbi în timp ce introducea cheia în contact.

– În pădurea tropicală va fi mai umed ca aici. Te poți considera norocoasă, domnișoară, fiindcă nu trebuie să iei parte la așa ceva.

– Vom vedea, doctore Lennox. Tonul ei avea o furie care lui nu-i putea scăpa neobservată. Urmă o pauză scurtă, după care adăugă: porc masculin, șovinist, sunt niște cuvinte pe care n-am crezut că le voi folosi vreodată, dar în cazul tău voi face o excepție.

– Ei, domnișoară, nu te stresa, veni răspunsul nonșalant al străinului. Trebuie să fie un echivalent feminin la o asemenea expresie, iar eu nu voi ezita s-o folosesc în cazul tău, în măsura în care vei rămâne aici mai mult decât trebuie.

Gabrielle nu găsi nimic bun de replicat, așa că se abținu, spre dezamăgirea ei.

Capitolul 2

Drumul spre Institut nu era unul lung, dar Gabriellei i se păru că durează prea mult. Tăcerea dintre ei era stânjenitoare, dar niciunul nu părea dornic să abordeze un subiect de discuție care să detensioneze situația.

Tinerei i-ar fi plăcut să-l întrebe o mulțime de lucruri, mai ales în momentul când au trecut pe lângă o catedrală impunătoare și veche, din secolul al șaisprezecelea. Era o situație enervantă, în condițiile în care stătuse până atunci în hotel, arzând de nerăbdare să o contacteze cineva din echipa de cercetători, iar acum, când se întâmplase asta și ieșise în oraș, nu se putea bucura cum trebuie de ceea ce vedea.

I-a fost greu să se abțină de la comentarii, mai ales în momentul în care au intrat pe un bulevard mare, mărginit de case vechi, construite într-un amalgam de stiluri arhitectonice. Încercă să-și scoată aparatul din geantă, ca să imortalizeze aceste minunate locuri, dar Shuan acceleră și trebui să se mulțumească doar cu gândul că, înainte de a părăsi Merida, va face o plimbare pe aici, de una singură.

Au cotit pe o străduță lăturalnică, ce dădea într-un târg de covoare și alte obiecte lucrate manual, apoi s-a oprit în fața unor porți masive de lemn. Drenarea trebuia să fie mai bună în această parte a orașului, gândi ea, când, coborând din mașină, observă că asfaltul era uscat.

Shuan Lennox scosese deja valiza din portbagaj, iar acum stătea drept, fără să zâmbească, în timp ce-i oferea mâna ca să coboare din mașină. Din răutate, ignoră ajutorul oferit, fără să-și dea seama că un asemenea gest îi va ridica rochia și va lăsa la vedere mai mult decât trebuie din picioarele ei suple. Dar dacă se aștepta ca întâmplarea să provoace un comentariu acid, nu s-a întâmplat. Bărbatul abia s-a urnit ca să deschidă poarta și să aștepte ca ea să intre prima.

Curtea în care au intrat era înconjurată de o clădire albă și impunătoare, cu două etaje. O terasă luminoasă străjuia intrarea și o fântână arteziană împodobea centrul curții. Balcoanele erau împodobite cu ghivece de flori, iar pe coloanele care susțineau construcția, iedera creștea frumos.

Gabrielle oftă de plăcere în fața unei asemenea frumuseți, dar Shuan părea obișnuit cu toate astea și deloc dispus să-i împărtășească prima impresie. Bărbatul traversă curtea și urcă pe scări, iar Gabrielle îl urmă fără să șovăie. Își simțea palmele transpirate și știa sigur că nu era din cauza umidității.

Au intrat într-un hol mare, unde o scară masivă, cu o balustradă din fier, urca șerpuind până la etajul al doilea. La parter erau câteva săli cu ușile închise, iar dintr-una se auzeau mașinile de scris. Doctorul Lennox merse spre ușa aceea și o deschise cu o mișcare nervoasă.

Era o cameră mare, în ciuda faptului că era ocupată de trei birouri și diverse anexe. La primele două, două fete erau ocupate cu redactarea unor documente, iar la al treilea, o altă domnișoară era pierdută printr-un teanc de documente. Însă la vederea celor doi, le zâmbi și, privind-o întrebător pe Gabrielle, Shuan o lămuri:

– Aceasta e domnișoara Christow. Isabella, te rog, poți pune valiza asta într-un loc sigur?

Fata se ridică și întrebă:

– Poate ar trebui s-o pun în seif?

– Îți convine? o întrebă Shuan ironic pe Gabrielle.

– Da, mulțumesc, murmură tânăra. E bine așa. Ești foarte drăguță, se adresă ea zâmbind domnișoarei.

– Pentru nimic. Urmă o pauză, după care Isabella întrebă: o să lucrezi aici?

– Sper, veni răspunsul tinerei, stânjenită de prezența bărbatului înalt care le asculta din pragul ușii.

– Nu se spune oare că speranța moare ultima? interveni el, înainte ca Isabella să mai spună ceva. Sfatul meu, domnișoară Christow, este să faci rezervare cât mai curând pentru un zbor spre Anglia. Astfel, ne scutești pe toți de multă bătaie de cap.

– Asta poate e convenabil din punctul tău de vedere, dar eu am venit aici să muncesc și nu să plec cu coada între picioare doar pentru că așa consideri tu că e mai bine. Prefer să aștept decizia domnului Morgan.

– Cum dorești, dădu el din umeri cu nepăsare. Acum, te rog să mă scuzi, dar am treabă. Isabella o să aranjeze să te ducă la hotel Carlos. Dacă între timp nu iei decizia care trebuie, mă aștept să ținem legătura, domnișoară Christow. La revedere!

Gabrielle se simți ciudat de singură când bărbatul plecă de lângă ea. Se întoarse spre Isabella și văzu că aceasta încerca să caute pe cineva la telefon, probabil pe Carlos, dar fata ieși în holul spațios fără să mai aștepte să afle când trebuia să plece.

Era atâta liniște în jur! Până și traficul de afară se auzea înfundat, ca și cum ar fi fost la mile depărtare de ei. Era un loc surprinzător de tăcut, gândi ea. Prea tăcut pentru un om atât de plin de viață ca doctorul Lennox. Privi tăcută eleganța impunătoare a holului, iar atenția îi fu atrasă de niște uși cu plăcuță aurie. Oare acolo erau birourile private ale angajaților? Dacă e așa, unul dintre ele ar putea fi al lui James! Poate chiar lucrează în acest moment acolo, fără să știe de prezența ei aici. Degetele i se încleștară puțin. Nu purta verigheta. O avea în caseta de bijuterii din geamantan și hotărâse s-o lase acolo până

ce lucrurile aveau să se rezolve între ei.

– Dorești ceva, domnișoară? Isabella o privea din pragul biroului ei. Nu mai zâmbea, ba chiar se uita la ea cu suspiciune.

– E în ordine, spuse Gabrielle repede. Doar mă bucur de această atmosferă. E o clădire foarte frumoasă!

Isabella dădu din umeri, a nepăsare.

– E foarte veche, spuse ea, ca și ce asta i-ar fi știrbit din măreție. Dar nici nu se oferi să-i arate Gabriellei mai mult din ea, cu toate că tânăra asta sperase. Își dădu seama de un lucru: tonul binevoitor al fetei dispăruse imediat cum doctorul Lennox părăsise încăperea.

Dorea să citească numele scrise pe acele plăcuțe, dar nu în timp ce era privită. Se uită în jur și îi veni repede ceva în minte.

– E foarte cald aici, oare aș putea bea ceva?

– Doar suc, spuse Isabella, încruntată. Să-ți aduc un pahar?

– Dacă ești drăguță zâmbi Gabrielle.

Fata murmură ceva în spaniolă, după care spuse, pe un ton care se voia politicos:

– Te rog să aștepți aici, până mă întorc.

Gabrielle așteptă până când tocurile fetei nu se mai auziră și începu să citească numele de pe plăcuțe. Citise deja pe o parte a sălii, iar când traversă încăperea găsi ceea ce căuta, exact când Isabella se întoarcea cu paharul.

Pe ușă era gravat numele: Dr. J. A. Warner.

Gabrielle ciocăni și nu primi niciun răspuns. Ciocăni mai tare și, fiindcă tot nu se auzea nimic, intră.

Camera era spațioasă și goală. Și nu lipsea doar James, ci și actele și dosarele de pe birou, stiloul lăsat pe hârtii, ca și cum l-ar aștepta pe cel care muncea acolo să-și reia lucrul. Coșul de gunoi era gol, iar rafturile care trebuia să fie pline de cărți nu conțineau mare lucru. Gabrielle recunoscu câteva tratate pe care James le adusese cândva și acasă, dar simți totuși că locul acela nu purta amprenta lui. Pierdută în

gânduri, privi tăcută încăperea. Însă vocea ascuțită a Isabellei o aduse la realitate:

– Ce cauți aici, domnișoară?

Se întoarse repede și dădu nas în nas cu fata care o privea bănuitor din ușă, cu un pahar de suc în mână.

– Îmi cer scuze, spuse Gabrielle. Căutam un loc să mă așez și n-aveam unde pe hol.

– E o încăpere privată. Sunt multe lucruri de valoare aici. Dacă dorești să te așezi, e o băncuță în curte.

Gabrielle se încordă. Oare Isabella insinua că arăta ca o hoață? Dar încercă să se controleze și să nu înceapă o discuție în contradictoriu cu fata arogantă. Până la urmă, nu era normal ca un străin să se poarte așa într-un Institut și trebui să-i dea dreptate fetei pentru bănuieli. Poate ar fi fost mai indicat să se prezinte cum trebuie și să întrebe deschis unde îl putea găsi pe James. Dar odată începute lucrurile astfel, trebuia să continue așa. În plus, n-avea nici cea mai mică intenție să-i dea Isabellei explicații.

– N-am știut că aceste camere sunt private, altfel n-aș fi intrat. De fapt, nu văd nimic de valoare aici. Locul arată cam gol. Folosește cineva biroul ăsta?

– Da, doctorul Warner.

– Știi unde e acum?

– De ce ar trebui să știu eu una ca asta? întrebă Isabella, înțepată. Acum e multă muncă pentru că o nouă expediție începe în Chiapas. Poate că doctorul Warner este în Villahermosa, ocupându-se de aranjamente. Cine știe?

– În Villahermosa? Ești sigură?

– Nu sunt sigură de nimic, domnișoară. Tot ce știu e că a fost acolo cu doctorul Lennox și că e foarte probabil să mai fie încă acolo.

– Oh, da, nu mi-a trecut prin minte. Sigur că sunteți cu toții foarte ocupați, spuse fata, nedorind să mai alimenteze curiozitatea Gabriellei.

Sucul este pentru mine? Ce drăguță ești! Cred că o să mă duc în curte să mă așez puțin pe băncuță. Ai spus că pot face asta acolo, da?

– Carlos te așteaptă, domnișoară, veni răspunsul satisfăcut al fetei. Și el are treburi mai importante de făcut. Se întoarse și așteptă în mod ostentativ ca Gabrielle s-o urmeze în hol. Apoi, închise cu putere ușa de la biroul lui James și se îndreptă spre biroul ei fără să privească în urmă.

– La revedere și ție, gândi tânăra, în timp ce-și bea sucul.

Lăsă paharul pe banca de afară și merse să-l întâmpine pe Carlos, care tocmai ieșea din Institut. Era un bărbat scund și grăsuț, cu un zâmbet luminos și cu trăsături care Gabriellei i se păreau foarte familiare, deși, era sigură că nu-l mai întâlnise înainte. Doar când s-au urcat în jeep și acesta a pornit mașina și-a dat seama de unde îl cunoaște. Avea profilul tipic de mayaș, cel pe care-l văzuse de atâta ori în cărțile și reproducerile despre această cultură. O făcea să nu se mai simtă atât de departe de palatele din junglă.

Întoarcerea la hotel nu s-a comparat deloc cu prima ieșire a Gabriellei în oraș. Carlos nu se grăbea deloc și nu a luat-o pe scurtături, ci a mers pe bulevardele principale și și-a etalat talentul de ghid.

– Dar nu într-un jeep puteți vedea Merida, domnișoară, îi spuse el, pe un ton de reproș. Mâine trebuie să mergeți pe jos până la Piața Independenței, ca să vizitați Casa Montejo.

– Nu un Montejo a fost cel care a pus bazele Meridei? întrebă tânăra, încercând să-și amintească mai mult din cele studiate despre peninsula Yucatan.

– Da, don Francisco de Montejo. A învins patru zeci de mii de indieni cu doar patru sute de cavaleri spanioli. Frumoasa noastră catedrală e construită pe locul unde a obținut victoria.

Gabrielle oftă.

– Și ce mai victorie, spuse ea. Și totul în numele Domnului, presupun.

– Da, domnișoară. Cum altfel? Iar în catedrală e o pictură frumoasă care redă vizita regelui Tutul al paisprezecelea făcută lui Don Francisco, cu doar câteva săptămâni înainte de creștinarea noastră.

Tânăra își dădu seama că avea lângă ea un exemplar autentic de patriot.

– Cred că Mexicul tău este o țară foarte frumoasă, adăugă ea, zâmbind.

Dar Carlos o privi indignat.

– Nu este Mexicul meu, domnișoară. Eu m-am născut mayaș. Nu mă consider că aparțin de Mexic. Luă nervos mâinile de pe volan și-i arătă agitația din jur de care parcă părea dezgustat.

Gabrielle încerca cu greu să se abțină să nu râdă.

– Îmi pare rău, Carlos. N-am știut că aici se ține atât de mult la treaba asta.

– Fiecare își aparține lui însuși, domnișoară, spuse el, cu un zâmbet triumfător pe buze. Asta e tot. Am fost singuri atât de mult timp, încât ne-am obișnuit.

Carlos continuă să-i explice locurile pe unde treceau și să-i arate restaurante demne de vizitat.

– Iar când sunteți prea obosită de atâta umblat, puteți merge în Parcul Cepada, de unde să închiriați o caleașcă pentru restul călătoriei.

Gabrielle încuviință cu un zâmbet. Deja își promisese că avea să încerce una din caleștile acelea minunate trase de ponei, pe care le vedea peste tot pe străzi.

Dar înainte de a coborî, își aminti că trebuia să găsească cât mai repede un loc de cazare. Ar fi vrut să-l întrebe pe Carlos dacă o putea ajuta, dar își reținu cuvintele. Doar îl lăsase pe Shuan să creadă că va sta în continuare la hotel. Nu avea să riște ca acesta să afle adevărul de la el.

Chiar îi trecu prin minte să închirieze o mașină ca să meargă la Villahermosa, dar se răzgândi repede. Cel puțin, în Merida avea contact

cu Institutul, cu toate că era destul de dificil. Mai devreme sau mai târziu, James se va întoarce acolo. Dacă pleca spre Villahermosa, ar fi fost ca și cum ar căuta acul în carul cu fân, și era foarte posibil să-i piardă urma din nou.

Luă cina singură în restaurantul hotelului, fiind conștientă că era singura care stătea fără companie la masă.

Când bău și ultimele guri de vin din pahar, își dădu seama că cineva îi vorbește și, ridicând privirea, văzu un cuplu nu cu mult mai în vârstă față de ea, care stătea la masa alăturată. S-au prezentat ca fiind Joe și Cathy Benson și n-au avut nevoie de multe încurajări ca să se așeze lângă ea, pentru a-și bea cafeaua. Păreau o pereche prietenoasă și glumeață și Gabrielle află curând că erau din California și că petreceau o lună de miere întârziată, după vreo cinci ani de căsnicie. Au crezut că și Gabrielle era o turistă dornică de cunoaștere ca și ei, iar fata le explică ce muncă avea să facă aici în timp ce Joe și Cathy o ascultară cu atenție.

– Doamne, ce norocoasă ești! spuse Cathy oftând. Noi trebuie să plecăm acasă săptămâna viitoare. Ai vizitat multe ruine? Noi ne-am oprit să vedem Bonampak și Palenque, în drum spre Merida. Oh, Doamne și Templul Încrustărilor e atât de mare! M-am simțit ca o furnică.

– Cathy exagerează, ca de obicei, spuse soțul ei, râzând. Nici măcar un templu mayaș n-ar putea-o lăsa fără cuvinte.

– Serios? întrebă Cathy cu un gest extravagant. Lasă-mă să-ți spun că doar citind despre acele sacrificii pe care le-au făcut oamenii ca să ridice un asemenea monument, mi s-a făcut pielea de găină.

– Cred că același efect l-a avut și asupra victimelor, spuse Gabrielle.

– E o conversație minunată după un meniu tipic spaniol. Dar noi de fapt am venit să-ți spunem că s-a format un grup care merge la Ermita și cum erai singură, ne-am gândit că poate ți-ar plăcea să vii cu noi.

– La Ermita? Gabrielle îi privi curioasă. Ce sau unde e asta?

– E un vechi ermitaj la periferia orașului. A fost resaturat și acum s-a făcut o grădină din el și din cimitirul de alături. Noaptea e luminat cu totul și există chiar și o fântână arteziană. Au muzică și de obicei vin și dansatori pe care îi poți privi. Cathy puse o mână pe brațul ei. Vino cu noi și o să te convingi. E minunat acolo!

Gabrielle era foarte tentată să răspundă afirmativ invitației. Lucrurile au mers prost pentru ea de când a debarcat pe peninsulă, iar gândul că s-ar putea bucura de o seară de veselie îi făcea cu ochiul. Dar în același timp, nu dorea să părăsească hotelul în caz că James avea să ia legătura cu ea. Deși lucrul acesta i se părea din ce în ce mai puțin probabil. În plus, trebuia să se odihnească bine pentru că o aștepta o zi grea în care trebuia să umble prin tot orașul ca să găsească o cazare.

Așa că îi refuză pe cei doi soți, însă aceștia, după ce mai insistară puțin, îi spuseră că de data asta nu se vor supăra, dar că data viitoare nu vor mai accepta un refuz. Erau primii care reacționaseră plăcut la vederea ei de când sosise în Merida, gândi ea, în timp ce se îndrepta spre camera ei. N-avea de gând să se lase doborâtă de milă, nu-și putea permite să rateze o asemenea ocazie de a decoperi ceea ce studiase o viață întreagă. Făcu un duș cald, după care se vârî în pat, și luă o carte în mână. Era un tratat modern despre noile descoperiri din peninsula Yucatan, scrisă de Stephens și Catherhood în anul 1940, care îi aduceau la cunoștință suferințele și greutățile îndurate de ei în pădurile tropicale, lucru care o făcu să conștientizeze ce o aștepta. Iar când adormi, visă jungla și palate ascunse și în ruină, din ușa cărora o privea mereu aceeași figură chinuitoare, care nu era a vreunui mayaș ci a lui Shuan Lennox.

***

Gabrielle își luă valiza în mână și mai merse puțin. Mai făcu o pauză, după care o luă cu cealaltă mână. Stătuse la hotelul Belen cât de mult putuse, sperând până în ultimul minut că cineva va anula o rezervare, dar nu se întâmplă așa și se văzu nevoită să elibereze camera în cele din urmă.

Era pe punct de plecare când s-a întâlnit cu soții Benson și s-a simțit foarte jenată, ca și cum ar fi părăsit hotelul ca o hoață. Aceștia au fost foarte surprinși văzând-o că-și cară valiza, dar au acceptat explicațiile ei grăbite cum că primise un telefon de la Institut și că trebuia să se mute acolo cât mai repede. Le-a spus asta pentru că era sigură că altfel aveau să se ofere s-o ia cu mașina prin oraș, până găsea un loc unde să stea. Nu voia să-i amestece și pe ei în problemele personale, mai ales că vacanța lor era pe sfârșite, și mai aveau atâtea lucruri de văzut.

Acum, își dorea să nu fi fost atât de altruistă. Putea găsi explicații umilitoare, ce-i drept, dar măcar nu era singură în căutarea a ceva imposibil de găsit. Cumpărase un ghid al orașului de unde luase cele mai bune locuri de cazare, dar căutase destul pe ziua de azi și era aproape seară. Trebuia să găsească repede un loc unde să înnopteze, gândi ea speriată. Nici nu putea concepe să rămână pe străzi, singură, cu valiza.

Joe și Cathy Benson au promis veseli că vor ține legătura, iar Gabrielle spera din tot sufletul să apară de undeva cu mașina lor albastră și să ia toate grijile ei asupra lor. Dar era o iluzie deșartă. Începea să-i dea tot mai mult crezare lui Shuan Lennox, care-i spusese că locul ei nu era aici.

Oftă și mai luă o dată valiza în mână. Mai avea un loc pe listă: Cafeneaua Tula, care oferea câteva camere spre închiriere, desupra cafenelei.

S-a mai înviorat puțin când a intrat în local și a văzut fețele de masă albe și mobilierul nou. Câțiva clienți erau deja așezați la mese, iar mirosul de mâncare care venea din bucătărie, îi îmbie simțul olfactiv.

În capătul încăperii era un bar bine aranjat, cu sticle de toate mărimile și culorile, și cu un bărbat care aștepta în spatele tejghelei să servească clientela.

– Aș dori o cameră, vă rog, ceru ea, politicos. Îi vorbise în spaniolă, iar bărbatul o măsură din priviri. Avea o față rotundă și pașnică, ce nu exprima nimic anume.

Apoi, când Gabrielle credea că nu va obține nimic de la el, bărbatul strigă:

– Pilar! și se întoarse la treaba lui.

Aproape imediat, ușile de la bucătărie se deschiseră și o femeie scundă și bronzată, cu un șorț alb, imaculat, intră în sală. Se opri, cu mâinile puse agresiv în șolduri. Șirul de cuvinte care urmă îi era adresat bărbatului de la bar și era spus prea repede ca tânăra să prindă ceva, dar din tonul și privirea femeii își dădu seama că nu era deloc încântată că fusese adusă din bucătărie ca să se ocupe de o turistă aflată în trecere.

– Ce doriți, domnișoară? o întrebă femeia repede, iar Gabrielle, luată prin surprindere, se îmbujoră repede, după care își exprimă din nou cererea.

– Nu avem, veni răspunsul femeii care deja se întorcea spre ușa de la bucătărie.

– Oh, vă rog, așteptați. Doamnă, sunt obosită, am nevoie de o cameră. E urgent, adăugă ea, cu un ultim efort.

Dar singurul răspuns pe care-l primi de la femeie fu o nouă tiradă de vorbe pe care fata nu le înțelese. Bărbatul de la bar încercă să intervină, dar fu imediat redus la tăcere printr-o privire. Gabrielle se întoarse spre el.

– Domnule, vă rog, nu înțeleg nimic din ce spune soția dumneavoastră. Îi puteți explica faptul că nu sunt o turistă? Lucrez aici, în Merida, o vreme. Vreau neapărat o cameră și am de gând să plătesc oricât îmi cere. Și în timp ce vorbea, Gabrielle căută în geantă

portofelul.

– Nu e vorba de bani, domnișoară. Nu e loc, veni răspunsul bărbatului, care parcă îi evita privirea.

Soția lui mai bombăni ceva, după care plecă în bucătărie. Bărbatul oftă.

– Soția mea spune că e posibil ca Hernandez să mai aibă locuri. Poate ar trebui să încercați acolo.

– Hernandez? Gabrielle îl privea nedumerită. Nu găsise numele ăsta în ghidul pe care-l avea și nici nu mai auzise de el. Dar, fiindcă n-avea de ales, trebuia să ia în considerare și această opțiune. Căută în geantă și scoase o foaie de hârtie și un creion pe care le puse pe masă, întrebând: cum pot să ajung acolo, domnule?

Barbatul mai oftă o dată, după care îi desenă o schiță, apoi se îndepărtă bucuros că niște clienți îi ceruseră câteva băuturi și astfel putea scăpa de Gabrielle.

Cam atât cu faima despre ospitalitatea locuitorilor Peninsulei Yucatan, își spuse tânăra, luând valiza într-o mână și pregătindu-se de plecare.

Neliniștea ei crescu în momentul în care ajunse la locul indicat pe schiță. Nu era un restaurant mai mic sau un han, ci un bar pe o stradă lăturalnică, luminată cu becuri mici, dintre care multe erau sparte sau lipseau cu desăvârșire.

O perdea de mărgeluțe făcea trecerea din stradă în bar și Gabrielle, după un moment de ezitare, o dădu la o parte și intră. Strâmbă din nas imediat. Nu avea nimic din ospitalitatea hanului La Tula, și nici din curățenia acestuia.

Clienții erau în majoritate bărbați, iar Gabrielle se abținu cu greu să nu se întoarcă în stradă. Oriunde, gândi ea disperată, chiar și pe o bancă, în piață, ar fi mai bine decât aici. Dar își veni în fire și își dădu seama că nu prea are de ales.

– Da, domnișoară. Pot să vă ajut? Un bărbat voinic ce stătea singur

la una din mese, citind ziarul, se ridică și veni spre ea în timp ce o măsura din priviri. Era un individ respingător, care când zâmbea lăsa să i se vadă dinții decolorați sau lipsă. Purta o cămașă murdară, ai cărei nasturi, acolo unde existau, erau încheiați în așa fel încât să se vadă burta. Dar o abordase destul de politicos, așa că Gabrielle încercă să-i întoarcă zâmbetul.

Cu sentimentul că trăiește un adevărat coșmar, îi relată ceea ce se întâmplase, într-o spaniolă abia închegată.

– Deci, nu sunteți nord-americană?

– Englezoaică, spuse Gabrielle.

– Și cine îi spune unei englezoaice să vină la Hernandez?

– M-au trimis de la Cafeneaua Tula. O femeie pe nume Pilar mi-a spus să încerc aici. Gabrielle era mulțumită că cel puțin engleza bărbatului era inteligibilă.

– Pilar v-a spus, deci. Râse scurt. Se vede. Lui Pilar nu-i plac blondele. Se aplecă și luă valiza fetei. O să-ți arăt camera, domnișoară.

Gabrielle îl urmă prin sală, stânjenită de privirile care o urmăreau de la mese. Se trezi controlând toți nasturii de la bluză și dacă nu cumva fusta avea vreun volan ridicat. Era aproape bucuroasă că ieșise din bar și că acum urca niște scări înguste și întunecoase spre etaj. Pereții erau murdari și decojiți de vopsea. O trecu un fior. Cu toatea astea, își spuse că, indiferent cum arăta camera, avea s-o închirieze măcar pentru o noapte. Mâine putea să facă alte planuri. Poate chiar să meargă la Villahermosa.

Dar camera nu arăta atât de rău cum anticipase. Podeaua nu avea parchet, iar câteva dintre tocurile de la geam erau sparte, dar lenjeria de pe pat părea curată, la fel ca lavoarul din baie.

Se întoarse spre Hernandez.

– Cât costă camera, domnule?

Prețul pe care-l spuse, o făcu pe Gabrielle să scoată o exclamație de uimire.

– Nu mi-aș putea permite un asemenea preț.

– Dar domnișoara lucrează, nu? întrebă Hernandez, dând din umeri cu nepăsare. Mi se pare un preț corect.

Oare cum știa asta? se întrebă ea, speriată. Încercă totuși să vorbească ferm:

– Sper să am de lucru, dar nu e nimic stabilit încă, așa că n-am mulți bani la mine. În plus, vreau camera doar pentru o noapte, adăugă ea.

– Cum? Dar domnișoara e foarte frumoasă. În curând va găsi de lucru, spuse Hernandez, strâmbând din fața soioasă. Însă eu nu sunt un om rău. Fac o reducere acum și vom vorbi mai târziu.

Gabrielle acceptă ușurată, spunându-și că e mai bine să lase lucrurile așa cum erau și să nu mai pomenească de perioada șederii sale. Îi dădu bărbatului banii și-l văzu cum îi numără suspicios înainte să-i vâre în buzunarul de la pantalonii rupți și murdari. Îi mai aruncă un zâmbet enervant, și o întrebă, înainte să plece:

– Domnișoara mai dorește ceva? Poate o tequila?

– Nu, mulțumesc, veni răspunsul prompt al fetei. Stomacul gol se revoltă la gândul că ar putea bea ceva înainte să mănânce.

Trebuia să găsească undeva un restaurant în apropiere unde să-și potolească foamea, gândi. Însă simți fiori de dezgust, la gândul că mai trebuia să treacă o dată prin barul înțesat de bărbați și își dori să fi fost mai prevăzătoare și să fi cumpărat niște mâncare pe drum.

A respirat ușurată când a văzut că Hernandez a ieșit în final din cameră, dar imediat a început să intre în panică, văzând că ușa nu avea încuietoare, ci doar un mâner pe jumătate rupt. Dacă ieșea, ce garanție avea că își va mai găsi lucrurile la întoarcere? Mai aruncă o privire prin cameră și văzu că ușa de la șifonier putea sta închisă doar cu un scaun. Se părea că este prizonieră în camera aceasta până mâine dimineață. Dezamăgită, își luă valiza și o puse pe pat. Mai bine ar încerca să doarmă, așa poate va uita și de foame.

Își găsi cămașa de noapte și papucii și închise valiza din nou. N-avea

sens să mai scoată și altceva, pentru că mâine dimineață devreme avea să plece de aici. Luă valiza din pat și căută un loc unde s-o pună. Sub pat, părea locul cel mai indicat din cameră.

Când ridică cuvertura, ceva mic și negru începu să iasă de acolo. Erau mai mulți și străluceau în întunericul de sub pat. Pielea i se făcu de găină și se auzi țipând din răsputeri.

– Care-i problema? De ce țipi? întrebă Hernandez care apăru în pragul ușii. Părea destul de nervos.

– Aveți gândaci în cameră, domnule!

O privi aproape surprins și începu să râdă.

– Și? întrebă el nepăsător. Poate ar trebui să fi închiriat o cameră la Palatul Montejo.

– Am nevoie de niște insecticid, spuse fata, mușcându-și buza. Și de o găleată cu apă, niște dezinfectant și un mop. O să curăț eu camera asta.

Bărbatul intră și închise ușa în urma lui. Îi zâmbi cu subînțeles, iar Gabrielle simți cum o cuprinde din nou panica.

– De ce faci atâta caz? Camera e ieftină, iar clienții care o închiriază nu observă asemenea detalii. Celelalte fete nu se plâng.

Aproape moartă de frică, Gabrielle întrebă:

– Ce alte fete?

– Da, celelalte fete. Doar nu-ți închipui că ești prima, nu? Dar ai făcut bine că ai venit la Hernandez, englezoaico. O să am grijă de tine.

Încercă să-și mențină echilibrul, să nu se prăbușească. Când vorbi, vocea îi tremura puțin.

– Cred că e o confuzie. Trebuie să plec.

– De ce să pleci? În curând, toată lumea va afla că la Hernandez e o englezoaică. Vor veni mulți. O să faci o groază de bani. Ai fost bleagă că te-ai dus la Pilar. E o femeie bună, dar e atât de credincioasă. Se duce la biserică în fiecare duminică.

– Nu, spuse ea, disperată. Nu înțelegeți...

– Înțeleg. A trebuit să părăsești hotelul. Știi, cele de aici sunt foarte stricte. Dar aici e bine. E o cameră bună și e și foarte ieftină. Zâmbi din nou și o prinse de braț, ciupind-o de pielea fragedă. Fii drăguță cu Hernandez și poate camera se va ieftini și mai mult.

Panica îi dădu puteri nebănuite. Se smulse din mâna lui și ieși din cameră, dorindu-și să ajungă cât mai repede în stradă și în liniștea pe care orice loc în afară de acela părea să i-o ofere. Dar un bărbat masiv îi bloca trecera. Niște brațe de oțel o cuprinseră și încercară s-o scuture ca să-i oprească tremurul.

– Calmează-te! țipă vocea, care vorbea într-o engleză perfectă și care-i era binecunoscută.

Încurcată, Gabrielle privi în ochii celui care o strângea de brațe. Era chiar Shuan Lennox, peste măsură de furios.

– Ce faci aici? întrebă ea, dintr-o răsuflare.

– Același lucru te-aș putea întreba și eu, dar nu e nici locul și nici momentul. Vino, și fără prea mare ceremonie, o târî înapoi prin holul întunecos, spre camera unde îl lăsase pe bărbatul slinos.

La protestele ei, Shuan îi spuse scurt:

– Nu trebuie să-ți abandonezi bagajele, domnișoară Christow. Hernandez le va vinde fără prea mari remușcări și presupun că are deja niște bani de la tine. Nu-l lăsa să profite și mai mult de pe urma greșelii tale.

Hernandez mai era încă în cameră când au intrat. La vederea lui Shuan Lennox, întreaga sa atitudine se schimbă și se transformă într-una defensivă, dând drumul la un șir de explicații în spaniolă, aruncând din când în când priviri acuzatoare Gabriellei.

Doctorul Lennox l-a liniștit cu un strigăt care a oprit tornada lui de explicații. Apoi se întoarse spre fată și spuse:

– Fă-ți bagajul, domnișoară Christow. Trebuie să ajungem la Institut. Ne așteaptă o masă festivă.

Fata se holbă la el, încă neîncrezătoare.

– Ce te-a făcut să-ți schimbi decizia?

– Eu nu mi-am schimbat-o. Dar Dennis Morgan s-a însănătoșit și vrea să te vadă mai bine ca să-și dea părerea. Am sunat azi la hotel ca să dau de tine, dar mi s-a spus că ai plecat fără să lași vreo adresă. Te-am căutat toată ziua.

– Și cum ai dat de mine?

– Accidental. Rosita, care lucrează la Institut – poate ai văzut-o ieri – cina la Cafeneaua Tula cu logodnicul ei când te-a văzut intrând în seara asta. A înțeles ce se întâmpla, mai ales când a văzut că proprietara localului te-a trimis la Hernandez. Barul ăsta e destul de rău famat. Dar engleza ei nu e prea bună , așa că a considerat că nu te va face să înțelegi, și mi-a telefonat mie în schimb.

– Îi sunt foarte recunoscătoare. Gabrielle închise valiza cu degete tremurătoare.

– Ai și de ce, spuse el. La felul în care arăți acum, îmi dau seama că am venit exact la momentul potrivit. Dă-mi-o, spuse el și întinse mâna după valiză, iar ea i-o dădu fără să facă vreun comentariu.

Jeepul era parcat afară. Gabrielle se urcă tăcută și se așeză rigid. Shuan Lennox luă loc lângă ea.

– Cred că o să mi se facă rău, spuse ea, cu voce stinsă.

– Ești doar înfometată. Porni motorul. Încearcă să te gândești la altceva.

– Cum să mă gândesc la altceva? întrebă, aproape isteric. Habar n-ai ce zi am avut azi, și acum s-a întâmplat asta.

– Dar ai fost avertizată, îi reaminti el. Ți-am mai spus că aici nu e locul în care să-ți pui în practică ideile feministe și emancipate. Dar trebuie să uiți ziua asta. De ce nu mi-ai spus că la Belen nu mai aveai cameră și pentru azi?

– Știi de ce! spuse ea roșind.

– Din mândrie, bănuiesc. Dar dacă Rosita nu te-ar fi recunoscut, câtă mândrie ai mai fi avut mâine dimineață? Ți s-ar fi părut că ar fi

meritat efortul?

Lacrimile care îi înţepau ochii îşi făcură drum şi Gabrielle nu le mai opri. Se simţea umilită. Era destul faptul că fusese pusă în situaţia jenantă de a fi salvată tocmai de acest bărbat, iar acum îşi trăda slăbiciunea. Tot ce făcea era să-i confirme că nu era capabilă să ducă la capăt slujba pentru care fusese trimisă aici. Se condamna singură, chiar înainte să-l vadă pe profesorul Morgan.

– Poftim, spuse el, oferindu-i o batistă imaculată din buzunar.

– Mulţumesc, reuşi să spună printre sughiţuri.

Shuan zâmbi maliţios.

– Câtă discreţie! spuse el. De ce nu mi-o arunci în faţă, şi de ce nu mă înjuri că am avut atâta dreptate? Femeile din Anglia nu sunt de regulă atât de calme într-o situaţie ca a ta.

Îşi şterse ochii, după care încercă să vorbească pe un ton cât mai normal.

– Sunt sigură că ai cunoscut foarte multe.

– Cam aşa, răspunse el laconic. Şi dacă tot am trecut la un nivel mai personal, câţi bărbaţi ai cunoscut, mai precis?

Dintr-o dată, imaginea lui James îi apăru în faţa ochilor. Nu-i trecuse prin cap că era posibil ca acesta să se fi întors din expediţie, sau de unde o fi fost plecat şi s-o aştepte acum la Institut. O trecu un fior rece. Îşi putea închipui cum arăta în acel moment. Cu părul ciufuluit, ochii roşii şi privirea speriată. O astfel de apariţie l-ar fi scos din minţi, mai ales în faţa colegilor lui.

– Eşti foarte tăcută, continuă Shuan. Cauţi prin memorie, sau pur şi simplu încerci să eviţi să răspunzi?

Îşi aminti întrebarea lui şi culoarea din obraji i se accentuă.

– Mă gândeam la altceva, spuse ea încet.

– Se vede. Ai şi la ce. O privi o clipă. Apoi, cu ochii la drum, întrebă: te-ai mai gândit la întoarcerea acasă?

Gabrielle îşi aminti de apartamentul gol şi imaculat şi se cutremură.

– Unde e acasă? întrebă ea încet, ca pentru sine, dar el o auzi.

– Ce spune vechea zicală? Acasă e acolo unde ți-e inima. Adică acolo unde îți sunt rudele și prietenii.

– Eu ...n-am familie. Simțea că ăsta era adevărul, și o spunea cu atâta ușurință.

– Domnișoara singuratică...vocea lui era abia șoptită. De asta ai venit în Yucatan, domnișoară Christow? În speranța că vei găsi un Tarzan în pădurea tropicală, care să te considere Jane a lui?

– Nu, doctore Lennox, spuse ea, încordată. Am venit pentru că interesul meu în ceea ce privește cultura mayașă e la fel de mare ca și al tău și ți-aș fi recunoscătoare dacă ai înceta să mă tratezi ca pe o copilă prostuță...

– Oh, așa te-am tratat? Zâmbetul lui se lărgi. Te asigur, nu văd deloc așa ceva în tine.

Capul începea s-o doară. Cât de mult și-ar fi dorit să poată mânca ceva repede și să facă o baie.

– Doctore Lennox, sunt sătulă de atacurile astea verbale, spuse ea cu calm. E clar că ești foarte hotărât să nu mă accepți în această expediție, dar nu reușesc să găsesec niciun motiv concludent pentru opoziția ta.

– Nu poți? Tânăra se simți privită.

– Nu. Și nu poți continua cu ideea că femeile nu pot merge în junglă pentru că n-ar face față. Vrei să spui oare că n-ai lua parte la o expediție din care fac parte și femei?

– Cu siguranță, nu. Sunt câteva femei pe care le-aș include bucuros.

– Dar nu pe mine. Furia părea să pună stăpânire pe ea. Ai vrea să-mi spui de ce? De ce trebuie să fie o regulă pentru unele femei și pentru mine alta?

Trase pe dreapta, la marginea drumului și opri motorul. Era prea întuneric pentru ca tânăra să-l poată vedea cum trebuie. Totul în jur era atât de tăcut, iar vocea lui parcă făcea parte din liniștea

momentului.

– Chiar vrei să știi? Chiar vrei să-ți dau un motiv bun pentru care nu te pot lua în junglă?

– Da, spuse ea, simțind că începe să tremure ușor, deși nu înțelegea de ce.

Niște brațe ca de oțel o prinseră de umeri și o întoarseră spre el, atât de repede și atât de puternic, încât nu avu timp să-și dea seama ce se întâmpla. Gura lui era peste a ei, dulce și blândă, iar respirația îi mângâia obrazul. Încercă să opună rezistență când își dădu seama ce se întâmpla cu ea, dar el o ținea tot mai strâns lipită de el. Fiecare nerv din corpul ei striga după eliberare. Era o senzație nouă și prea intensă pentru o tânără neexperimentată ca ea. James niciodată n-o sărutase astfel, cu atâta senzualitate periculoasă, atât de intim. De fiecare dată când încercase să se elibereze, sărutul lui devenea mai profund, mâinile lui pe spatele ei descopereau locuri neatinse...Gabrielle simțea cum se încălzește sub atingerile lui, sub sărutul acela ca de catifea... Îi vâjâia tot capul, iar corpul îi intrase într-o stare de amorțeală dulce.

Îi dădu drumul atât de brusc, încât simți că parcă se rostogolește de pe un munte, încercând din răsputeri să-și recupereze respirația și să încerce să alunge gândul care o îndemna să se arunce în brațele lui și să i se dăruiască pe loc.

– Acum înțelegi de ce? Vocea îi era întretăiată. Înțelegi de nu poți veni cu noi?

– Da, pentru că nu-ți poți stăpâni instinctele animalice! spuse ea cu pasiune, după ce-și mai recăpătă suflul.

Se bucura că nu dăduse curs impulsului de a se arunca din nou în brațele lui.

– Nu animalice, bombăni el. Ci cele ale unui bărbat, mai ales că jungla te ajută să-ți cunoști și partea sălbatică din tine. Și n-aș fi singurul care ar încerca asta, Gabrielle. N-ar fi bărbat din echipa mea care să nu se uite cu nesaț la fața ta frumoasă și la felul în care-ți unduiești trupul

mlădios când mergi, la hainele pe care le porți și să nu se întrebe cum ai arăta fără ele. Iar când vreunul va reuși să afle, și e posibil s-o facă în cele din urmă, atunci ar începe cu adevărat problemele. Am văzut câte neînțelegeri pot isca femeile și nu vreau ca expediția asta să fie un fiasco din cauza ta.

– Ai omis ceva foarte important, doctore Lennox, spuse ea tremurând.

Mă reduci la stadiul de jucărie sexuală. Nu crezi că sunt în stare să țin admiratorii departe?

– După cum te-ai purtat în seara asta, nu.

– M-ai luat prin surprindere.

Îți promit că nu se va repeta.

– Pariem?

Mi-aș da salariul pe un an dacă ai reuși să mă împiedici să întorc mașina spre hanul lui Hernandez, unde am putea rămâne îmbrățișați încă douăzeci și patru de ore în camera aia murdară.

– Ești un ticălos! șuieră ea printre dinți.

– Asta îți spune creierașul tău? Chiar și pe întuneric, Gabrielle era sigură că zâmbește. Ei bine, corpul tău îmi spune o cu totul altă poveste.

Dar, date fiind circumstanțele, o să mă prefac că nu o aud și să merg spre Institut.

Simțea cum îi vâjâie capul într-o confuzie generală. Barbatul porni mașina. Avea să se plângă la Institut de comportamentul lui imoral. Avea să-i spună profesorului Morgan cum se purtase protejatul său. Dar de ce anume putea să se plângă?

Doar o sărutase. Și nu exista nicio lege care să interzică unui bărbat să sărute o femeie.

Doar că ea era căsătorită. Era, nu? Era doar vina ei pentru ceea ce se întâmplase. Ea era cea care alesese să se dea drept altcineva. Ar fi trebuit să clarifice lucrurile de la început și să spună că era soția lui

James. Dar era lucrul pe care avea să-l facă imediat cum vor ajunge la Institut, indiferent dacă James era acolo sau nu.

Dar nu se simțea deloc bine sau în siguranță cu gândul ăsta în minte. Oare cum aveau să decurgă lucrurile? Va avea curaj să dea totul în vileag?

Capitolul 3

Gabrielle aruncă o privire prin cameră și respiră ușurată. Camera era mai mult practică decât luxoasă, dar la momentul acela, n-ar fi schimbat-o nici pentru o cameră de hotel de cinci stele.

Salutul profesorului Morgan a fost destul de călduros, dar era evident de aceeași părere cu Shuan în privința venirii ei în expediție. Era un bărbat înalt și grizonant și ochelarii discreți pe care îi purta ascundeau o privire ascuțită și pătrunzătoare. Gabrielle intenționase să se prezinte imediat ca soția lui James Warner, dar nu i se dăduse nicio șansă să vorbească. După venirea ei, profesorul Morgan a condus-o la soția lui, Grace, pentru ca aceasta să se ocupe de ea. Ea fusese cea care o condusese pe tânără la primul etaj, și-i arătase camera cu tapet înflorat și așternuturi albe. Gabrielle privi cu plăcere micuța cadă de duș și Grace îi înțelese privirea.

Dar o nouă încercare de se prezenta ca soție a lui Warner fu oprită. Grace ridică o mână, reducând la tăcere cuvintele ei întretăiate.

– Fără explicații acum, draga mea. Mă tem că ai avut o zi neplăcută, dar vom încerca să ne revanșăm față de tine, cât ești aici. Simte-te ca acasă și o s-o trimit pe Pepita la tine peste douăzeci de minute, ca să te aducă la masă.

Dușul a fost o adevărată binecuvântare și Gabrielle se simți mai

bine îmbrăcând lenjerie curată și rochița neagră, simplă, singura pe care și-o luase cu ea. Își perie părul și ultimul lucru pe care-l făcu, fu să ia cutiuța de bijuterii din bagaj și să-și pună verigheta pe deget. O simțea rece și ciudată și era conștientă de prezența ei în timp ce cobora cu Pepita în sala de mese.

Camera în care a intrat era destul de aglomerată, așa că s-a oprit lângă ușă, cu inima bătându-i nebunește, căutându-l cu privirea pe James. Când și-a dat seama că nu era acolo, profesorul Morgan ajunsese lângă ea și o prezenta unui grup apropiat. Capul începu în scurt timp să-i vâjâie în timp ce încerca să facă legături între numele persoanelor și domeniile lor de activitate. Era o organizație cosmopolită, marea majoritate fiind alcătuită din americani și britanici, dar mai erau și mexicani și câțiva francezi. Erau foarte puține femei în afară de ea și de Grace Morgan. Singura care părea să aibă o funcție mai însemnată era doctor Anna Lang, o femeie cu figură calmă, în jur de patruzeci de ani, care părea să trăiască într-un vis nesfârșit al semnelor – unica ei pasiune.

Celelalte femei erau nevestele arheologilor de la Institut, iar Gabrielle dădu stânjenită mâna cu ele. Se părea că nimic nu-l împiedicase pe James s-o ia cu el în Mexic. Nimic în afară de încăpățânarea lui. Încercase să-i găsească scuze că o lăsase acasă din respect față de confortul pe care-l avea acolo. Dar deși condițiile de la Institut erau oarecum spartane, nu se potriveau deloc descrierii pe care i-o făcuse James.

Era atât de adâncită în gânduri, încât abia când profesorul Morgan a terminat prezentările, și-a dat seama că pentru el rămăsese tot domnișoara Christow. Se îmbujoră de rușine la gândul că trebuia să-i spună adevărul. Dar trebuia totuși să găsească un loc mai retras pentru a face asta.

Cina a fost o experiență delicioasă: supă urmată de friptură cu garnitură de avocado și mazăre coaptă. Gabrielle se simți sătulă după

ce termină toată mâncarea și refuză discret desertul care i se oferea.

– N-aș mai putea mânca și altceva, îi spuse ea lui Grace. Încă o masă ca asta și va trebui să-mi cumpăr o garderobă nouă.

– Da, avem o bucătăreasă bună, fu de acord Grace. Dar nu cred că e cazul să-ți faci probleme în privința greutății. Ba chiar sunt de părere că ai mai putea lua câteva kilograme în plus. Iar în ceea ce privește hainele noi, nu trebuie să pleci acasă înainte să-ți cumperi un ipil. Sunt cămășile brodate pe care le poartă femeile pe aici, răspunse ea la privirea întrebătoare a fetei. Sunt destul de lungi ca să le porți ca rochii, asta în cazul în care ai picioare frumoase care să-ți permită. Ale mele nu mai sunt cum erau odată, adăugă ea cu regret.

Gabrielle se descurajă puțin la auzul posibilei sale plecări, dar se detensionă și încercă să-i răspundă femeii pe un ton calm și prietenos.

– Nu prea am avut timp să merg prin magazine, recunoscu ea.

– Atunci, nu trebuie să ratezi piața Municipală, spuse femeia zâmbind. Acolo se vând de toate. Trebuie să găsim pe cineva care să meargă cu tine acolo. Poate Shuan...

– Oh, nu trebuie să-l deranjați. Serios, pot merge și singură. N-aș vrea să-i mai creez și alte neplăceri doctorului Lennox. Deja i-am dat destulă bătaie de cap, protestă ea, simțind cum îi revine culoarea în obraji.

Grace Morgan o privi încurcată.

– Ei, bineînțeles că n-aș fi făcut una ca asta. Nici n-aș îndrăzni. Shuan a fost atât de ocupat cât Dennis a fost bolnav. Sunt sigură că n-ar avea timp să se plimbe prin oraș. Dar speram să știe el pe cineva care să-ți arate împrejurimile. Aș face asta chiar eu, dar mă ocup de munca de secretariat a lui Dennis.

Gabrielle se mustră pentru stupidiatea ei. De parcă ar fi fost posibil ca Shuan Lennox să fie ghidul ei în timp ce ea mergea la cumpărături. Era un gând ridicol.

Cafeaua fu servită într-o sală mare, folosită de toți membrii ca loc

de recreere. Ușile erau deschise și dădeau în grădina frumoasă, de unde se auzea clipocitul apei din fântână. Înăuntru nu pătrundea briza, dar Gabrielle era mulțumită totuși că existau câteva ventilatoare care să-i mai răcorească pe cei prezenți. Căută în poșetă și scoase un șervețel cu care își șterse de pe frunte câteva broboane de transpirație.

– Te deranjează umiditatea, domnișoară Christow? auzi ea o voce ironică în spate. Te asigur că aici sunt condiții mult mai plăcute față de cele din pădurea tropicală.

Gabrielle se încordă, punând șervețelul la loc în poșetă. Shuan Lennox nu fusese prezent la cină, din câte observase ea, cu mulțumire. Dar își zisese că ar fi fost prea frumos să treacă seara fără să-l mai vadă. Amintirea a ceea ce s-a întâmplat între ei de curând o făcea să nu-i poată accepta prezența în niciun fel.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, doctore Lennox, spuse ea. Până când expediția va pleca, voi fi complet adaptată la asemenea condiții.

Zâmbetul lui ironic îi juca pe buze, când vru să mai spună ceva, fu întrerupt de tânără care îl reduse la tăcere ridicându-se cu pretextul de a-și pune pe masă ceașca goală. Se simți dintr-o dată extrem de obosită și o durere de cap părea să nu-i dea pace. Decise să ia o gură de aer în curte înainte de a se scuza ca să urce în cameră.

Ieși afară și simți din nou liniștea care o întâmpinase în urmă cu o zi în aceeași curte. O pasăre scoase un strigăt ascuțit iar Gabrielle simți un fior.

Se simți aproape ușurată când auzi pașii care o urmară pe trepte, deși știa cine venise după ea.

– Ești un om foarte insistent, doctore Lennox, spuse ea peste umăr.

– Iar tu ești foarte pregătită să tragi concluzii greșite. De fapt, m-a trimis Dennis să te caut. Vrea să vorbească cu tine.

– Înțeleg, spuse ea, mulțumind întunericului că îi ascundea obrajii stacojii. Mulțumesc.

– Pentru nimic, veni răspunsul lui, după care spuse: toate astea pot înceta, dacă vrei.

– La ce te referi?

– Adică, poate am putea ajunge la un armistițiu pe perioada scurtă cât stai aici. Cine știe? Poate chiar va fi plăcut...

– Sunt aici ca să muncesc, doctore Lennox. Nu ca să fiu distracția cuiva, nici măcar a unui om remarcabil ca tine.

– Doamne, dar ce limbă afurisită ai! Asta e reacția pe care o ai față de orice bărbat care-ți arată că ești atrăgătoare? Sau doar ceva la mine îți trezește acest impuls?

Tânăra simți cum lacrimile nu mai aveau mult și-i inundau din nou fața. Spuse doar:

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta. Te rog să mă scuzi acum. Profesorul Morgan mă așteaptă.

Dar Shuan n-avea nicio intenție să se dea din calea ei.

– Nu e nicio grabă, își împreună mâinile și o studie, încruntat. Mă intrigi, Gabrielle, cu imitația asta a unui ghețar. Pentru că cel puțin știu sigur că e o imitație.

Fata simți un fior de gheață pe șira spinării, de parcă mâinile lui ar fi cercetat-o din cap până-n picioare și nu ochii sfredelitori.

Își ridică bărbia într-o încercare de a-l sfida.

– Ceea ce e mult mai evident, nu ți-a trecut deloc prin minte, doctore Lennox, nu-i așa? Poate că pur și simplu nu te găsesc atrăgător.

– Poate că nu, răspunse el pe același ton sfidător. Dar e cu siguranță o teorie pe care abia aștept s-o testez.

O privi lung și intens, iar fata se dădu un pas înapoi, simțind cum pumnii încleștați îi amorțesc de durere.

– Nu! Te rog! spuse ea, mai mult pentru sine, pentru a-și opri tremurul nervos pe care nu și-l putea explica.

– Dacă faci apel la natura mea bună, te avertizez, Gabrielle, că nu există.

Făcu o pauză, apropiindu-se de ea. Părea o panteră gata să-și atace prada, iar Gabrielle își dădu seama că nu prea avea la cine să apeleze ca să se salveze din ghearele ei.

– În felul ăsta îți tratezi toate colegele, doctore Lennox??

– Nu, zâmbi el slab, dar oricum, tu nu ești colega mea.

– Dar soțiile colegilor tăi sunt pentru tine de neatins?

– Firește, spuse el cu voce suspicioasă. De ce întrebi?

Fără să scoată un cuvânt, îi arătă mâna stângă. Strălucirea verighetei îi atrase imediat atenția.

– E real, sau doar o formă de precauție contra avansurilor nedorite?

– E real.

– Înțeleg. Din punct de vedere fizic, nu se mișcă niciun centimetru, dar psihic, părea departe de ea. Cu siguranță, ai un soț incredibil de tolerant. Sau poate că nu-i pasă că ai străbătut atâta cale ca să-ți riști viața alături de niște străini.

– Nu e chiar așa...

– Da? Atunci, spune-mi, Gabrielle, cum e? Povestește-mi despre căsătoria asta fantastică a ta care poate să meargă între două continente. O privea cu ochi furioși și reci, dar tânăra încercă să-și mențină calmul. Aș vrea să-l cunosc pe soțul ăsta unic al tău și să aflu ce-l determină să se poarte astfel. Cum poate să suporte să nu te aibă în preajmă, să te scape din brațe mai mult de cinci minute, mai ales să te lase să pleci într-o expediție plină de bărbați. Toate astea sunt peste puterile mele de înțelegere.

– E o întrebare foarte bună, doctore Lennox. Și poate că amândoi am putea să i-o punem imediat cum se întoarce.

– Ce naiba spui acolo?

– Nu m-ai întrebat care mi-e numele de femeie căsătorită. Poate te-ar ajuta cu ceva dacă ți-aș spune că e Warner?

Gata! O spusese. Nu la timpul potrivit și nici în condițiile în care sperase s-o facă, dar acum se simțea eliberată.

Ochii lui se îngustară și o prinse nervos de braț.

– Ești...soția lui James Warner?

– Da, doctore Lennox, spuse ea, privind curioasă trăsăturile întunecate ale bărbatului.

Începu să înjure încet și aprig și porni în grabă spre intrarea în Institut, târând-o după el pe Gabrielle.

– Unde mergem? întrebă ea, încercând să se elibereze din mâinile lui de oțel. Dar orice efort era în zadar.

– Să-l găsim pe Dennis. N-o privi. Sau poate te gândeai că informația asta ar putea rămâne micul nostru secret?

Se cutremură la auzul vocii lui dure și impersonale.

Fu lăsată singură în biroul privat al profesorului Morgan, în timp ce Shuan Lennox ieși să-l găsească pe bătrân. Gabrielle se așeză tremurând pe unul dintre scaunele din fața biroului. Nu intenționase să-și dezvăluie identitatea astfel. Toată vina o avea acest Shuan Lennox care o tot sâcâise, o tulburase și o făcuse în cele din urmă să mărturisească. Cât de umilită se simțise când îi pusese întrebarea care o frământase și pe ea atâtea nopți la rând. Cum de acceptase James să se despartă de ea?

Amărăciunea amintirilor fu întreruptă de apariția profesorului Morgan în pragul ușii.

– Doamna Warner?

Fata ridică privirea, încercând să afișeze un zâmbet slab pe buzele tremurânde.

– Îmi cer scuze, domnule, îmi dau seama că ar fi trebuit să vă spun imediat...

– Da, cred că așa ar fi fost firesc. Traversă camera și ajunse lângă ea, privind-o îngrijorat.

– Vedeți, mă așteptam să-l găsesc pe James aici. N-am știut ce ar fi bine să fac.

– James a știut că vii?

– Nu v-a spus nimic?

– Nu, altfel te-ai fi bucurat de o altfel de primire.

– Dar i-am scris două scrisori. Un sentiment de regret îi dădea târcoale, văzând că presupunerile ei fuseseră bune.

Profesorul Morgan se duse la birou și descuie unul dintre sertare. Scoase un teanc de scrisori prinse cu panglică albă, dintre care alese două. I le înmână în tăcere. Gabrielle se uită la ele nedumerită.

– Dar nici n-au fost deschise.

– Nu, ambele au sosit după ce James a plecat de aici.

– Dar nu puteau fi trimise mai departe?

– Bineînțeles, dacă știam unde se află.

– Nu înțeleg.

– Chiar așa să fie, doamnă Warner? Shuan Lennox traversă camera și se sprijini de biroul profesorului Morgan. Speram că poate ne ajuți să înțelegem.

– Îmi pare rău...spuse ea, trecându-și degetele tremurătoare prin păr. Eu nu...

– Ai venit să-l vezi pe James, continuă el, dar nu e aici, deci, care e umătoarea ta mișcare?

– Următoarea mea mișcare, așa cum spui, doctore Lennox, va fi să încep munca pentru care am fost trimisă aici. Și vă garantez că problemele personale nu-mi vor afecta deloc activitatea...

– Doamne, dar ce rece ești! spuse Shuan râzând către profesorul Morgan. Soțul i-a dispărut de pe fața pământului și ea se preocupă doar de revista care a trimis-o aici.

– A dispărut? întrebă ea pe profesorul tăcut. Am crezut că James lucrează în altă parte o perioadă. Poate în Villahermosa.

– Ai știut că a fost la Villahermosa? Oare era imaginația ei sau ochii aceia deveniseră aprigi în spatele lentilelor.

– Una dintre fetele de la birou, Isabella, mi-a spus-o. A spus că trebuie să fie acolo, cu tine. Se uită la Shuan Lennox.

– Are dreptate, iar tu n-ai pierdut deloc timpul, nu-i așa? Shuan Lennox luă o țigară dintr-o cutie de pe birou și o aprinse. O privea cu ochi reci. Am fost acolo, cu ceva timp în urmă, alături de doctor Warner. L-am lăsat acolo și nimeni n-a mai auzit nimic de el de atunci.

– Dar de ce? întrebă ea privind când pe unul când pe altul. N-ar fi fost mai bine pentru el dacă s-ar fi întors aici?

– Poate, Shuan Lennox trase din țigară. Dar vezi, doamnă Warner, au fost câteva probleme în Villahermosa.

– Ce fel de probleme?

– Cred că ai putea spune că ne-am certat, spuse el, ridicând nepăsător din umeri.

– Înțeleg. Privindu-l chiar înțelegea. Era imposibil să nu se întâmple așa ceva între doi oameni atât de diferiți. Shuan Lennox și vitalitatea lui și James cu ideile lui învechite și demodate. Nici măcar interesul comun în istoria mayașă nu i-ar fi putut împăca.

– Te simți bine, doamnă Warner? Vocea profesorului Morgan venea parcă de departe, lungă și impersonală. Shuan, poate niște coniac... du-te și caut-o pe soția mea...

– Nu, spuse Gabrielle, ridicând o mână, forțându-se să revină la realitate, la camera aceea și la ostilitatea ciudată care părea c-o înconjoară. Sunt bine. Doar că...a fost ca un șoc. N-aveți nicio idee unde ar putea fi James?

– Ciudat! spuse Shuan Lennox aproape imdiat. Și eu voiam să te întreb exact același lucru.

Fata îi privi cu ochii măriți de uimire.

– Dar v-am spus deja. Am crezut că-l voi găsi aici. Aproape că zisese "așteptându-mă pe mine", dar se opri la timp, pentru că știa că lucrul ăsta ar fi fost imposibil, chiar în condițiile în care James n-ar fi fost plecat.

– Vezi tu, spuse din nou, profesorul Morgan. Noi acum nu mai știm ce să credem. Pe de o parte suntem preocupați de James pentru că nu

știm de unde să-l luăm, iar pe de altă parte apari tu, care pretinzi că ești reprezentanta trimisă de revistă, iar acum susții că ești soția lui James Warner.

– James n-a pomenit niciodată de mine? Era ciudat cât de puțin o durea lucrul ăsta.

– Oh, bineînțeles că știam că e căsătorit. Îl cunoaștem de ceva timp. Dar aveam o altfel de imagine despre soția lui. O privi suspicios. De exemplu, habar n-aveam că te ocupi cu fotografia.

Gabrielle era tăcută. N-avea nicio dorință să relateze circumstanțele căsniciei sale, mai ales știindu-l de față și pe Shuan Lennox. Ar fi fost umilitor să le explice cât de puțin comunicau cei doi ca soți. Ridică privirea și se uită drept la profesorul Morgan.

– Este...mai degrabă o nouă ocupație pentru mine.

Shuan Lennox pufni:

– Mă gândeam eu.

– Dar sunt calificată pentru munca asta. Se uită la el scrutător. Chiar crezi că Vision m-ar fi trimis aici dacă aș fi fost atât de incompetentă precum insinuezi?

Profesorul Morgan oftă, împingându-și ochelarii pe creștet.

– Presupun că n-ai scrisoare de recomandare.

Un moment, Gabrielle nu înțelese despre ce era vorba, dar Shuan Lennox o lămuri îndată.

– Dovezi, doamnă Warner! Dovezi că ești cine pretinzi și că știi să faci fotografie.

Se ridică furioasă în picioare.

– Nu vreți să vă arăt și certficatul de căsătorie? întrebă cu vocea tremurând de furie.

– Poate că n-ar fi o idee atât de rea.

Nu știa cum avea să reacționeze profesorul Morgan la izbucnirea bărbatului mai tânăr, dar oricum spera să-l reducă la tăcere și să-și ceară scuze pentru comportamentul lui neadecvat. Însă bătrânul nu

făcu nimic din toate astea, ci rămase tăcut, aprobând oarecum izbucnirea colegului său.

Gabrielle se simțea foarte umilită. Furia pusese stăpânire pe ea și cu toate astea, se simțea nedumerită și singură. Toate astea erau mai rele decât tot ce i se întâmplase până acum. Nu o credeau. Lui Shuan Lennox aproape că-i înțelegea motivele. Între ei se iscase de la început un război tacit pentru...ce? Pentru respect de sine, oare? Încercă să gândească la rece toate astea.

Când se crezu în stare să vorbească, spuse încet:

– Mă duc să aduc dovezile pe care mi le cereți.

Pe scări, se întâlni cu Grace Morgan.

– Draga mea, te-am căutat peste tot, începu femeia mai în vârstă. Sper că Shuan și Dennis nu-ți strică seara cu discuții obositoare. Ar fi păcat, mai ales că...

– Mai ales că e puțin probabil să rămân, nu-i așa? Gabrielle îi termină vorba, încercând să-i zâmbească. E în regulă, doamnă Morgan. Oricum, a fost mai mult un interogatoriu preliminar decât o discuție profesională. Trecu pe lângă ea și intră în camera ei, unde, după ce stătu câteva secunde sprijinită de ușă, ca să-și recapete controlul, se duse spre valiză.

Actele ei se aflau la fundul geamantanului și ca să ajungă la ele scoase nervoasă toate hainele, răspândindu-le pe pat. Privi supărată pantalonii groși și cămășile pe care le luase pentru expediție și-și spuse că nu mai avea nevoie de ele acum.

Luă dosarul și ieși în grabă pe ușă, aproape intrând în Shuan Lennox.

– Oh, îmi pare foarte rău. Vocea îi era sarcastică. A durat prea mult? Ați crezut că fac acum dovezile?

El o luă de umeri.

– Liniștește-te! o avertiză el. A fost o zi a dracului de grea și n-am chef de isteriile tale. Dar îți spun un lucru, domnișoară Christow, sau

doamnă Warner, sau cum dorești să ți se spună. Orice străin care vine aici, e chestionat și i se cer acte doveditoare. Avem motive întemeiate să fim foarte precauți, crede-mă.

– Te cred, încercă ea să vorbească mai calm. Doar că mi-aș dori să-mi acordați puțină încredere.

Îi ridică bărbia cu o mână, forțând-o să-l privească în ochi.

– Ce te frământă, de fapt? Faptul că ne îndoim de căsnicia ta cu James? Doamne! Chiar trebuie s-o spun? Tu nu-ți dai seama de nimic? Uită-te la tine! Tu, căsătorită cu James! dădu din cap a dezaprobare. Și te mai miri de ce lumea nu te crede.

– Mă insulți, șopti ea.

– Sunt realist. Și am cunoscut ceva femei la viața mea. O privi în liniște preț de o clipă. Femei căsătorite, fericite, acelea au o aură în jurul lor, răspândesc o căldură și o naturalețe prin care spun că iubesc și că se simt iubite. Tu n-ai asta, Gabrielle. În afară de verighetă și de acte, nu arăți deloc a soție.

– Cum îndrăznești! șuieră ea. Poate că te surprinde să afli lucrul ăsta, doctore Lennox, dar nu toate femeile își conduc relația pe baza instinctelor animalice. O căsnicie presupune și alte lucruri la care poate nici nu te-ai gândit. Este și o parte spirituală a ei. Una amicală. Un schimb de interese, continuă ea, dorind din tot sufletul să creadă și ea ce spune.

– Bravo! aplăudă el ironic. Și e o parte a acestei amiciții faptul că te-a lăsat la Londra, ca să recurgi la o slujbă pentru a ajunge aici? Mie nu-mi sună deloc a relație lucrul ăsta, ci mai mult a disperare.

– James înțelege, insistă ea. Femeile nu sunt sateliți, să știi. Avem și noi viețile noastre, carierele noastre.

– Nu cred că vorbim despre același doctor Warner! Haide,Gabrielle. Du-te! se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. Du-te la Dennis și încearcă să-l convingi că ai venit aici cu intenții bune. Poate că e mai credul ca mine, dar mă îndoiesc.

– N-ai de gând să mergi cu mine? întrebă ea.

– Nu. Nu sunt escorta ta. Sunt niște drepturi ale soților pe care nici măcar eu nu încerc să le încalc. Noapte bună, Gabrielle. Deși, poate ar fi mai bine să spun la revedere.

Se întoarse și se îndepărtă, cu un zâmbet ușor pe buze. Fata rămase pe loc, privindu-l. Apoi se întoarse și intră în camera ei, mergând direct la oglinda de la toaletă. Se privi și parcă văzu o străină care se holba la ea cu fața palidă și cu ochi mari, verzi și înfricoșați, ca ai unei pisici bolnave. O pată de culoare ardea în fiecare obraz. Fata care venise aici sigură pe ea și bucuroasă că va afla multe lucruri noi, dispăruse pentru totdeauna.

– Să te ia naiba, Shuan Lennox, înjură ea cu sălbăticie, în timp ce lacrimile îi încețoșau imaginea din oglindă. Naiba să te ia!

Gabrielle stătea pe un scaun într-o parte a terasei ferită de soare, și încerca să se concentreze la cartea pe care o avea în mână. Unul din puținele lucruri care-i fusese permis de când ajunsese la Institut, cu două zile în urmă, fusese accesul la bibliotecă. Chiar dacă îi dovedise profesorului Morgan că era cine pretinsese, acesta o privea încă suspicios și ea se simțea tot o intrusă. Oamenii erau precauți și rareori o includeau în conversațiile lor din timpul meselor. Și până în momentul de față, aflase foarte puține lucruri despre munca celor de la Institut, iar încercările sale timide de a fotografia pe câțiva dintre membrii expediției se dovediseră un real eșec.

De fapt, nimeni nu era dornic să discute cu ea ceva despre expediție. Gabrielle oftă și puse deoparte cartea. Să citească despre piramidele turn din Tikal, sau despre curtea enormă din Chichen Itza nu mai era necesar, fiindcă deja se afla acolo, iar toate aceste minuni se aflau la mică distanță de ea.

Dar încă nu știa dacă profesorul Morgan o va accepta ca pe un angajat al revistei Vision și o va lua în expediție. Toate pregătirile erau în toi, iar ea era exclusă cu desăvârșire din ele. Însă era foarte

conștientă de nerăbdarea cu care cei de la Institut așteptau plecarea. Până și tăcuta și insipida doctor Lang părea entuziasmată.

Și toate astea nu făceau nimic altceva decât să-i arate Gabriellei faptul că era musafir nedorit, sau parcă cea care strica petrecerile.

Singura satisfacție pe care o trăia, din punctul ei de vedere, era absența lui Shuan Lennox. Din niște observații întâmplătoare ale celor prezenți, aflase că acesta plecase spre Mexic, iar Gabrielle spera că, dacă trebuia să părăsesecă Merida, nu va mai fi nevoită să-l revadă.

Amintirea ultimei lor discuții încă o mai tulbura profund. Și nu din cauză că fusese atât de direct când îi vorbise de atracția fizică pe care o simțea față de el, își spuse ea, convinsă. Și alți bărbați flirtaseră cu ea, dar i se păruse întotdeauna ceva plăcut și amuzant. Poate pentru că niciunul din ei n-o adusese la o asemenea tensiune.

Iar dacă avea să se întoarcă în curând, aceste zile de respiro aveau să-i prindă bine, fiindcă poate că astfel își va mai recupera din calm. Nu avea de gând să se mai lase intimidată de el.

Se ridică de pe scaun, netezindu-și cu degete tremurătoare, cutele fustei. Mai bine l-ar alunga pe Shuan Lennox din mintea ei și s-ar concentra pe dispariția lui James, își zise ea, încercând să înlăture sentimentul de vinovăție care o încerca de câte ori își amintea de soțul ei.

Încă nu aflase nimic despre el sau despre locul unde se afla, iar colegii de la Institut nu păreau curioși sau dornici să speculeze ceea ce făcea. Singurul lucru pe care-l putuse afla și care o mai liniștise cât de cât, a venit de la profesorul Morgan, care era de părere că James a plecat înainte, la tabăra care deja se instalase acolo și care n-avea contact radio cu Institutul.

Din câte își imagina, tabăra era un grup de cabane care ocupa un loc special amenajat în pădurea tropicală, o oază de liniște, unde echipa se putea întoarce oricând pentru odihna bine– meritată. Mai ales că acolo erau dormitoare cu paturi bune, și nu hamace, așa cum

ar fi fost dacă nu existau cabanele, un cabinet medical, un laborator și o cameră obscură, oftă Gabrielle. Se plimbă fără băgare de seamă pe terasă și privi fără țintă la fântâna din curte.

Dacă James se află într-adevăr la tabără, oare n-ar fi ajuns cumva vestea asta până la Institut? Nu și-l imagina deloc străduindu-se să pregătească pentru ceilalți cabanele.

Gândindu-se la felul în care se comportase în scurta lor căsnicie, i se părea mai indicat să se fi retras undeva unde să se potolească după cearta avută cu Shuan Lennox.

Îndepărtă o șuviță de păr de pe față. Se îndoia că obiceiul lui James de a se refugia în singurătate după o dispută era valabil doar în cadrul căsniciei lor. Amintindu-și de comportamentul soțului său, își dădu seama că, indiferent cât de nesuferit i se părea Shuan Lennox, i se părea firesc să nu suporte ideile învechite și preconcepute ale lui James, dar mai ales caracterul lui morocănos. Iar faptul că ceilalți membri ai echipei refuzau să discute cu ea despre el, îi întărea teoriile și-i demonstra că avea dreptate când își spusese că nu se bucura deloc de popularitate.

De un lucru era sigură. Că pasiunea lui James pentru cultura mayașă era atât de mare, încât a trebuit să-și calce peste mândrie și să se alăture expediției. Tot ce avea de făcut acum era să-l convingă pe profesorul Morgan s-o accepte în echipă din două motive întemeiate: pentru faptul că era soția lui James și pentru că era un reprezentant al revistei Vision.

În ciuda căldurii de afară, avea palmele umede și reci și simți o nevoie imperioasă să-și netezească fusta. Deja amintirea lui James începea să se estompeze. De multe ori, i se părea dificil să-și amintească trăsăturile lui, chipul, glasul... Încercă pentru o clipă să și-l amintească așa cum îl văzuse ultima oară: în haine de un alb imaculat, barba rasă atent, gura mică, cu buze subțiri. Dar parcă ceva nu era în regulă. Ah, da, ochii. Nu erau ai lui. El nu-i avea albaștri, acoperiți de

gene dese și mărginiți de sprâncene stufoase. Oftă când își dădu seama că în mintea ei încerca de fapt să și-l amintească pe Shuan. Nu se putea gândi la acest bărbat. Pur și simplu i se părea inadmisibil! Ea era soția lui James! Până nu se întâlneau și nu vorbeau, ca să decidă care le va fi viitorul de acum înainte, îi datora măcar devotamentul pe care i-l jurase în momentul căsătoriei. Și mai era o chestiune de loialitate. Iar din câte se vedea, Shuan Lennox nu era deloc prieten cu James. Era greșit totul. Nu putea să-și permită să-l găzduiascăîn gândurile ei.

Tresări când auzi o voce în spatele ei:

– Domnișoară?

Se întoarse și o văzu pe Isabella, care o privea fără să zâmbească.

– Aveți un telefon... și se întoarse, presupunând din start că, dacă Gabrielle era interesată de apel, o va urma.

– Un telefon pentru mine? Inima fetei începu să bată nebunește. Oare James luase legătura cu ea, în sfârșit? A spus cine mă caută?

– Nu, dădu din umeri Isabella. Dar e un bărbat, domnișoară. Oh, vă rog să mă scuzați, poate ar fi mai indicat să vă spun "doamnă".

Gabrielle ignoră tonul sarcastic al fetei.

– Unde pot vorbi? În birou?

– Da, spuse Isabella și-și continuă mersul agale, urmată de Gabrielle. Dacă James era cel care-i telefona, n-ar fi dorit ca tot biroul să le asculte conversația, dar dacă se gândea mai bine, într-un asemenea Institut nu prea existau astfel de secrete.

Celelalte fete lucrau de zor la mașina de scris când intră Gabrielle. Au schimbat câteva priviri, apoi și-au reluat lucrul. Însă Isabella se așeză la un birou, unde îi înmână receptorul Gabriellei. Fata era sigură că făcuse asta intenționat, pentru că astfel putea auzi toată conversația.

– Alo?

– Gabrielle? Tu ești?

Cu siguranță, nu era James. El nu fusese niciodată atât de exuberant la telefon.

Vocea continuă:

– Oh, Doamne, mi se pare că nu prea te simți bine. Am făcut pariu cu Cathy că n-o să mă recunoști. Era Joe Benson, americanul drăguț pe care-l întâlnise la hotel.

– Nu, Joe, mă bucur că te aud. Ce mai faceți?

– Foarte bine. Ne-am gândit că mai bine te lăsăm să te acomodezi înainte să te bombardăm cu telefoanele. Cathy chiar credea că s-ar putea să fi plecat deja în expediție. E în regulă dacă vorbesc despre asta?

– Da, nu e nimic, doar că nu mă așteptam să mai aflu ceva de voi. Asta-i tot.

– Ei, dar am promis. Chestia e, Gabrielle, că am planificat o ultimă excursie înainte de a pleca spre casă și o să mergem la Chichen Itza mâine. Ce-ai zice dacă ai merge cu noi?

Gabrielle oftă de încântare.

– Oh, ar fi minunat! Dar sunteți siguri că n-o să vă deranjez? Nu vreau să fiu în plus.

– Oh, stai liniștită în privința asta! Ne-ar face mare plăcere dacă ai putea veni cu noi. Poți să-ți iei câteva ore libere?

– Oh, da, spuse ea repede, dându-și seama că și Cathy și Joe credeau că deja fusese acceptată în echipă. N-o să fie nicio problemă.

– Minunat! Cathy își amintește că e destul de departe, așa că va trebui să plecăm de dimineață. Ce zici, e bine dacă venim mâine, înainte de ora opt. să te luăm de la Institut?

Gabrielle încuviință, bucuroasă. Prietenia celor doi tineri și o excursie la ruinele mayașe pe care le admira atât de mult erau combinația ideală. Puse receptorul în furcă, zâmbind.

– Aveți prieteni în Merida, doamnă?

Gabrielle privi fața intrigată a Isabellei.

– Doar niște tineri pe care i-am cunoscut la hotel, veni răspunsul ei. E important detaliul ăsta?

– Ah, nu, veni răspunsul fetei. Doar că nu sunteți atât de singură aici, cum credea domnul director.

Era clar la ce se gândea Isabella. Credea, la fel ca și ceilalți, că obținuse cazarea la Institut sub false motivații. Simți că ia foc de mânie.

– Domnul director cunoaște toate detaliile despre șederea mea în Merida. Poate că nelămuririle cu privire la statutul meu aici ar trebui să i le adresezi lui.

Isabella dădu din mâini precipitată.

– Oh, dar nu sunt țn măsură să vă critic, doamnă. Până la urmă, sunt doar o simplă angajată.

– Poate că n-ar trebui să uiți treaba asta! i-o tăie Gabrielle, ieșind din cameră.

În drum spre dormitorul ei, pe scări, o întâlni pe Grace Morgan care, privind-o îngrijorată, o întrebă dacă se simțea bine.

– Sunt bine, mulțumesc. Însă Gabrielle continuă cu hotărâre. Dar aș fi mai fericită când voi avea ceva de făcut.

– Oh, e o situație atât de delicată, sper ca soțul meu să ia repede o hotărâre, spuse femeia, oftând.

– Și eu sper asta, zise Gabrielle zâmbindu-i slab. Între timp, însă, cred că ar fi bine dacă aș face un tur al magazinelor și al piețelor despre care mi-ați vorbit.

– Ieși? Gabrielle era sigură că nu i se păruse o iluzie consternarea de pe fața femeii cu care vorbea. Oh, draga mea, ești sigură că ar fi un lucru înțelept? Să pleci de una singură într-un oraș pe care nu-l cunoști și în partea cea mai călduroasă a zilei...

– Nu voi mege prea departe, îi spuse Gabrielle, care o privea încurcată. Simt că trebuie să fac ceva. Nu sunt obișnuită să stau tot timpul. Mă simt inutilă.

– Nu crezi că ți-ai putea amâna călătoria până mâine? Atunci, poate că aș putea veni cu tine, sugeră doamna Morgan.

– Mă tem că lucrul ăsta e imposibil, veni răspunsul tinerei, care

părea din ce în ce mai uimită. Niște cunoștințe de-ale mele m-au invitat mâine într-o excursie la Chichen Itza.

Expresia de îngrijorare de pe fața doamnei Morgan crescu.

– Te duci la Chichen Itza? Oh, Doamne, i-ai spus asta lui Dennis?

– Nu, spuse Gabrielle, privind-o mirată. N-am știut că am nevoie de permisiunea cuiva ca să pot accepta invitația unor prieteni.

– Nu, bineînțeles că nu ai. Oh, Dumnezeule, ce dificil e! Oricum, cred că acum e cam târziu să amâni excursia, nu?

– Mă tem că așa e. Răbdarea Gabriellei fusese deja consumată în altercația cu Isabella, așa că își propuse să nu mai înceapă o nouă dispută. Până la urmă, doamnă Morgan, nu e ca și cum mi-aș neglija vreuna din îndatoririle mele aici. Pentru că, știți bine, n-am așa ceva. Și n-am crezut că va interesa pe cineva felul în care-mi petrec timpul liber.

– Oh, nu, bineînțeles că nu e vorba de asta. Doar că noi, Dennis, mai ales, se simte responsabil pentru tine.

– Vă asigur că pot să-mi port și singură de grijă, spuse Gabrielle sigură pe ea, încercând să elimine din amintire ceea ce se întâmplase la cârciuma lui Hernandez.

Atitudinea pe care o afișase doamna Morgan în fața unei ieșiri nevinovate la cumpărături continuă să umbrească gândurile Gabriellei și a doua zi, când era în mașina soților Benson, în drum spre vestigiile incașe.

În timp ce mașina gonea printre câmpurile verzi, tânăra se gândea că, deși nu era un oaspete binevenit la Institut, n-avea de ce s-o țină nimeni prizonieră acolo. Era hotărâtă să nu lase niciuna din problemele ei să-i strice această zi minunată, așa că se alătură entuziasmului lui Joe și al lui Cathy pentru excursie.

– La întoarcere, poate putem înnopta pe undeva, decise Joe. Nu trebuie să te întorci în seara asta, nu-i așa, Gabrielle?

Tânăra ezită. O atrăgea propunerea bărbatului, dar era sigură că soții Morgan n-ar fi fost atât de încântați de idee, iar ea nu dorea să-i

supere, atâta timp cât mai avea încă o șansă de a face parte din expediție.

– Ei, trezește-te, interveni Cathy. Ea muncește aici. Ce vrei, să primească mustrări mâine la prima oră?

Gabrielle nu spuse nimic, crezând că vorbele tinerei sunt de-ajuns. Mașina acceleră pe autostradă, printre pășuni verzi și sate mici. Era foarte cald, iar praful se ridica pe unde treceau cu mașina, lucru care făcea imposibil să deschidă geamurile, ca briza de afară să mai răcorească puțin aerul dinăuntru.

A fost o ușurare când au văzut, într-un final, că se apropie de pietrele mari, iar Gabrielle simți cum nerăbdarea o cuprinde. Își dădu seama că fotografii reușiseră să imortalizeze doar părți din acest monument măreț. Mai erau câteva grupuri de turiști acolo, unii veniți ca și ei de mai departe și alții, cazați la fermele din apropiere, care în această perioadă a anului erau mereu căutate de turiști.

Gabrielle se temea ca nu cumva Joe și Cathy s-o poarte după ei din clădire în clădire, dar se liniști când văzu că, la fel ca toți ceilalți, erau toropiți de căldură. Au căutat toți trei un loc mai răcoros și l-au găsit sub niște pietre care păreau un adăpost binevenit pentru arșița de afară. La cea mai mică mișcare, Gabrielle simțea cum îi șiroiesc pe spate broboane de sudoare.

Vechiul oraș Toltec părea să emane un aer de grandoare care-i impresiona pe toți cei care-l vizitau.

– Am crezut că e mai mare, spuse Cathy, oarecum dezamăgită. Poate e doar o impresie de-a mea. După ce am văzut Palenque, toate mi se par mai mici.

– Înțeleg ce vrei să spui, draga mea, răspunse Joe. Dar are același efect, când le vezi; fiecare parcă îți transmite un fior pe șira spinării. Intrăm să aruncăm o privire la templu? E mai răcoare acolo și, plus de asta, scăpăm și de muștele astea, zise el, plesnind una pe gâtul lui.

Cathy se întoarse spre Gabrielle.

– Știi, noi avem o cremă, care se spune că alungă muștele și țânțarii. Noi știm treaba asta, iar comercianții de asemenea, numai că cineva ar trebui să informeze și gângăniile astea.

Gabrielle începu să râdă și intrară cu toții în templu, având grijă să nu se lovească de pereții înguști.

– Retrag tot ce am spus, zise Cathy după un timp, când reuși într-un final să vorbească. Tronul mare și impunător, de jaguar, era acoperit în întregime cu pietre de jad care luminau spectaculos încăperea. E un lucru minunat! Și are culoarea sângelui.

– Pare să distrugă aspectul culturii mayașe, înainte de cucerirea spaniolă, spuse Gabrielle. Din toate documentele pe care le-am citit reiese că oamenii de aici erau intelectuali modești, dar asta este un lucru prea violent și sălbatic.

Joe stătea lângă un perete care dădea în altă încăpere.

– Poate că nu e culoarea sângelui, zise el, dar ceva îmi spune că așa au vrut ei să fie.

Au mers printr-un tunel îngust, până au intrat într-o cameră mică, unde domina o statuetă din piatră, cu trăsături greu de deslușit.

– Ce Dumnezeu e asta? întrebă Cathy.

– Este Chacmool, o statuetă a zeului ploii, Chac, spuse Gabrielle. Se pare că era folosită ca altar de sacrificiu. Când cineva era sacrificat, inima persoanei respective era tăiată în două și pusă în acea scobitură.

– Nu mai spune! Și eu credeam că aici îi înecau pe oameni!

– Făceau și asta. Chac cerea tot felul de sacrificii, spuse Gabrielle, căreia nu-i plăcea deloc felul în care o privea statuia, cu ochii ei de fildeș. Simțeau că trebuia mereu săturată cu sânge. Zâmbi. Și din câte mi se pare, influența ei se mai resimte și acum. Acum câțiva ani, când arheologii săpau la Fântana Sacră, s-au întâmplat o serie de lucruri inexplicabile: o vreme neprielnică și nefirească pentru acea perioadă, echipament care dispărea din senin, chiar vieți puse în pericol din motive banale. Muncitorii de aici spuneau că zeul Chac protejează ce

e al lui.

– Sunt sigură că a avut și cum, spuse Cathy, care adăugă: acum aș vrea să mă întorc la muște. Dintr-o dată, mi se par mai atrăgătoare decât locul ăsta care îmi dă fiori.

Pe Gabrielle o dureau picioarele când s-au așezat la o masă de la un restaurant micuț, aproape de templu. Fiecare articol de îmbrăcăminte părea lipit de piele, iar oasele și mușchii o dureau. Urcaseră treaptă cu treaptă, până în turnul castelului, ca să mai privească o dată Chichen Itza, așa cum trebuie să-l fi privit, cu secole în urmă, conchistadorii spanioli.

– În după-amiaza asta vom merge la Fontana sacra, să aruncăm o privire, nu-i așa? întrebă Cathy, mâncând cu poftă.

– Cred că pentru mine e un efort prea mare, spuse Joe. Ce-ar fi să uităm de toate astea și să dăm o fugă pe țărm? Trebuie să fie pe aici pe undeva un telefon de unde Gabrielle poate suna ca să-și anunțe șeful că nu va veni la noapte la Institut. Până la urmă, cu toții avem dreptul la câteva zile libere din când în când.

– Nu și când n-ai de făcut de fapt niciun fel de muncă, oftă Gabrielle. Mulțumesc oricum, Joe, dar mai bine nu m-ați pune la socoteală. Dar nu vă opriți din cauza mea. Pot lua un autobuz spre Merida.

– Nici să n-aud de așa ceva, spuse Cathy îngrozită. O să te ducem noi acasă. Dar mai întâi vreau să văd Fântâna Sacră și dacă Joe n-are chef să vină cu noi, poate rămâne aici, să tragă un pui de somn.

– Cum vrei, iubito, dar dacă o să cazi în ea, să nu mă strigi pe mine să vin să te salvez. Nu vreau să am parte de vreunul din blestemele lui Chac.

– Of, bărbații ăștia, bombăni tânăra în timp ce se îndepărtau de el. Gaby, poți să-mi spui să-mi văd de treaba mea, dar nu pot să nu te întreb un lucru. Acum porți verighetă, iar când ne-am întâlnit prima oară pot să jur că n-o aveai.

Gabrielle ezită puțin. Până la urmă, Cathy părea o persoană drăguță și binevoitoare, dar rămânea tot o străină în multe privințe, așa că Gabrielle ezită s-o considere foarte apropiată de ea.

– Sunt căsătorită, admise ea, după un moment de tăcere. Dar în momentul ăsta suntem oarecum separați și din cauza asta nu port întotdeauna verigheta.

– Ei, se mai întâmplă, spuse Cathy, dând din umeri. Eu am avut noroc, dar nu mă păcălesc singură zicându-mi că toate astea vor ține la nesfârșit. Cum să-i ținem lângă noi dacă vor să plece?

Și cum să-l ții lângă tine dacă n-a fost acolo niciodată? gândi Gabrielle, mergând tăcută alături de Cathy pe poteca ce ducea la Fântâna Sacră.

Când au ajuns, tânăra nu era pregătită pentru ceea ce i s-a înfățișat înaintea ochilor. Se aștepta la o groapă micuță, unde să vadă cum strălucește apa din adânc. Nicidecum la o scobitură în pământ cu un diametru de peste o sută de metri, prin care se putea vedea o apă adâncă și amenințătoare. Gabrielle simți cum i se strânge stomacul gândindu-se la câte văzuse această apă de-a lungul timpului. Aici fuseseră sacrificați oameni – fete și băieți – din dorința zeului ploii. Bebelușii fuseseră jertfiți cu mare onoare, aruncați în apele dornice să le ia viața. Știa prea bine lucrurile astea. Citise despre oasele descoperite acolo și era sigură că apa înecase oameni nevinovați de la care căpătase doar groaza în fața morții.

O trecu un fior și se întoarse. Nu-și luase aparatul cu ea. Nu avea nevoie de amintirea unui asemenea loc. Oricum, niciodată nu i se va șterge din memorie. Se mișcă fără să bage de seamă și prinse o pietricică sub sanda. Se dezechilibră și văzu cu groază cât de aproape era de apă. Dar cineva o prinse de umeri și o aduse într-o poziție care o ferea de pericol. Undeva, aproape de ea, o auzi pe Cathy scoțând un strigăt de îngrijorare și o văzu alergând spre ea. Gabrielle privi nedumerită fața celui care o salvase.

– O altă virgină sacrificată zeului? Zâmbetul lui Shuan Lennox era plin de ironie. Din toate punctele de vedere, e cam târziu pentru un asemenea lucru, nu-i așa?

Capitolul 4

Gabriellei nu-i venea să creadă ce vedea.

– Tu! Dar ce faci aici? Parcă erai în Mexic...

– Am fost, iar acum sunt aici. E oare vreun motiv pentru care n-ar trebui să fiu?

Gabrielle dădu ușor din cap. Dintr-o dată, își simțea gura uscată.

– Cred că niciunul, spuse ea, fără entuziasm. Doar că nu-mi imaginez ce te-ar mai putea interesa la Chichen Itza. A fost destul de cercetat de arheologi, așa că mi se pare că te-ar atrage mai mult alte ruine.

Shuan Lennox zâmbi, dar acest lucru nu-i alungă duritatea din privire.

– Poate, spuse el. Pe de altă parte, mă gândesc că poate mai are unul sau două secrete să-mi divulge, asta dacă știu să aștept.

Cathy ascultă răbdătoare ce spunea Shuan, dar până la urmă nu se abținu să nu întrebe:

– Deci, până la urmă, cine ești?

Gabrielle văzu privirea sceptică pe care bărbatul i-o aruncă tinerei.

– Desigur, am uitat, voi doi nu vă cunoașteți. Cathy, acesta este doctor Lennox, de la Institutul unde lucrez. Doctor Lennox, ea e Cathy Benson, o prietenă de-a mea.

– Ești șeful ei? întrebă tânăra.

– E o întrebare destul de bună, spuse bărbatul.

Gabrielle încercă să se calmeze și, îndepărtând cu degete tremurătoare o șuviță de pe frunte, încercă să-i răspundă.

– E greu de spus. Încă... n-a fost stabilit lucrul ăsta. Nu știu pentru cine voi lucra. Continuă să-l privească pe Shuan, așteptând ca dintr-o clipă în alta acesta să spună adevărul.

– Oh, doamnă Warner, ești prea modestă, sau îți place să păstrezi secrete? Se întoarse spre Cathy. Dar cum văd că ești o prietenă atât de apropiată, doamnă Benson, cred că nu se va supăra pe mine dacă-ți spun că de azi este fotograful oficial al expediției spre Ixtlacan.

Uimirea Gabriellei fu acaparată de felicitările lui Cathy.

– Când s-a decis asta? Vocea îi tremura puțin. De ce nu mi s-a spus nimic înainte?

– Dennis a luat această hotărâre în ultimele douăzeci și patru de ore. Ai fi fost informată în dimineața asta, la prima oră, dacă ai fi rămas la Institut. Dar, așa stând lucrurile, a trebuit să vin până aici, după tine. Îmi pare rău că-ți stric excursia, dar deja o sesiune de fotografie a fost amânată din cauza lipsei tale.

Gabrielle se îmbujoră.

– Zilele mele n-au fost deloc pline de când am ajuns la Merida, doctore Lennox. Îl privi drept în ochi. Nu cred că trebuie să fiu învinovățită dacă am decis să merg să văd locurile la care visam să ajung încă din copilărie.

– Bineînțeles că nu te învinovățește nimeni, doamnă Warner. Dar de acum încolo, va trebui să visezi în timpul tău liber și nu în al nostru. Și oricum, sunt sigur că în următoarele săptămâni vei fi mult mai preocupată de realitate.

Gabrielle se întoarse spre Cathy, forțându-se să zâmbească.

– Îmi pare rău că trebuie să plec așa, dar se pare că n-am de ales. Cel puțin veți putea să vă duceți la mare fără să vă mai faceți griji pentru

mine.

Cathy ezită o clipă, apoi puse o mână pe umărul Gabriellei și o trase deoparte.

– Dragă, ești sigură că ești bine? Vocea ei era nerăbdătoare. Arăți ca o fantomă. Cred că te-a șocat să-l vezi pe bărbatul ăsta aici. Ai prefera să te ducem noi înapoi?

– Nu, serios. Gabrielle încercă să pară mai convinsă decât era de fapt. Sunt bine, doar că...

– Doar că nu vrei să pleci cu acest doctor Lennox, continuă Cathy în locul ei. Când l-am văzut am crezut că el e... își lăsă neterminată fraza, aruncând o privire sugestivă la verigheta fetei.

– Oh, Doamne! Nu! izbucni Gabrielle, oripilată. De unde ți-a venit ideea asta?

– Din felul în care ai reacționat, draga mea, o privi Cathy pătrunzător. Dar dacă sunteți doar dușmani, atunci asta e. Deși mi se pare o risipă de energie treaba asta. Oricum, acum ar trebui să te las să pleci. Va începe să scrâșnească din dinți în orice moment. O să-i povestesc lui Joe ce s-a întâmplat și o să te sunăm imediat cum pornim spre casă. O îmbrățișă prietenește și-și luă rămas-bun, dispărând în câteva momente.

– Ești gata în sfârșit, doamnă Warner? Shuan Lennox veni spre ea. Sper că n-am stricat niciun plan pe care ți-l făcuseși cu prietenii.

Gabrielle îl privi încurcată, încercând să-i înțeleagă ironia.

– Nu chiar. Se făcuse o propunere să rămânem undeva peste noapte ca să vedem mâine mormântul lui Jean Lafitte, dar deja le spusesem să nu mă pună la socoteală.

– Un comportament turistic foarte previzibil. Acum era sigură că ironia din glasul lui nu era doar în imaginația ei. Cum se face că n-ai pomenit nimănui de prietenia ta cu soții Benson, când făceai pe neajutorata în Merida?

– Prietenia mea cu Joe și Cathy nu e nici pe departe una apropiată,

răspunse ea, simțind cum sângele îi clocotește în vene. I-am cunoscut din întâmplare la Hotelul Belen și au fost destul de drăguți ca să mă invite în excursie cu ei. Și pentru că mi se părea că e o șansă unică de a vedea aceste locuri înainte să plec spre Anglia, am acceptat. Nu mi-am dat seama că este un delict, sau că ar trebui să mă port ca o prizonieră în timpul șederii la Institut.

El o privi cu ironie.

– Mi se pare, sau tonul tău e puțin cinic? Ai făcut atâtea lucruri ca să mă convingi că ai venit aici ca să muncești, așa că nu m-am gândit nicio clipă că regiunea asta te va putea interesa și din punct de vedere turistic, și că te aștepți să fii tratată ca atare.

– N-am sugerat una ca asta! se plânse ea, indignată.

– Nu? o prinse de braț și porniră alături înapoi, pe poteca pe unde veniseră. Poate că voi fi mai convins de asta în momentul în care nu voi mai vedea admirația din ochii tăi la vederea fiecărui bloc de piatră. Și, de-acum încolo, vreau să ții minte că vei face parte dintr-o expediție științifică unde eu voi stabili regulilei după care judec pe fiecare în parte.

Ea făcu un pas înapoi.

– Dacă profesorul Morgan crede că sunt capabilă...

– Poate că Dennis a luat decizia asta în ciuda sfaturilor mele, dar ține minte că nu te va apăra în junglă, spuse el, privind-o sfidător. Asta pentru că nu vine cu noi. Nu poate să riște să mai facă vreodată un puseu de febră, fiindcă i-ar fi fatal. Eu sunt conducătorul expediției, iar tu mie îmi vei da socoteală.

Vestea aceasta, deloc bună pentru Gabrielle o reduse la tăcere. Era un lucru care nu i se întâmplase niciodată. După un timp, întrebă:

– Dar cum rămâne cu ajutorul meu? Profesorul Morgan mi-a spus că-i va scrie. Mi s-a spus că va trebui să lucrez cu el. Dacă nu va veni...

– Ai dreptate. Dar Dennis mi-a pasat mie și responsabilitatea asta, răspunse el, sarcastic. E vreo problemă, doamnă Warner? Nu crezi c-o

să facem echipă bună?

– N-aș îndrăzni să spun ceea ce cred, doctore Lennox, zise ea printre dinți.

– Nici eu, doamnă Warner, crede-mă. Am parcat jeepul lângă poarta templului. Nu văd vreun semn de la prietenii tăi. Văd că n-au pierdut deloc timpul ca să-și ia tălpășița.

Gabriellei nu i-a scăpat tonul cinic pe care i-a vorbit și și-a tras brațul din mâna lui.

– Ai ceva împotriva soților Benson, doctore Lennox?

– Ar trebui?

– Poate e un mod inspirat să răspunzi la o întrebare cu o alta, dar în felul ăsta nu vom ajunge nicăieri, spuse ea, pe un ton de gheață. Încep să mă satur de aluziile despre acești oameni. Nu știu ce ți-au făcut soții Benson ca să le porți atâta pică, dar dacă știi ceva ce eu încă n-am aflat, te-aș ruga să-mi comunici.

Shuan tăcu preț de câteva clipe. Apoi, spuse pe ton scăzut.

– Ce știi despre hoții de tezaure?

Gabrielle se gândi puțin și zise:

– Sunt cei care fură din ruinele care n-au fost excavate cum trebuie și vând lucrurile găsite în străinătate.

– Foarte bine, o aplaudă el cu ironie. Și nici nu mă îndoiesc că o doamnă ca tine, care e atât de bine documentată nu știe că arheologii au aproape toate informațiile de la cei care adună latex. Aceștia colindă jungla ca să găsească arborii de cauciuc. Uneori merg cu noi ca ghizi și ne cară din echipament.

– Am auzit asta, admise ea. Dar...

– Dar ceea ce n-ai aflat din cărți e că expedițiile din ultimii ani au ajuns prea târziu în locurile indicate.

Ea îl privi cu ochii măriți de uimire.

– Adică alții au ajuns înaintea noastră, doamnă Warner. Acești hoți de tezaure. Și nu-ți spun câte grozăvii am găsit acolo: temple profanate,

morminte deschise și jefuite, statuete sparte. Trebuie să lucreze repede, noaptea, ca orice hoți. N-au grija pe care o avem noi față de tot ceea ce e sacru. Și sunt și foarte periculoși. Dacă se întâmplă să fie surprinși, poate doar de un simplu băștinaș, îl omoară. Iar lucrurile au mers prost în ultima vreme. Acești hoți s-au organizat în grupuri și sunt mai greu de prins și de urmărit.

Gabrielle își umezi buzele.

– Nu spun că nu sunt interesată de toate astea. Dar tot nu înțeleg ce legătură au soții Benson cu toate astea.

– Poate niciuna. Poate că sunt exact ceea ce par – doi turiști care vizitează ruinele incașe, și cărora li s-a făcut milă de o fată singură pe care au întâlnit-o într-un hotel. Dar când această fată singură este căsătorită cu unul din cei mai influenți oameni de la Institut, și a venit în Merida ca să participe la următoarea expediție, atunci, trebuie să recunosc, suspiciunile mele sunt oarecum bine întemeiate. Mă întreb dacă ar fi fost atât de prietenoși cu orice fată. Și chiar mă întreb dacă orice altă fată ar fi răspuns atât de entuziasmată unei invitații făcute într-un asemenea context.

– Cred că ești într-adevăr nebun. Refuz să cred că soții Benson sunt altceva decât ceea ce par.

– Experiența ta de viață te-a învățat să judeci atât de bine oamenii? întrebă el ironic.

Gabrielle urcă în jeep și se așeză tremurând în timp ce Shuan pornea motorul. Oare chiar exista un motiv ascuns pentru bunătatea de care dăduseră dovadă Joe și Cathy? De la început, nu se împăcase cu atenția pe care aceștia i-o acordaseră. Dar de aici și până la a crede că sunt niște hoți...

– Ai petrecut o zi frumoasă? întrebă Shuan, întrerupându-i gândurile. Chichen Itza s-a ridicat la înălțimea așteptărilor tale?

– Așa avea să se întâmple, spuse ea, cu voce înceată.

– Dar am apărut eu și am stricat totul, nu-i așa?

– Tu ai spus-o, doctore Lennox. Dar tot nu sunt sigură de ce ai venit. Mi-e greu să cred că dintr-o dată, prezența mea e atât de imperioasă încât să trebuiască să parcurgi două sute de kilometri ca să mă aduci la Institut de parcă aș fi un copil fugit de acasă.

– Chiar te așteptai să nu ne facem griji pentru tine? întrebă el aruncându-i o privire rapidă. Avem o oarecare răspundere față de tine.

– Pot să am și singură grijă de mine, veni răspunsul ei răutăcios.

– Da, așa cum mi-ai arătat-o și acum câteva zile, i-o întoarse el.

– Și presupun că tu n-ai greșit niciodată în viața ta! Cred că e foarte plăcut, doctore Lennox, să poți călători peste tot în lumea asta fără să-ți treacă prin minte că ai putea face vreo greșeală.

A urmat o tăcere, înainte ca Shuan să vorbească din nou, cu voce rece.

– Oh, am avut și eu destule probleme, și în ultima vreme chiar am făcut și câteva greșeli serioase.

– Pui la socoteală și cearta cu soțul meu?

– Ah, nu, aceea nu e o greșeală, ci un lucru inevitabil.

Fata îl privi și văzu cum trăsăturile feței se întunecaseră. Se întoarse spre el și spuse:

– De ce v-ați certat, sau n-am voie să întreb?

– Poți întreba, dar sunt surprins că nu aștepți să auzi mai întâi versiunea lui James – dacă n-ai auzit-o deja.

– Cum aș fi putut s-o aud? Nu l-am văzut pe James și nici nu l-am auzit de mult timp. Și tu știi foarte bine asta.

– O știu, doamnă Warner? Ce știu oare? Știu doar ce alegi să-mi spui și oare câtă încredere pot avea în asta?

– Acum știu sigur că ești nebun. Ce șansă să am, ce posibilitate să existe ca James să ia legătura cu mine la Institut? Toate telefoanele primite au fost ascultate, toate mișcările mele au fost criticate de cineva...Se opri puțin, dându-și seama de un lucru.

– În afară de ziua de azi, termină el pentru ea. Azi, când niște

prieteni cam dubioși te duc la kilometri distanță de Institut, într-un loc unde nu puteai fi urmărită.

– De asta ai venit? Pentru că îți imaginai că mă întâlnesc cu James? Începu să râdă amar. Atunci ți-ai pierdut timpul, doctore Lennox. Chiar dacă James știe că sunt în Yucatan, până acum n-a făcut nici cea mai mică încercare să dea de mine. Iar dacă ar dori într-adevăr să mă vadă, ar veni la Institut. Are aceleași drepturi ca și tine să fie acolo. Nu trebuie să mă văd cu el în gropi și tunele. Pentru că nu e un criminal, iar eu sunt soția lui.

– Ăsta e un lucru pe care sunt sigur că n-am cum să-l uit, spuse el, parcă cu regret.

– Și mă rog, de ce James nu se întoarce la Institut? Pe tine încearcă să te evite, doctore Lennox? E din cauza certei? Cred că orice ar fi ar trebui să știu și eu. Am acest drept.

– N-am de gând să vorbim acum despre drepturile pe care le ai sau nu în această privință. Dar, mă rog, dacă vrei neapărat să știi de ce ne-am certat, o să-ți spun. A fost din cauza unei femei.

Gabrielle tăcu o clipă, după care izbucni într-un râs isteric.

– Și chiar vrei să cred una ca asta?

– Poți crede ce vrei, spuse el, dând din umeri. Dar în mare, ăsta e adevărul. Dar cred că ceea ce e curios, e felul în care ai spus-o. Din moment ce ești soția lui, cred că îi cunoști mai bine ca oricine slăbiciunile.

Gabrielle tăcu. Își privi pumnii strânși. Nu putea crede așa ceva. De fapt, ce era de crezut? Sigur era o minciună. Dar, dacă se gândea mai bine, poate că asta era explicația pentru răceala pe care James o afișa în prezența ei. Oare o luase de soție pentru că era foarte departe de femeia pe care o iubea și pentru că se simțea singur? Sau poate s-a căsătorit cu o englezoaică pentru a nu legaliza relația cu o străină? Începu să și-l imagineze lângă o mexicană focoasă și pasională, poate singura femeie din lumea asta care i-ar fi putut distruge zidul de

indiferență pe care îl cunoștea atât de bine și să intervină, poate chiar să-l ajute în pasiunea lui pentru arheologie. O trecu un fior, deși în mașină era destul de cald. Încercă să și-o imagineze în apartamentul lui din Londra. Nu, nu se potrivea deloc. Poate că de asta o luase pe ea de soție. Era tânără și neexperimentată și și-a dat seama de la început că n-avea să pună multe întrebări.

Shuan Lennox opri mașina și se întoarse spre ea, cercetându-i atent trăsăturile.

– Încep să mă întreb câte știi despre eminentul om de știință James Warner. Întâlnirea voastră, atunci când se va produce, va fi una foarte interesantă.

– Dacă se va produce, spuse ea.

– Oh, într-o zi va trebui să te întâlnești cu el. Până la urmă, toți avem aceeași țină: Ixtlacan. Iar James e cu siguranță acolo, înaintea noastră.

Se îndepărtă puțin de ea.

– Deci, în ciuda acestei neînțelegeri, e tot un membru din echipă, nu-i așa?

Shuan o privi tăcut, scoase un pachet de țigări din buzunarul cămășii și o servi. Ea îl refuză și el aprinse una.

– E discutabil acest aspect, dacă James a făcut sau nu parte vreodată dintr-o echipă. Dintotdeauna l-am văzut ca pe un individ cu care se poate lucra cu greu. Și în plus, l-am judecat și pentru integritatea lui. Asta e una din greșelile de care ți-am vorbit mai devreme.

– Nu e o problemă de integritate. E o chestiune personală, a mea și a lui James.

Rostea aceste cuvinte mirându-se și ea de semnificația pe care o aveau. Era o femeie înșelată, și din câte se părea și părăsită, dar nu simțea deloc durere. Parcă ar fi avut un sloi de gheață în loc de inimă. Oare unde erau gelozia, furia, supărarea pe care ar fi trebuit să le simtă în asemenea clipe? Tot ce trăise până atunci era un sentiment de

izolare și de singurătate. N-avea cum să simtă gelozie pentru un asemenea lucru.

– Îl iubești? veni întrebarea lui neașteptată.

– Sunt soția lui, veni replica ei, care nu era nici pe departe un răspuns la întrebarea pusă de el.

– Iar tu ești o soție loială, bineînțeles. Aruncă țigara și porni motorul. Și, bineînțeles, orice bărbat e nevinovat până la proba contrarie. Sper, de dragul tău, Gabrielle, ca James să fie nevinovat.

Gabrielle dormi prost în noaptea aceea. Avu vise ciudate și chinuitoare. Se așteptase ca profesorul Morgan s-o interogheze în legătură cu escapada ei, dar acesta n-o făcuse, ba mai mult, în timpul conferinței din seara aceea, o prezentase și celorlalți membri ai expediției, cărora le explicase în mare cam ce fel de fotografii vor publica cei de la revista Vision. Dennis Morgan a mai specificat că sfaturile lui vor fi pe viitor doar informative, iar cel care va conduce expediția va fi Shuan Lennox. Gabriellei i se părea ciudat că alți oameni de știință de la Institut, mult mai în vârstă și mai experimentați decât Shuan, nu fuseseră aleși pentru această sarcină. Dar trebuia să admită că s-a descurcat de minune în timpul conferinței. I se potrivea foarte bine acest statut. A prezentat succint scopul expediției, chiar cu umor pe alocuri, reușind să acopere cu succes întrebările tuturor celor din sală. Deci, putea fi drăguț și comunicativ cu alții, dar nu și cu ea. Nu știa de ce, dar parcă simțea cum un cuțit se răsucește adânc în ea.

Când în sfârșit a ajuns în camera ei, s-a întins în pat pe întuneric și s-a gândit la tot ce se întâmplase de când venise în Mexic. Își dădu seama că niciodată nu-l iubise de fapt pe James și că legătura lor se numea căsătorie doar pe baza unor acte.

Nu se gândise niciodată la atingerile lui. Asta pentru că mâinile lui îngrijite, cu degete scurte și unghii taiate drept, nu au atins-o niciodată în felul acela plăcut, care să-i dea fiori.

Încercă să-și acopere cu perna obrajii îmbujorați. Oare de ce se

gândea acum la asta? Trebuise să străbată jumătate de lume ca să afle în câteva secunde că dorința trupească nu ține cont de respect, sau de cunoaștere, așa cum credea ea, cu naivitate. Nimic din ceea ce știa nu se aplica în cazul lui Shuan Lennox. Dar ce simțea ea pentru el? Închise ochii și încercă să-și reamintească ce trăise în momentul în care o sărutase, când o atinsese atât de ușor și totuși atât de profund încât, chiar și acum, când se gândea la asta, o treceau fiori, în timp ce mintea îi șoptea: Îl urăsc!

În dimineața următoare, află că el plecase. Nu i-a spus-o nimeni, a aflat pur și simplu dintr-o întâmplare. Fusese pusă să lucreze cu Anna Lang, să verifice niște liste interminabile de bagaje și provizii, inclusiv aparatura ei, care aveau să fie trimise înainte, la tabără. Au lucrat în tăcere. Anna nu era deloc vorbăreață, iar Gabrielle era mult prea preocupată de gândurile ei pentru a iniția o conversație. Dar în același timp era atentă la tot ce se întâmpla pe culoar, mai ales la apropierea lui Shuan. Dar când, în sfârșit, au fost întrerupte, a fost din cauză că Grace Morgan a venit să le spună că e gata cafeaua. Gabrielle se ridică, dezmorțindu-și oasele, iar când ajunse la ușă, o auzi pe Anna întrebând-o încet pe Grace:

– Când se întoarce Shuan de la Villahermosa?

Se duse în sala mare unde aproape toți angajații Institutului erau deja împrăștiați pe canapele și scaune, sorbindu-și cafelele în liniște. Își spuse că era ridicolă preferând să iasă în hol și să privească în curtea luminată de soarele puternic. Și nu reușea să-și explice de ce parcă a simțit cum inima i-a stat o clipă în momentul când i-a auzit din nou numele. Oare era încântare sau panică? Dar oricare ar fi fost sentimentul care o încerca, nu dorea să mai aibă parte de asta. Se purta ca o adolescentă, într-o situație care trebuia tratată cu maturitate. Trebuia să uite de toate, în afara faptului că are o treabă de făcut, o treabă care îi cerea să fie aproape de acest om. Și nu era prima oară când trebuia să muncească alături de cineva pe care-l displăcea, gândi

ea, nelăsând loc la altă interpretare pentru fiorul pe care l-a simțit când a aflat că nu era în Institut.

Și, plus de asta, era o prostie din partea ei să se simtă dată la o parte doar fiindcă era singura din Institut care nu știa de plecarea lui. În fond ce legătură aveau toate astea cu ea? Dar, adânc în sufletul ei, știa că asta însemna că încă nu fusese acceptată pe deplin în echipa de expediție, cu toate că avea drepturi egale cu toți membrii acesteia.

Dar, în ciuda acestor fapte, n-avea de ce să se plângă. Toată lumea era drăguță cu ea, toți îi acordau atenție, chiar dacă nu îndeajuns de multă, sau nu i se confesau. Știau cu toții că nu ceruse tratament special. Și cu toate astea... Ceva era la mijloc, dar lipsa de informații nu o ajuta să-și dea seama ce. Sorbi din cafeaua aromată. Hm, poate era doar imaginația ei.

În următoarele zile, când reuși să mai prindă un moment în care să se gândească la tot ce se întâmplă, încercă să-și dea seama ce o făcuse la început să creadă că Institutul este un loc liniștit. Atmosfera era încărcată cu așteptare și nerăbdare, și uneori era apăsătoare. Majoritatea proviziilor și bagajelor fuseseră deja trimise spre tabără și plecase și o echipă cu oamenii care organizau lucrurile acolo.

Până și Anna Lang începuse să glumească pe seama descoperirilor pe care aveau să le facă. Părea mai abordabilă în asemenea momente, așa că Gabrielle decise s-o întrebe care era destinația lor. I se părea stupid să întrebe un asemenea lucru, mai ales acum, când erau pe picior de plecare, dar fiindcă toată lumea presupusese că ea știa deja, nu se obosise nimeni să-i mai dea și ei vreo informație.

Anna se arătă surprinsă de întrebare, dar își reveni repede, scoase o hartă dintr-una din gențile ei și o desfășură pe una din mesele din bibliotecă.

– Vom zbura mai întâi spre Yaxchitlan, iar de acolo vom merge cu vaporul pe Rio Usamacinta, unde este tabăra.

– Dar am crezut că săpăturile se vor face în Yaxchitlan.

– Oh, nu, dădu Anna repede din cap. Guvernul mexican a hotărât să mențină câteva zone neexplorate, atât cât mai e posibil. Niciodată n-au fost de acord cu săpăturile la Yaxchitlan. Iar călătoria asta e pe un teritoriu nou și necunoscut pentru mulți dintre noi.

– Și unde se află mai exact Yaxchitlan?

– Nu știe niciunul dintre noi, și e mai bine așa. Ne bazăm pe băștinașii care au făcut descoperirile inițiale și care ne vor duce acolo. Tot ce am aflat de la Shuan e că acest loc se află între doi afluenți ai râului Usamacinta. E un loc mai retras și poate că din această cauză n-a fost cercetat de oameni.

– Da, dar cred că e greu să omiți un asemenea loc, fu de părere Gabrielle.

– Nu e chiar așa. Cred că n-ai mai fost vreodată în junglă, ca să știi cum e, nu? E cea mai bună formă de camuflaj care există. Dacă nu te pricepi, poți trece la câțiva centimetri de o piramidă, crezând că e doar o movilă de pământ acoperită de buruieni. Acolo, găsești peste tot perdele de vegetație, pe care, uneori, dacă îndrăznești să le îndepărtezi, descoperi lucruri nebănuite.

– Crezi că așa va fi și în Yaxchitlan?

– Cine știe? O spuse de parcă se și retrăsese în cochilia ei, oarecum rușinată fiindcă își îngăduise să-și manifeste exuberanța față de pasiunea vieții ei. Băștinașii sunt și ei foarte entuziasmați. Numai dacă n-am ajunge prea târziu... spuse și tăcu, de parcă ar fi trebuit păstrată secretă această informație.

– Te referi la hoții de tezaure?

– Ă...da, spuse femeia, care dintr-o dată păru că ezită să furnizeze o asemenea informație. E un lucru foarte neplăcut.

– Doctor Lennox mi-a povestit despre acești hoți, spuse Gabrielle, ezitând puțin să-i rostească numele. Spera ca Anna să nu fi observat reacția ei.

– Shuan? Da, nu mă miră. Îi urăște mai mult decât oricine. Crede

că moștenirea incașă ne-a fost lăsată nouă, pentru a afla mai multe despre acele vremuri. Până acum n-am aflat mare lucru, în afară de cunoștințele pe care le aveau în matematică și știință, și de aceea e foarte important ca aceste ruine să nu fie vandalizate. Dar uite că există acești vulturi care mai mereu ne-o iau înainte și care distrug orice dovadă, înainte de a fi cercetată atent. Iau de acolo doar ce li se pare important și vând lucrurile în străinătate, la niște prețuri exorbitante colecționarilor și muzeelor, împrăștiindu-le în toată lumea pentru a nu mai putea fi recuperate vreodată. Începu să râdă. Doamne, mă las dusă de val! Îmi cer scuze, doamnă Warner.

– Oh, nu trebuie, spuse Gabrielle repede. Sunt de aceeași părere cu tine. Se uită la hartă din nou, evitând privirea uimită a Annei. Râul Torcido. Mă întreb dacă e într-adevăr blestemat, așa cum se spune. O trecu un fior gândind asta.

– Sper să nu fie, spuse Anna rulând harta. Cred că Institutul a avut destul ghinion în ultima vreme. Nu avem nevoie de încă unul.

Gabrielle încuviință din cap, deși nu știa prea bine despre ce era vorba. Se întreba doar dacă dispariția lui James făcea parte din ghinioane. Dar ce i se părea mai curios, era că nimeni nu discuta niciodată acest subiect cu ea, sau nu-și dădea cu părerea asupra locului în care ar putea să fie. Se gândi că poate toți o așteptau pe ea să facă prima mișcare. Dar după cum stăteau lucrurile la Institut, se părea că James nici măcar nu existase vreodată acolo.

Din curiozitate, încercă într-o zi să intre din nou în biroul lui, dar plăcuța cu numele lui lipsea de pe ușă, iar camera fusese încuiată. Uneori, la cină, când conversația ataca subiecte variate, Gabrielle voia de multe ori să se ridice în picioare și să întrebe pur și simplu: "poate să-mi spună cineva ce se petrece aici?" Dar de obicei, în ultima clipă o părăsea curajul și nu mai făcea nimic. Probabil că ar considera-o cu toții nebună. Și dacă într-adevăr exista ceva ce ar trebui să știe, în niciun caz n-avea cum să obțină astfel această informație, ba mai mult, i-ar

determina pe toți să fie mai atenți la ce vorbesc și să se ferească în continuare să-i ofere informații.

– Cred că vom da o petrecere pentru voi toți, înainte de plecare, spuse Grace Morgan într-o zi.

Pierre Rosteau o privi zâmbind.

– Poate chiar e o idee bună, nu? Să sărbătorim acum, în caz că la venire nu vom avea prilej de bucurie.

Preț de o clipă, atmosfera fu brusc tensionată, iar Gabrielle simți mai mult ca niciodată că lucrurile nu stăteau deloc bine la Institut. Atmosfera era mai încordată ca oricând, iar ideea petrecerii parcă îi făcu pe toți să-și canalizeze energiile spre acest eveniment care parcă părea mai real decât expediția însăși.

Așa că toată lumea începu să vorbească despre mâncare și băuturi, despre muzică și distracție. Până și Gabrielle, care nu se simțea deloc în apele ei, se mai învioră puțin la gândul că va avea o clipă de relaxare înainte să înceapă nebunia. Știa ce avea să poarte. Într-una din incursiunile în magazinele din Merida își cumpărase un foarte frumos ipil, din bumbac alb cu broderie aurie. Își mai aminti că pe ultima sută de metri, când își făcuse bagajul, pusese și o pereche de pantaloni vernil, care se potriveau de minune cu această cămășuță. Era o ținută care nu ieșea în evidență cu nimic, dar care era totuși de bun-gust.

În seara petrecerii, când coborî în salon, își dădu seama că din cauza căldurii mesele fuseseră puse în curte. Un amestec de arome îi ameți simțurile de cum păși acolo, iar formația de muzicanți care cânta într-un colț despre poporul spaniol apus, o făcu să se simtă mai bine.

– Bei ceva? Anna Lang, înaltă și întunecată în costumul ei negru, cu o croială sobră, o întâmpină cu un zâmbet slab. Avem tepache, dacă ești sigură că o suporți, sau dacă preferi ceva fără alcool, poți servi tamarindo, iar în afară de astea e bere la rece și băuturile obișnuite.

Gabrielle luă un tamarindo și la prima înghițitură văzu că e prea sărat pentru o băutură din fructe, dar când se obișnui cu gustul, îl găsi

chiar revigorant și proaspăt.

Cu paharul în mână, se mută într-un loc mai retras, mulțumindu-se deocamdată să rămână doar un spectator. Câteva cupluri deja dansau energic, iar Pierre Rosteau, care dansa cu soția sa scundă și căruntă, îi făcu cu mâna semn că o văzuse stând în umbră. Văzându-i pe toți adunați acolo, vorbind și distrându-se, Gabrielle fu de părere chiar că își imaginează că ar exista ceva ce n-ar trebui să știe. Aproape că se simți vinovată că-i suspectase de așa ceva. Cu siguranță, erau doar fabulații ale imaginației sale. Poate că nimeni nu dorea să vorbească cu ea din cauză că se simțeau jenați. Până la urmă, era pusă în situația ciudată de a fi ultima care află despre infidelitatea soțului său. Era într-adevăr o situație umilitoare dar, se gândi ea, nu mai umilitoare decât mariajul ei cu James. Cel puțin, din ceea ce aflase, își dăduse seama că era totuși uman în reacțiile sale, lucru de care începuse să se îndoiască.

Zâmbi când ritmul muzicii trecu într-un vals mai lent, iar pe ring apăru Dennis Morgan cu soția sa. Profesorul nu arăta refăcut complet, observă Gabrielle, dar acum zâmbea, încercând destul de bine să ascundă grijile care-l apăsau.

Tresări ușor când auzi, în spatele ei o voce:

– Domnișoară? Privind în jur, o văzu pe Rosita, fata care lucra la Institut, însoțită de un bărbat scund, logodnicul ei, Manuel. O plăcea pe Rosita care era întotdeauna zâmbitoare și care își făcea munca la birou mereu cu voie bună, contrastând atât de mult cu Isabella, care îți dădea întotdeauna impresia că munca ei este o favoare făcută Institutului. Și, plus de asta, îi era și recunoscătoare pentru că o salvase din barul lui Hernandez. Ceva îi spunea că dacă Isabella ar fi fost în locul ei, n-ar fi făcut nimic s-o ajute. Așa că îi făcu plăcere să vorbească cu Rosita, în ciuda faptului că se înțelegeau mai greu din cauza limbii.

Înțelese curând că niciunul dintre ei nu-i înțelegea dorința de a se alătura expediției din junglă. Și cu toate că Rosita îi explica încontinuu

lui Manuel că tânăra spera să-și întâlnească acolo soțul, acesta repeta la nesfârșit:

– E periculos, doamnă, e foarte periculos.

Gabrielle știa asta, dar s-o audă de la altcineva, parcă o făcea să vadă altfel situația. Așa că încercă să afle de la Manuel natura pericolului. Poate era din cauza șerpilor? Sau poate a animalelor sălbatice? Sau poate din cauza zeilor supărați că le este călcat teritoriul de către niște străini? Dar își dădu imediat seama că fusese o prostie din partea ei să întrebe una ca asta, pentru că băștinașii nu încetaseră niciodată să creadă în ei și orice referire la adresa lor era considerată o ofensă.

Dar engleza Rositei nu era de-ajuns ca să-i poată explica Gabriellei torentul de cuvinte dezaprobatoare enunțate de Manuel.

La un moment dat însă, din ceea ce spusese, Rosita reținu un cuvânt care-i dădu fiori. Râul Torcido, adică blestemat.

– Oh, Rosita, nu înțeleg, îmi pare rău.

– Îți spune că cei care se apropie de zei fără respect față de cultura lor, sunt blestemați.

Fusese atât de absorbită de discuția cu Rosita și cu Manuel, încât nu băgase de seamă apariția lui Shuan. De fapt, nici nu se așteptase ca el să participe la această petrecere. Stătea la câțiva pași de ei, arătând extrem de atrăgător în costumul lui închis la culoare, înalt și frumos de parcă el însuși era un zeu coborât pe pământ. O măsura din cap până-n picioare și zâmbea satisfăcut la ceea ce vedea.

– Poate poți să-i explici tu lui Manuel că n-am de gând să ponegresc tezaurul incaș. Tot ce vreau e să fac câteva fotografii.

– O să încerc, doamnă Warner, dar nu știu dacă voi reuși să redau întocmai acest moment de sinceritate. Pe mine, aproape m-ai convins.

Stătu încordată, cu pumnii strânși, în timp ce Shuan le explica Rositei și lui Manuel. Oricum, toată seara îi fusese distrusă. El se întorsese, iar meciurile dintre ei reîncepuseră și era sigură că vor continua până când Shuan avea să lase garda jos. Se întrebă dintr-o

dată cum ar fi dacă între ei doi ar fi o relație plăcută, așa cum avea cu Anna Lang, pe care o saluta zâmbind, sau cu Pierre Rosteau, sau cu americanul Craig Lesley, cu care glumea întotdeauna. Era conducătorul expediției, dar toată lumea îl trata de la egal la egal. Doar atitudinea față de ea era una negativă. La un moment dat, o privise ca pe un obiect sexual, fără creier, iar apoi, o trata cu răceală și cu un sentiment de dezaprobare.

Se gândi cu ciudă că ambele atitudini o dezavantajau și erau nedrepte dar, în același timp, nu-i trecea prin minte ce ar putea să facă pentru a le depăși, sau pentru a le înțelege. Se simțea de parcă fusese condamnată fără să aibă parte de un proces.

– Rostești câteva rugăciuni ca să fii sigură, doamnă Warner?

Își reveni din gânduri, și-și dădu seama că toți ceilalți plecaseră, și-i lăsaseră singuri.

– Nu te speria, spuse el. Vreau doar să te invit la dans. Sau poate e un efort prea mare din partea ta?

Gabrielle înghiți cu greu, știind că ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie în public în brațele lui, să-i simtă căldura corpului.

Dar ce putea să facă? Dacă inventa o durere de cap sau o oboseală subită, știa că n-avea s-o creadă, ba mai mult, îl va face să dea curs observațiilor sale răutăcioase. Așa că se lăsă luată de mână și condusă pe ringul de dans.

O luă în brațe și o apropie de pieptul lui, iar ea tresări.

– Ce se întâmplă, Gabrielle? N-am nicio boală, și nici nu mușc.

– Îmi pare rău, spuse ea, doar că nu sunt obișnuită să...dansez așa.

– Pentru o femeie măritată, mi se pare că ai trăit o viață destul de retrasă.

Nu ridică ochii ca să-i întâlnească privirea. Știa că nu-i va plăcea ironia din ei.

– Deci, mâine, Gabrielle, o să-ți vezi visele îndeplinite.

– Nu cred că mai am multe vise de îndeplinit, spuse ea, cu voce

joasă.

– Și presupun că pentru asta eu sunt vinovat. Poate că totuși ar trebui să-mi fii recunoscătoare. Știi, iluziile aduc fericire doar pe moment.

Vru să-i spună că acum orice iluzie i-ar face bine, dar se abținu. Mila lui n-o va face să se simtă bine.

– Nu ești prea vorbăreață. N-ai vrea să știi ce am făcut la Villahermosa?

Îl privi încordată, și vorbi, încercând să-și mențină tonul calm.

– Nu cred că e treaba mea, doctore Lennox.

– Toți membrii expediției îmi spun Shuan, spuse el. Nu crezi că vom isca discuții dacă continui să mi te adresezi cu formalitatea asta absurdă?

– Propui un armistițiu, doctor Lennox?

– În curând, lucrurile astea nu vor mai avea nicio valoare. Vom petrece atât de mult timp împreună cu toții, încât nu vor mai exista orgolii și manifestări de temperamente.

– Îți promit că nu vei avea de ce să te plângi de mine. De fapt, nici nu cred că e necesar ca noi să avem contact pesonal.

– Afurisito! Ai uitat că trebuie să te ajut la fotografiere?

Uitase și-i păru rău pentru asta.

– Și de vreme ce tot ne facem promisiuni, uite, am și eu una pentru tine. Îți promit că niciodată nu vei uita că m-ai cunoscut, indiferent dacă îți va face plăcere sau nu.

O strânse în brațe mai tare, parcă dorind s-o rănească, dar o melodie ritmată luă locul celei lente și fu eliberată.

– Mulțumesc, doamnă Warner. A fost minunat. O privi din nou din cap până-n picioare, zăbovind cu nerușinare asupra sânilor și șoldurilor, după care îi spuse: și asta, Gabrielle, e doar pentru început.

Capitolul 5

Gabrielle tresări în somn și, după ce deschise ochii, mai rămase un minut culcată, ca să vadă ce se întâmpla. Din patul de tabără, o văzu pe Anna Lang dormind profund. Sunetul care o trezise se auzi din nou: un țipăt ascuțit care-ți dădea fiori și care apoi se transforma într-un vaiet prelung.

Se liniști când își dădu seama că maimuțele erau cele care scoteau asemenea zgomote. Era deja a treia noapte petrecută în junglă și nu se mai speria așa ușor.

Prin ferestrele cabanei, văzu că soarele era deja pe cer și se mai întinse leneșă în pat, înainte de a se da jos pentru a începe o nouă zi.

În ciuda a tot ce se petrecuse era aici, și nu regreta nimic. Crezuse că-l va găsi pe James. Dar nu fusese așa. Când elicopterul aterizase la baza taberei, nu l-a putut zări printre cei adunați să-i primească. L-a tot așteptat crezând că până seara va apărea de undeva. Dar a rămas dezamăgită. Nu era niciun semn că ar fi acolo sau că fusese cândva și, deși murea de nerăbdare să întrebe pe cineva unde l-ar putea găsi, nu făcu nicio mișcare în acest sens, pentru că nu știa cui să se adreseze. Tăcerea din Merida părea să se continue și aici.

Singura persoană pe care putea s-o întrebe era, firește, Shuan Lennox. Dar în aceste circumstanțe, îi era imposibil s-o facă. Reușise ca

în cele trei zile de când se stabiliseră la tabără să se ferească din calea lui. Cu cât se gândea mai mult la ultima lor întâlnire, cu atât se înspăimânta mai mult. De ce adusese vorba despre călătoria lui la Villahermosa? Oare căutase vești despre James? Chiar dacă ăsta ar fi fost adevărul, acum îi venea greu să-l întrebe despre ce era vorba. Conștiința îi spunea că trebuie să-l evite pe cât posibil. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să se concentreze pe treaba pentru care venise aici. Trebuia să uite de problemele personale.

Se ridică din pat și se uită la Anna, dar aceasta încă mai dormea profund. Probabil că era deja obișnuită cu aceste condiții de cazare. Dar, cu toate că era o tabără, beneficiau de confort, își spuse Gabrielle. Simplul fapt că erau femei, le-a facilitat condițiile de cazare. Au primit o cabană numai a lor, unde să doarmă și să-și țină lucrurile, pe când ceilalți dormeau afară, în corturi, sau în hamace legate de copaci. Li s-a dat voie și ca la anumite ore să meargă doar ele să facă baie în râul din apropiere, iar în acest interval bărbații își făceau de lucru prin împrejurimi.

I se amenajase chiar și o cabină unde putea să developeze fotografiile, iar Gabrielle era foarte încântată că nu fusese omis acest lucru.

Deja începuse să facă fotografii taberei și echipei, iar când s-a aventurat prin apropiere, amețită de frumusețea arborilor și de vegetația luxuriantă, Pierre Rosteau a avertizat-o că e un mare pericol și i-a arătat urme de jaguar nu departe de amplasamentul corturilor.

Se dădu jos din pat și încălță papucii. Își aminti cu oroare cum, în prima lor seară petrecută acolo, când stătea la masă, un păianjen negru, mare cât palma ei, îi căzuse de undeva de sus, exact pe masă. Înlemnise de frică, dar avusese noroc că Anna Lang apăruse repede și-l gonise și-i confirmase că era o tarantulă, dar nu una periculoasă, ci una care se speriase mai mult de Gabrielle, decât invers.

Din fericire, singurul șarpe pe care-l văzuse până atunci era unul

mort, de culoare portocalie, spintecat în două de cuțitul unui membru din tabără.

– Mare pagubă! observase Craig Lesley, privind laconic cele două jumătăți.

Fără să facă zgomot, Gabrielle luă săpunul și prosopul și îmbrăcă niște haine subțiri. Nu era ora lor de baie în râu, dar își spuse că era prea devreme și oricum nimeni altcineva nu se trezise. Se putea bucura de o baie singură și astfel putea începe munca mai devreme. Cei doi băștinași care îi ghidau pe cercetători în junglă, până la ruine, ajunseseră târziu azi-noapte și voia să profite să le facă niște poze înainte de a fi solicitați pentru alte treburi.

Până atunci reușise să-și facă munca fără să fie deranjată de alții, și spera să fie așa și în continuare.

Ieși cu băgare de seamă din cabană și-i salută pe cei doi bucătari care erau singurii treziți și care pregăteau micul dejun.

Gabrielle se gândea cu groază la momentul când vor pleca efectiv în junglă și vor fi nevoiți să care după ei provizii și echipament. Dar cel mai mult o speria gândul că va trebui să meargă pe jos, kilometri întregi, cu un bagaj care va cântări aproape cât ea. Mersul pe jos nu fusese niciodată punctul ei forte și căldura și umezeala din junglă n-aveau cum s-o ajute să facă acest lucru mai puțin dificil.

Nu mai știa ce să facă pentru a se menține în formă. Oricât de mult încerca să se menajeze de treburile mai dificile sau să se ferească de soarele care moleșea aproape pe toată lumea, până la prânz era deja vlăguită de putere. Umiditata părea să-i pătrundă în fiecare fibră din corp și-i menținea întotdeauna hainele și părul umede.

Dar tot disconfortul a dispărut pe dată când, cu o seară în urmă, un bărbat i-a pus în mână o piatră veche, pe care încă se mai vedeau urme de unelte primitive. Tot ce citise și visase, acum se materializase în ceva concret. Secolele parcă se dizolvau și trecutul devenea dintr-o dată tangibil.

Până și Anna Lang părea exuberantă când se pregătiră de culcare în acea seară. I-a spus că studiase roca pe care i-o aduseseră Francisco și Pablo de la ruine și, la o primă vedere, părea că face parte din altarul închinat zeiței Lunii, Ixchel.

– Majoritatea altarelor ridicate zeilor au fost găsite pe insula Cozumel, la mulți kilometri de acest loc, zise Anna. Și din câte îmi amintesc, nu s-au descoperit multe închinate acestei zeițe. Și nu există niciun motiv pentru care să nu fi fost la fel de venerată. A fost apărătoarea medicinei și a artelor și căsătorită cu zeul Soare.

Gabrielle asculta ca în transă. Știa foarte bine ce importanță a avut preamărirea Soarelui în strategia de cucerire a Americii Centrale și de Sud. Dar n-a știut că și Luna a avut un rol de jucat în aceste ritualuri. Deși întotdeauna a fost de părere că soarele puternic și dogoritor are nevoie de o soție rece și misterioasă. Își dădea seama că era o fabulație. Dar acum, lucrurile astea se îmbinau când venea vorba despre știință, într-un loc unde piramidele se amestecau cu legenda și cu miturile.

La asta se gândea când mergea pe potecuța care ducea la râu, evitând pe cât posibil tufișurile de iarbă care puteau ascunde șerpi. Deasupra capului său ciripeau păsărele.

Când ajunse la râu, rămase nemișcată o clipă, admirând pacea din jur. Câteva maimuțe se jucau pe niște crengi, iar păsărelele zburau gureșe.

Era un loc idilic, și era atât de ușor să uiți de pericolele care te pândeau la fiecare pas. Își scoase hainele, agățându-le de o creangă. Intră în apa rece și revigorantă și începu să se șamponeze. Apa era curată și strălucea frumos în bătaia soarelui, iar senzația pe care o dădea pielii era una minunată. Era Paradisul pe pământ, își spuse, cochetând cu ideea că ar putea fi Eva. Dar îi pieri repede zâmbetul când își dădu seama că Paradisul avea nevoie și de un Adam... Alungă acest gând prostesc din minte. Înotă puțin, apoi se îndreptă spre mal. Trebuia să plece spre tabără înainte ca toți ceilalți să se trezească și să

vadă că lipsește. Ieși pe mal și începu să se șteargă cu prosopul.

Băgă de seamă că ceva se mișcă în spatele ei, în locul de unde ieșise din apă. Întoarse capul și văzu ceva mic și verde, cu cap de dragon. Un șuierat profund scoase la iveală o limbă spintecată, iar Gabrielle își dădu seama de pericol abia când țipătul îi ieși de pe buze. Apoi începu să alerge fără să se uite pe unde calcă, sau că e în picioarele goale, cu prosopul care abia stătea prins pe trupul ei gol. Era conștientă doar de lacrimile ce-i scăldau obrajii și de sângele care părea să-i clocotească în vine.

– Oh, Doamne! vocea cuiva o țintui pe loc. Vocea și mâinile care o prinseseră ferm de umeri. Ce dracu cauți aici, singură? De ce țipi? Ce s-a întâmplat? Spune-mi odată!

Ridică privirea și întâlni ochii negri și strălucind de furie ai lui Shuan Lennox. Ușurarea pe care o simți văzându-l era aproape de neînțeles.

– Făceam baie, spuse ea.

– Văd asta, replică el cu răceală și pentru prima dată Gabrielle își dădu seama cum trebuia să arate, așa goală și udă, acoperită doar de un prosop, cu părul răvășit. Și dintre toți bărbații din tabără, doar el putea s-o găsească astfel, își spuse ea cu ciudă, încercând în zadar să se acopere mai mult cu prosopul, în timp ce simțea cum valuri de căldură îi străbat tot corpul.

Însă furia lui nu părea să se potolească așa ușor.

– Parcă stabilisem orele când tu și cu Anna să veniți să faceți baie. Și îmi amintesc că am spus clar să nu se apropie nimeni de acest loc. A îndrăznit cineva să...

– Nu, oh, nu...Era ceva...în apă. Un...un dragon, se opri dându-și seama cât de ridicolă era relatara ei.

– Un dragon! repetă el. Arată-mi și mie acest dragon, și-l ucid eu pentru tine. Asta, bineînțeles dacă vrei să-l privez de această priveliște...

– Lucrurile mele sunt jos, la râu, spuse ea cu ochii în pământ și cu

fața roșie.

Shuan o luă înainte, lăsând-o să vină după el. Ea se opri să-și mai așeze prosopul și când ajunse la râu îl văzu pe Shuan privind atent apa.

– Dar era ceva...spuse ea, aproape cu disperare. El se întoarse ușor și-i puse un deget pe buze. Încă o secundă și în apă văzură o șopârlă lungă care înota leneș. Gabrielle țipă din nou.

– Uite-ți dragonul, spuse Shuan cu răceală. E de fapt o iguană. E mare, nu e deloc frumoasă, dar te asigur că nu reprezintă niciun pericol, dacă o lași în pace.

– Dar arată ca un dinozaur. Bătăile inimii păreau să-și reia ritmul normal, în timp ce simțea cum se topește de rușine.

– Cred că da. Ce credeai, că ai dat peste o lume dispărută? Se întoarse și-i zâmbi și pentru prima oară păru amuzat. Izbucniră amândoi în râs. Bietul dragon, spuse el, la un moment dat. Poate credea că ești o altă specie de iguană și voia să ți se alăture. Cine poate să-l învinovățească?

Dintr-o dată, Gabrielle se simți din nou nelalocul ei, conștientă de singurătate și de faptul că era dezbrăcată. Se îndepărtă puțin de el și-și luă hainele de jos.

– Mulțumesc, doctore Lennox. Acum, cred că o să mă îmbrac.

– Eu nu te opresc. Își puse mâinile în șolduri și o privi. Ochii albaștri păreau că și-au pierdut furia, iar acum străluceau.

– Nu pot. Nu cu tine aici. Încercă în zadar să-și ascundă tremurul din voce, și știa că este îmbujorată. Spera din răsputeri ca pământul să se deschidă și s-o înghită exact în acea secundă.

– Tocmai pentru a evita astfel de situații am stabilit ca tu și Anna să faceți baie împreună, la ore știute de toți. Tu ai ales să-mi încalci cuvântul, așa că acum o să-mi plătești greșeala. Pot fi lucruri mai rele decât dragonii, frumoasă domniță.

Începu să înainteze spre ea, iar Gabrielle, îngrozită, ridică o mână să-l oprească.

– Shuan, spuse ea, știind că ce simțea nu era teamă, ci o emoție necunoscută ei până atunci.

– Mi-ai spus pe nume, făcu el o pauză. Ai decis că e mai bine așa, sau ți-ai dat seama că acum, că tot te-am ținut goală în brațele mele, ar fi o prostie să n-o faci?

– Nu eram goală, spuse ea, cu buze uscate.

– Ei...de unde eram eu... spuse el abia șoptit.

În jurul lor, pădurea parcă murmura, păsărelele cântau, maimuțele țipau, dar dintre toate astea, Gabrielle își auzea doar bătăile inimii. Veni spre ea. Nu i se mai citea pe față ironie, iar râsul încetase de mult.

– A fost bine, Gabrielle, spuse el cu voce joasă. Vreau din nou. Tu, în brațele mele, ca atunci.

Atingerea lui era ușoară ca un fulg. Îi acoperi cu sărutări obrajii și gâtul și îi ridică bărbia spre el. Îi mângâie umerii și Gabrielle simți cum prosopul îi alunecă pe șold. O voce din interior îi spunea să-și acopere goliciunea, dar nu făcu nimic, lăsându-l pe Shuan să-i dezmierde sânii. Stătu nemișcată și gustă din plin senzațiile care i se ofereau.

Buzele ei le-au căutat cu nerăbdare pe ale lui și s-au contopit într-un sărut pasional, în timp ce mintea tinerei lucra repede, trimițându-i semnale în tot corpul că-l dorește și că l-a dorit din prima clipă când l-a văzut, în hotelul din Merida.

– Gabrielle...o voce o strigă din tufișuri, vocea Annei.

– Gabrielle, unde ești? Ești bine?

Îl auzi înjurând, dar când se mai calmă, răspunse:

– E bine, Anna. Am găsit-o. E un pic speriată. Atât.

Mâinile lui se îndepărtară de pe corpul ei. În tăcere, luă hainele de jos și i le întinse.

– Mai bine te-ai îmbrăca, o anunță repede și se întoarse cu spatele.

Gabrielle tremura atât de rău, încât abia își putu încheia fermoarul de la blugi și îmbrăca tricoul.

Când termină, rămase nemișcată, ca un copil care aștepta să i se

spună ce trebuie să mai facă. În cele din urmă, el se întoarse și o privi. Bărbatul pasional care o îmbrățișase cu câteva minute în urmă și cel care o privea acum erau două persoane complet diferite.

– Îți datorez scuze. Am uitat...tot uit că ești căsătorită. Că nu ești liberă să alegi ce dorești să faci. Îmi pare rău. Nu se va repeta.

– Și dacă ți-aș spune că sunt liberă? Liberă să fac ceea ce doresc? Îl privi. Și atunci, cum ar rămâne?

– N-ar fi nicio diferență.. Ești tot soția lui Warner. Asta e alegerea pe care ai făcut-o.

– Shuan, ascultă...spuse ea timid, mergând după el. Nu înțelegi...

– Gabrielle, te rog. Hai să încheiem acest subiect. Întoarce-te în tabără.

O luă înainte, mergând îngândurat, cu mâinile în buzunare.

– Shuan...

Se opri și o privi.

– Cine e femeia pentru care te-ai certat cu James?

El o privi, dar nu ca atunci când părea să nu mai ascundă niciun secret pentru el, ci ca și cum i-ar fi cerut să spună ceva incredibil de dureros.

– Din cauza ta, Gabrielle, spuse el, și-și reluă mersul.

Tânăra era uimită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Nu-i venea să creadă că, în pofida a tot ce se întâmplase, Shuan rămânea salvatorul ei, omul care se bucura acum de prestigiu. Asta o făcea să se întoarcă la locul incidentului și s-o ia de la capăt, dar de data asta ea să fie cea care se salvează. Aproape că-i venea să râdă de toate astea.

– Oh, sunt niște ființe înfricoșătoare, spuse Anna. Ești foarte palidă. Poate ar fi mai bine să te așezi.

– Oh, nu! Gabrielle era îngrozită că ceilalți vor crede că nu e în stare să meargă spre ruine. Chiar și acum, i se părea că la cel mai mic incident, i se va găsi imediat un loc în avionul care pleacă spre Merida. Și, în afară de tot ce ar însemna toate astea pentru ea, ar fi și o mare

rușine cauzată lui Shuan. Așa că el ar fi prea bucuros că poate scăpa atât de repede de ea.

– Cred că mai suport un șoc înainte de micul dejun, continuă ea, încercând să se arate veselă.

– Dacă asta e tot, n-am nimic împotrivă. Uite ce e, Gabrielle, știu că ești stresată, dar cu toții suntem. Încearcă să te relaxezi mai mult, atât cât poți. Lucrurile se vor aranja de la sine, o să vezi.

O strânse pe Gabrielle de mână, repede și dur, de parcă nu era obișnuită cu astfel de manifestări de afecțiune, după care ieși din cabană. Gabrielle se lăsă pe marginea patului, simțind că picioarele n-o mai susțin. Oare la ce se referea Anna? se întrebă ea. Oare se referea la relația dintre ea și Shuan? Un cuțit invizibil păru să se răsucească în ea la acest gând.

Nu se simțise niciodată în viața ei atât de confuză. Mintea tot mai prelucra răspunsul lui Shuan la întrebarea ei. Cum se putea ca el și James să se certe din cauza ei? El n-avea nici cea mai mică bănuială că avea vreo legătură cu James, până nu i-a spus chiar ea.

La micul dejun, s-au așezat cu toții în jurul unei mese mari, departe de locul unde se gătea. Gabrielle a fost tachinată de Pierre și de Craig în legătură cu incidentul prin care trecuse, dar primi ironiile cu zâmbetul pe buze pentru că știa că va deveni o parte din poveștile de tabără. Era bucuroasă însă că nimeni nu știa cum se sfârșise întâmplarea. Și era o ușurare pentru ea că Shuan nu apăruse la micul dejun. Până să-l întâlnească din nou, avea timp să refacă bariera care existase între ei.

Începu să lucreze imediat după masă. Pablo și Francisco au fost încântați să se lase fotografiați alături de descoperirile făcute. Dar erau prea încântați de faptul că li se făcea poze, iar Gabrielle își dădu seama că voiau să pozeze zâmbind larg în fața camerei. Cele câteva fraze pe care le știa în spaniolă n-o ajutau să le explice că dorea ca ei să studieze rocile și nu să se hlizească în fața obiectivului. Și cu cât încerca mai

mult să le explice, cu atât zâmbetul lor se lărgea. Pablo chiar și-a dat jos pălăria și i-a pus pe bor una din pietricelele de pe jos.

Era în pragul disperării, când auzi o voce în spatele ei:

– Probleme?

Se întoarse recunoscătoare spre Shuan, uitând complet de faptul că încerca să-l evite. Acum îi era recunoscătoare că intervenise.

– Da, nu le pot explica ce doresc să facă. Se tot uită la mine, iar eu nu vreau asta. Vreau să uite că eu și camera suntem aici. Vreau să înceapă să vorbească despre descoperiri și despre Ixtlacan. Când oamenii încep să vorbească, uită de ce e în jurul lor, și atunci pot surprinde expresiii naturale.

El o studie preț de o clipă, apoi se întoarse spre cei doi băștinași și le traduse totul într-o spaniolă fluentă. Așteptase încordată reacția lor, dar fu surprinsă când aceștia izbucniră în hohote de râs. Pablo fu primul care își reveni și bombăni ceva.

– Ce spune? întrebă Gabrielle, curioasă.

– Presupun că nu vrei să-ți traduc cuvânt cu cuvânt. A sugerat că niciun bărbat cu sânge în vene n-ar putea uita de prezența ta.

– Oh, se îmbujoră ea și mai tare. Vor...face ce le cer?

– Oh, da, zâmbi el. Și mai mult de atât. Orice le vei cere vor îndeplini fără ezitare.

Încercă să privească spre cameră.

– E...ca și cum aș avea un interpret bine instruit. Cel puțin așa mă feresc de necazuri.

– Să nu spui că n-ai fost avertizată, chicoti el.

Gabrielle îl privi îndepărtându-se, cu un sentiment de deznădejde. Îi trecuse prin minte o dorință copilărească, aceea ca Shuan să rămână și s-o privească lucrând, ca să vadă că în domeniul fotografiei era pricepută așa cum era și el în domeniul lui. Nu se simțea deloc bine când se gândea că fusese acceptată în cadrul expediției fără voia participanților, deși avea drepturi egale cu ale lor să fie acolo. Își spuse

că e proastă dacă se gândește la asemenea lucruri, pentru că simplul fapt că fusese aleasă de revista Vision să participe la această expediție, trebuia să-i fie de-ajuns și ei și colegilor săi. Da, asta trebuia să fie de-ajuns. Dar... în sufletul ei știa că are nevoie de aprobarea lui Shuan, chiar dacă știa că asta era tot ceea ce ar putea primi de la el. Oftă ușor și-și concentră atenția asupra lui Pablo și Francisco, care deja se uitau la bucățelele mici de piatră de parcă viețile lor ar fi depins de ele.

Mai târziu în dimineața aceea, se declară încântată de felul cum decursese sesiunea de fotografii. Schimbă filmul din cameră și-l depozită pe cel vechi. Știa că n-avea să mai facă poze la tabără pentru că rezerva de film pe care și-o adusese era deja împărțită pe domenii de activitate și voia să păstreze cât mai multe role pentru momentul când vor ajunge la Ixtlacan. Puse camera în husă și verifică obiectivele pe care încă nu le folosise.

Pozele pentru Vision erau color, iar filmul pe care-l făcuse pentru revistă fusese bine depozitat pentru a fi transportat înapoi la Merida cu primul zbor. Se hotărâse să developeze fotografiile alb-negru în tabără, în camera obscură improvizată, dar pentru cele color îi trebuia aparatură sofisticată, așa că pe acelea le lăsase pentru un atelier din Merida, unde aranjase să lucreze după ce expediția avea să se încheie.

Singura problemă cu care se confrunta acum era cum să obțină o copie a fotografiilor. Știa că pentru asta trebuia să apeleze la Shuan, doar el fusese numit de profesorul Morgan ajutortul ei. Of, dacă lucrurile ar fi fost mai simple... Dacă între ei ar fi fost o simplă relație de camaraderie. Dar acum, părea imposibil să se apropie de el și cu atât mai puțin să-i ceară s-o ajute. Între ei se întâmplaseră prea multe lucruri și știa prea bine că toate astea afectaseră în mod negativ relația dintre ei.

Îi trecu prin minte imaginea lui James. I se părea ciudat că se gândea din ce în ce mai puțin la el. Poate fiindcă nu se mai văzuseră de mult. Dar el putea apărea în orice moment, iar atunci, cu siguranță

că-l va simți ca pe un străin.... Ce ciudat. O trecu un fior. Niciodată nu-l simțise altfel.

Încercă să-și aranjeze câteva din lucruri. Mâinile începură să-i tremure când își aminti de atingerile lui Shuan. Nu trebuia să simtă așa ceva. Era o femeie măritată și-i era interzis să simtă asta în brațele unui alt bărbat. Se ura pentru că era atât de slabă, pentru că nu putea rezista dorinței fizice. Dar oare nu era cam nedreaptă cu ea? se întrebă. Dacă James o considera într-adevăr soția lui, oare nu trebuia ca el s-o apere, s-o protejeze și s-o formeze ca să reziste în fața acestor sentimente copleșitoare? La momentul acela, prima ei experiență de acest gen fusese trăită alături de Shuan. Și i se părea prea absurd să considere că Shuan făcuse asta doar ca să-și dovedească încă o dată că este un burlac irezistibil care poate seduce și o femeie căsătorită. Chiar el îi spusese că încearcă din răsputeri să nu uite că este căsătorită, iar ea trebuia să-l creadă. Se îmbujoră ușor. Poate chiar ea l-a indus în eroare prin naivitatea ei.

Dar dacă nu dorea decât să se joace cu ea? Dacă pentru el era o situație extrem de convenabilă, mai ales că James nu era acolo ca să-l judece sau s-o apere? Dar trebuia să-și scoată toate astea din minte. Dacă se mai gândea mult la asta, cu siguranță, n-avea să ducă la bun sfârșit treaba pentru care fusese trimisă acolo.

În timpul mesei a fost foarte tăcută, dar nu i s-a acordat multă atenție, pentru că toți ceilalți erau preocupați să discute ultimele detalii referitoare la călătoria din următoarea zi.

Pentru Gabrielle, faptul că mâine pe vremea asta aveau să fie pe drum mai mult o înspăimânta decât s-o bucure. Cum avea s-o scoată la capăt cu toate astea? Pe lângă emoțiile pe care i le dădea expediția, trebuia să se descurce și cu problemele personale. Cum avea să se descurce cu pericolele care or să-i iasă în cale? Știa prea bine că nu era nevoie decât de un lucru minor ca ceilalți să renunțe la ajutorul ei. Dar deși toate astea îi alergau prin minte, era convinsă că nimic nu avea

s-o facă să dea înapoi. În plus, viața nu te lasă niciodată să scapi așa ușor de probleme. Va veni și ziua în care nu va mai putea fugi.

Nimeni n-a fost cu adevărat surprins când în timpul după-amiezii a început o ploaie torențială. Toată lumea s-a refugiat pe unde a putut, ca să se ferească de ea. Majoritatea a intrat în cabană, cineva avea un pachet de cărți, iar bărbații au început să joace pocher. Anna și Gabrielle au fost invitate să li se alăture, dar amândouă au refuzat. Anna începu să citească o carte, iar Gabrielle se simțea prea tensionată ca să se poată concentra asupra unui lucru, mai ales că până și ploaia care cădea zgomotos pe acoperiș părea s-o calce pe nervi.

Tresări nervoasă în momentul în care Shuan și Craig intrară pe ușă. Terminaseră de verificat starea bărcilor. Shuan îi privi încruntat pe cei de la masă, în timp ce-și scotea pelerina de ploaie.

– Ce s-a întâmplat, prietene?

Pierre Rosteau lăsă cărțile jos cu o privire îngândurată.

– S-a întors din nou Felipe, spuse Shuan.

Tăcerea care urmă fu destul de ciudată. Gabrielle ridică privirea și se uită la Anna, care păru rușinată când evită să-i întâlnească ochii. Și nu era singura. Toată lumea o privi repede, după care întoarse capul în altă parte.

– Oh, Doamne! i se adresă lui Shuan. Sper că n-o să-l lași să rămână, după tot ce s-a întâmplat.

– Rămâne, spuse Shuan, cu hotărâre, în timp ce mergea spre aragaz, unde era ținut cald un ibric de cafea. Își turnă într-o cană și bău câteva înghițituri în timp ce-l privea pe Pierre.

Urmă un cor de proteste, pe care le domină ușor, cu vocea lui impunătoare, rece și calmă.

– Mă așteptam să ia legătura cu noi, mai devreme sau mai târziu. În ceea ce mă privește, cu cât s-a întâmplat mai devreme, cu atât mai bine. Cel puțin, dacă vine cu noi, putem sta cu ochii pe el. Din câte știu, e foarte priceput în chestiunile astea, iar Pablo mi-a spus că vom avea

nevoie de tot ajutorul de care dispunem. Aici a fost foarte uscat timpul, dar pe râu în sus a plouat în toată perioada asta și cu siguranță nu vom avea parte de o călătorie plăcută.

În timp ce vorbea, ochii lui i-a întâlnit pe ai Gabriellei. Ea ridică imediat bărbia. Nimic n-o s-o facă să-i arate că-i e teamă, deși ceilalți aveau deja grimase pe față, la gândul călătoriei care va urma.

– Poate că ai dreptate, spuse Pierre într-un târziu. Dar cu toate astea, nu putem risca să-l lăsăm pe nemernicul ăsta să se apropie de ruine. Știm prea bine cine este de fapt...

– Exact, știm asta, spuse Shuan, lăsând pe masă ceașca de cafea. Noi o știm și o știe și el prea bine. Așa că, de ce e aici?

Pierre dădu din umeri neputincios.

– Poate speră să uităm ce-a făcut și să-l iertăm, fu el de acord.

– Nu prea cred. Shuan trase un scaun cu piciorul și se așeză lângă Pierre. Nu, el vrea ceva. Dar încă nu sunt sigur ce. Și dacă-i dăm acum cu piciorul, nu vom afla niciodată despre ce e vorba.

Urmă o pauză lungă, după care Anna rupse tăcerea.

– Tu ești șeful. Cel puțin de data asta știm la ce să ne așteptăm.

A urmat un murmur de aprobare din partea celorlalți, iar Gabrielle se simți din nou exclusă din grup.

Cine era acest Felipe despre care toată lumea știa câte ceva, în afară de ea? Și cum de se simțea oarecum implicată în toată treaba asta? Știa că nu-și imaginase privirile pe care i le aruncaseră ceilalți când discutau cu Shuan. Se ridică repede, aproape lovindu-se de scaun.

– Cred că ploaia s-a oprit, spuse ea. O să ies puțin la aer. Sunt sigură că aveți destule de vorbit, adăugă ea, cu voce joasă.

Afară, ploaia nu se oprise, ba mai mult, se întețise, iar Gabrielle știa că până la cabana ei avea să se ude până la piele. Dar pentru nimic în lume nu s-ar fi întoars în camera aceea unde era privită cu ochi suspicioși. Își făcu curaj și merse prin ploaie până acolo dar, când să deschidă, o voce o opri:

– Doamnă Warner?

Se întoarse și văzu un bărbat scund care-i zâmbea hidos. Crezu că e unul dintre băștinași, dar când se uită mai bine la îmbrăcămintea lui – un costum tropical asortat cu o pălărie scumpă – își dădu seama că se înșela.

– Cine ești?

– Mă numesc Felipe, doamnă.

Deci, acesta era oaspetele nepoftit. Gabrielle îl găsi aproape respingător, cu mustața neagră și zâmbetul aproape forțat.

– Îmi pare bine, spuse ea, simțindu-se nelalocul ei, și încercând să intre în cabană.

– Așteptați, doamnă. Am un mesaj.

– Un mesaj? Pentru mine?

– Da, doamnă. Trebuie să vă spun să veniți imediat. E urgent. El vă așteaptă.

– Cine mă așteaptă? se uită în jur. Despre ce vorbești? Unde trebuie să merg? Cine mă caută?

– Don Jaime, doamnă, spuse omulețul aproape cu reproș. Cine altcineva? Spune că trebuie să mergeți imediat la el. E foarte important.

– James! Gabriellei nu-i venea să creadă. Chiar era posibil ca acest om, pe care nimeni nu-l privea cu ochi buni, să-i aducă ei un mesaj de la James? Ce ți-a mai spus?

Dar se părea că Felipe nu mai avea alte lucruri de adăugat. La auzul unui zgomot, privi în toate părțile, ca un animal speriat, după care dispăru fără urmă.

Gabrielle era uimită de toată această întâmplare. Cu toate astea, n-avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi James. I se făcea rău numai la gândul că trebuia să-l reîntâlnească, mai ales că trebuia să aibă încredere că un om ca Felipe avea s-o conducă până la el. Și de ce dispăruse așa când știa cu siguranță că avea o mulțime de întrebări pentru el?

Un zgomot ușor din spatele ei, o făcu să înțeleagă. Shuan ieșise pe treptele verandei și o privea suspicios. Își aprinse o țigară, dar părea să n-o scape din ochi. Cu siguranță, o văzuse vorbind cu Felipe. Privirea lui nu era deloc întrebătoare, ci pur și simplu părea s-o condamne fără judecată. Îl privi fără să scoată un cuvânt, dar el cedă și se întoarse la colegii lui.

Gabrielle se simți extrem de ciudat, în timp ce intra în cabana ei. Se duse spre pat și se așeză, simțind cum tremură din toate încheieturile.

Se părea că, fără voia ei, James se întorsese în viața ei. O lacrimă îi alunecă pe obraz și încercă să nu se gândească la ce însemna apariția lui.

Oare trebuia să părăsească expediția ca să i se alăture? Dar de ce nu venea la ea? Toate aceste întrebări erau un mister pentru ea.

Și în timp ce lucrurile astea îi alergau prin minte, inima parcă îi spunea că trebuie să-l uite pe Shuan și tot ceea ce începuse să simtă pentru el.

Capitolul 6

Gabrielle stătea ghemuită într-o barcă, sub o pelerină de care nu se despărţise de două zile de când plecaseră din tabără. Dar se părea că ploaia trecea până şi prin cea mai bună protecţie. Iar când se întâmpla să se oprească, aşa ca acum, se ridica o ceaţă pe râu care părea să-ţi pătrundă în fiecare fibră din corp. Parcă încercai să respiri printr-o pătură. Ieri, când încă nu plecaseră de la Usamacinta, parcă lucrurile erau mai vesele, în ciuda faptului că vremea se înrăutăţise încă de atunci. Pablo şi Francisco cântau în timp ce vâsleau şi făceau glume unul cu altul. Până şi camparea, înainte de înserare, fusese distractivă. Cei doi băştinaşi le-au arătat cum să facă un adăpost sigur pentru hamacele în care vor dormi.

Gabriellei nu i-a păsat de masa frugală care le-a fost servită în jurul focului, dar Anna o asigură că imediat ce îşi vor stabili tabăra în susul râului, vor avea la masă carne de vânat.

Însă imediat cum au plecat de la Usamacinta, toată acestă atmosferă s-a schimbat. Nimeni nu mai cânta, nimeni nu mai râdea, se auzea doar apa clipocind când vâslele o atingeau cu putere. Se mai auzea din când în când cineva care avertiza vâslaşii să ocolească un arbore ieşit din apă. Nimeni nu trebuia să-i spună Gabriellei că acesta era Râul Blestemat. Îl văzuse pe Pablo când s-a închinat pios înainte de începerea călătoriei.

Iar acum, atmosfera era ciudată, ca și cum diavolul impunea tăcere. Era un gând deloc plăcut și o trecură fiori fără să vrea. Se bucura în gând că nu era în barca ce deschidea drumul, dar în același timp se și rușina pentru slăbiciunea ei. O privi invidioasă pe Anna. Pe ea nu păreau s-o tulbure asemenea gânduri.

Shuan Lennox fusese cel care o desemnase să meargă în cea de-a doua barcă. Un zâmbet amar îi apăru pe buze. Nu mai avusese prilejul să vorbească cu Felipe de când fusese surprinsă de Shuan. Și ieri au fost în bărci diferite, iar Gabrielle realizase enervată că Shuan avusese grijă să-i plaseze de fiecare dată pe câte cineva în dreapta și stânga ei.

Toate astea treceau drept niște precauții față de un om care nu mai fusese niciodată în junglă, dar pentru Gabrielle era clar faptul că i se urmărea fiecare mișcare. Într-un timp, chiar îi trecuse prin cap să meargă la el și să-i ceară o explicație pentru ceea ce se întâmpla, dar amintirea privirii lui care o condamna, o făcea să-și înghită cuvintele.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, i-ar fi fost extrem de simplu să-i spună că James îi trimisese un mesaj prin Felipe. Dar simplul fapt de a-i furniza lui Shuan asemenea informații, era mai mult decât își putea imagina. În mod paradoxal, se temea de indiferența lui mai mult decât orice altceva. Dacă lui pur și simplu nu-i păsa că James s-a întors din nou în viața ei? Cum ar putea ea să suporte un asemenea lucru? Încercă să alunge din minte aceste gânduri. Se simțea la capătul puterilor din punct de vedere psihic și fizic. Dar știa că toată nefericirea și nemulțumirea ei va trece ca un vis urât atunci când Shuan o va îmbrățișa din nou.

Își mușcă buza. Nu trebuia să se gândească la asemenea lucruri. Soțul ei, era legat de ea cu acte în regulă, iar ea trebuia să-i rămână fidelă până la capăt, deși comportamentul îi fusese îndoielnic.

Faptul că Felipe era ultimul om de pe lumea asta pe care l-ar alege ca aliat, o făcea să-i fie și mai teamă de necunoscut. Oare ce-l făcuse pe James să folosească un mesager? se întrebă ea. Și de ce trebuia să ia

legătura cu James în secret? De ce nu puteau afla și ceilalți unde era? Doar era colegul lor. Dar ea n-avea de gând să se mai apropie de Felipe. Era sătulă de tăcere și de secrete cărora nu le înțelegea rostul.

Și până la urmă, ce era atât de important de James o voia alături de el după atâtea săptămâni în care stătuseră separați? se întrebă, simțindu-și gura uscată. Din punctul ei de vedere, singurul lucru pe care trebuia să-l discute era modalitatea în care să pună capăt acestei căsătorii false. Asta și perspectivele de viitor, dar astea oricum nu-l interesau prea mult pe el, își dădu seama, simțind un gol în stomac.

O împușcătură trasă din prima barcă, în semn de avertisment, o trezi pe Gabrielle din visare. Craig, care se afla în spatele ei, înjură încet și le porunci oamenilor să nu mai vâslească. Ambele bărci se apropiară de țărm și când fură bine ancorate, oamenii din ele coborâră pe uscat, întinzându-și membrele amorțite. Gabrielle alunecă pe o pată de noroi și se prinse de un arbore ca să nu cadă. Dar imediat își dădu seama că nu fusese cea mai înțeleaptă alegere, fiindcă simți cum așchiile pe care pusese mâna din greșeală i-au străpuns carnea. Privi consternată picăturile de sânge care i se prelingeau din zdrelituri. Pericolul otrăvirii fusese discutat de nenumărate ori în timpul pregătirii pentru expediție, dar tânăra nu dorea să facă vâlvă pe seama unui incident minor. Avea câteva pansamente sterile și câteva șervețele, așa că trebuia să se descurce cu ele.

– Bine ai venit pe uscat! o luă Anna prin surprindere.

– Asta e? întrebă Gabrielle puțin cam nedumerită, aruncând o privire în jur, iar Anna râse.

– Poate "uscat" e cam exagerat spus, dar cel puțin nu se mișcă.

– De ce ne-am oprit? Gabrielle privi spre mal, unde Pierre, Craig și alți membri ai echipajului erau adunați în jurul lui Shuan, care le explica ceva.

– Nu auzi? Bine că nu te-am ales pe tine să fii atentă la pericole.

Gabrielle deveni atentă și încercă să audă ceva suspect, dar tot ce-i

ajunse la urechi fu un fel de geamăt, care nu știa de unde provine. Se uită întrebătoare la Anna.

– O cascadă, explică femeia. Probabil una foarte mare.

– Și acum, ce vom face? Vom încerca s-o traversăm? întrebă Gabrielle, oarecum entuziasmată.

– Oh, Doamne, nu! Nu cred că ți-ai mai dori una ca asta după ce ai vedea-o. Nu, acum mă tem că va trebui să ne transformăm în cărăuși. Vom lua bărcile și bagajele și le vom duce pe uscat până ce trecem de cascadă. Suntem norocoși totuși că nu s-a mai întâmplat și înainte lucrul ăsta.

– Mie nu mi se pare chiar așa un mare noroc, spuse Gabrielle cu răceală.

Și n-o încânta nici faptul că va trebui să care bagaje cu mâna rănită. Așteptă până când Anna plecă, apoi scoase un șervețel cu care îndepărtă țepii și apoi înfășură palma într-un tifon pe care îl legă cu dinții într-un nod. Era strâns și aspru, dar trebuia să reziste până va avea un moment liber să se ocupe de el.

Își ascunse repede mâna la spate când Shuan Lennox se apropie de ea. Își dădu seama că era prima dată când venea la ea, după ce o văzuse vorbind cu Felipe. Dar era clar că nu venise cu gânduri de prietenie. Fața părea să-i fie sculptată în granit, iar ochii erau ca de oțel.

– Aici, încetezi să mai fii pasager, doamnă Warner, începu el, fără nici o introducere. Nu te va pune nimeni să cari bărci, dar vei răspunde de propriul bagaj și de o pare din provizii.

Tânăra se îmbujoră de furie, mai mult din cauză că n-o credea în stare de o muncă serioasă, dar înainte să poată să spună ceva în apărarea ei, Shuan deja îi întorsese spatele.

Se duse spre barca în care venise și își luă echipamentul foto. Camera era așezată într-o carcasă cam grea dar fără să crâcnească, și-o puse pe umăr. În același timp își făcu apariția Pierre, care își oferi ajutorul de hamal, dar ea îl refuză politicoasă, asigurându-l că se

descurcă și că va echilibra bagajele grele cu cele ușoare. Însă Pierre nici nu vru să audă de așa ceva, și fără s-o lase să mai vorbească, îi spuse să ia ea bagajele ușoare pentru că se va ocupa el de cele voluminoase și grele. Era clar că bărbatul n-avea chef de alte discuții, iar Gabrielle se simțea deja jenată fiindcă nu reușea să-l convingă că se poate descurca, cu atât mai mult cu cât nu voia să-l lase pe Shuan, care nu se afla departe de ei și-i privea, să creadă că este incapabilă de un asemenea lucru.

Cât i-ar fi plăcut să-l facă să-și înghită cuvintele! Cum a putut s-o numească "pasager"?

Călătoria de-a lungul malului a fost un coșmar. Pământul era alunecos și era o capcană pentru cei nepregătiți, iar crengile și vegetația crescută în porțiuni nesigure de uscat reprezentau un pericol pentru toți. La un moment dat, au văzut că malul era rupt și au trebuit să ocolească porțiunea ajutându-se de ramurile unui arbore gigantic, care se afla în dreptul cascadei.

Zgomotul era asurzitor, dar Gabrielle se ferea să se uite, încercând să se concentreze cât mai mult la locurile pe unde călca. O dureau îngrozitor umerii de la greutatea cu care nu era obișnuită și mușchii picioarelor n-aveau să mai reziste mult. Așa că fu mai mult decât bucuroasă când cineva strigă să se oprească.

Râul era fascinant. Nu se mai putea vorbi de culorile reci și terne pe care le văzuse la începutul călătoriei. Acum, apa limpede și pe alocuri învolburată se lovea de stânci într-un spectacol maiestuos.

Era sălbatic și delicat în același timp, iar Gabrielle și-a scos repede aparatul din carcasă și a început să fotografieze împrejurimile, încântată de frumusețea unui loc atât de departe de civilizație.

– N-avem timp de asta, doamnă Warner! o întrerupse vocea pătrunzătoare a lui Shuan. Avem treabă de făcut și nu ne mai rămân multe ore până se înserează.

– Și eu am treabă de făcut, doctore Lennox. Încercă să își facă vocea

la fel de rece ca a lui. Lasă-mă să-ți reamintesc că nu mă aflu aici doar pentru a face fotografii pentru revista care m-a trimis în această expediție, ci sunt însărcinată și cu întocmirea unui album de călătorie pentru Institut. Asta n-a fost dorința mea, ci a profesorului Morgan.

O privi în tăcere câteva clipe, după care întrebă cu ironie:

– Ar trebui să fiu impresionat de acest devotament pentru muncă pe care mi-l arăți?

– Nu face parte din îndatoririle mele să te impresionez. Cu tonul mai potolit, adăugă: dar îmi cer scuze dacă din cauza mea s-a întârziat plecarea. Am terminat oricum.

Își puse camera înapoi în husă, prefăcându-se că nu e atentă la plecarea lui. I-ar fi fost mai ușor să meargă cu camera agățată de gât, dar trebuia s-o ferească pe cât posibil de umezeală și căldură. Și așa nu știa cât de bine se vor menține rolele deja consumate, așa că își spuse că trebuie să le developeze cu prima ocazie.

A fost o ușurare când au trecut în sfârșit de cascadă, dar au mai trebuit să meargă câteva mile pe uscat pentru a scăpa de pericol. Cascada fusese un moment de relaxare pentru Gabrielle. Văzuse câte ceva din farmecul naturii, iar acum era oarecum dezamăgită că magia luase sfârșit.

Acum se îmbarcau cu toții, murdari de noroi, obosiți și ușor dezamăgiți de felul în care se desfășurase prima parte din traseu. Când îi veni și Gabriellei rândul să se urce în barcă, observă privirea pe care i-o aruncă Felipe pe furiș.

O durea mâna înfiorător și în barcă, după ce se așeză, își desfăcu pansamentul. Rănile lăsate de țepi erau roșii și iritate și simțea cum carnea lovită îi pulsează de durere. Știa că Craig o va aștepta ca să-și panseze mâna, dar Shuan nu va permite ca tot convoiul să întârzie după ea și ar veni să afle care era problema. Iar ea n-avea de gând să mai suporte încă o ceartă cu el, așa că nu trebuia să recurgă la una ca asta.

Chiar dacă mâna o să se infecteze și o să trebuiască să i-o taie, nu-l va lăsa s-o acuze că din cauza ei se întârzie călătoria, gândi ea, înverșunată.

În momentul acela părea cea mai bună decizie, dar până când au ajuns la tabără, până au ridicat corturile și au pregătit mâncarea, și-ar fi dorit să-și fi înghițit mândria.

Găsi un loc retras, mai departe de foc, și se așeză să-și vadă rana. Desfăcu bandajul și rana nu se arăta deloc superficială. Din contră, mâna se umflase iar acum îi era mai greu s-o panseze. Știa că rămăseseră bucățele de așchii în rană, dar n-avea suficientă lumină cât să le vadă, cu atât mai puțin să le scoată. Pentru asta, trebuia să aștepte până în ziua următoare, când aveau să se oprească din nou.

Dormi greu, iar când se trezi se simțea slăbită și amețită, dar se bucură totuși că mâna nu se umflase mai mult și că a putut s-o ajute pe Anna să pregătească masa, fără să atragă atenția asupra ei.

Astăzi aveau să lase bărcile la mal, și să meargă pe jos, pe uscat, iar Gabrielle se gândi cu ironie că ar fi preferat în locul acesteia călătoria pe apă, de care se temuse atât de mult la început. Dar după câteva ore, n-a mai fost capabilă nici măcar să aprecieze ironia situației de față. Când Shuan a poruncit o pauză, s-a prăbușit lângă un copac, căutând cu disperare sticla cu apă. Lichidul avea un gust oribil din cauza tabletelor de clor care trebuia s-o purifice, dar bău câteva înghițituri, apoi își turnă puțin pe față și pe gât, lăsând să-i picure pe tricoul deja ud de transpirație. Turnă puțină și pe rană, dar nu mai simțea răcoarea ei, fiindcă începuse să se umfle. Pălăria de paie cu boruri largi pe care o purta pe cap părea să i se fi lipit de piele, iar picioarele o dureau atât de rău, încât simțea că nu mai sunt ale ei.

– Ce pierzi...pierdut rămâne...începu ea să aiureze, chicotind încet.

– Gabrielle! o voce venea de lângă ea dar nu putea să aprecieze cât de departe era persoana care vorbea.

– Gabrielle! continua vocea și cineva îi desprinse parcă de piele

pălăria de paie. Se simţi dintr-o dată atât de uşoară încât parcă era gata de zbor. Sau poate deja plutea şi nu-şi mai dădea seama?

– Gabrielle! vocea deveni mai ascuţită acum, iar ea se trezi oarecum din amorţeală şi se îmbujoră sub ochii scrutători ai lui Shuan, care o privea de sus.

– Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el. Era din nou supărat şi nervos pe ea, dar parcă mai vedea ceva în privire: oare îngrijorare?

Oh, sigur că era îngrijorat! Doar nu voia ca din cauza unei fiinţe neînsemnate ca ea expediţia la care visase şi muncise atâta timp să eşueze. S-a ridicat în picioare cu demnitate, dar n-ar fi reuşit să rămână într-o astfel de poziţie fără ajutorul lui.

– Sunt bine, doctore Lennox, vorbi ea cu grijă. Sunt chiar gata de drum.

– Arată-mi mâna. Vocea lui era incredibil de melodioasă, iar în acel moment, tânăra nu mai avea putere să obiecteze. În tăcere, întinse palma şi-l auzi înjurând cu furie.

Gabrielle se sprijini de copac şi privi curioasă cerul care parcă arunca sclipiri de argint în jurul ei.

N-a aflat niciodată ce s-a întâmplat după aceea. Ştia că o duruse atât de mult încât nu putea să exprime în cuvinte. Când şi-a revenit era noapte şi stătea într-un hamac, lângă un felinar pus probabil special lângă ea. Cineva i-a adus o ceaşcă de cafea, iar ea a băut-o însetată, după care a adormit la loc.

– Ne-ai speriat grozav! spuse Anna mai târziu.

Gabrielle deschise ochii şi încercă s-o privească.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Ţi-ai infectat mâna, zise pe un ton obişnuit, de parcă lucrurile astea se puteau întâmpla în fiecare zi. Shuan a trebuit să scoată infecţia. Va veni curând să schimbe bandajul. Zâmbi slab. I-am luat-o înainte, pentru că am crezut că vei dori să pui nişte haine pe tine şi ai nevoie de ajutor.

Pentru prima dată, Gabrielle își dădu seama că era dezbrăcată în sacul de dormit. Dar Anna o încurajă:

– Nu te speria! Ai avut febră, iar eu și Shuan ți-am pus cu rândul comprese calde. Ți-am uscat hainele la foc toată noaptea, așa că ar trebui să fii cea mai curată persoană din toată echipa.

În timp ce vorbea, o ajută pe Gabrielle să-și ia pe ea tricoul și blugii mototoliți. Era uimită cât de bine se simțea acum, iar amețeala dispăruse cu totul, și bănui că fusese mai mult decât o simplă cafea băutura care-i fusese adusă cu câteva ore înainte. Mâna tot o mai durea, dar cel puțin acum era mai suportabil, și își putea mișca în voie degetele. Încerca să-și strângă pumnul când veni Shuan.

– O să trăiești, spuse el repede, în timp ce-i pregătea bandajul, iar ea se îmbujoră ușor.

– Îți sunt recunoscătoare, spuse ea, cu timiditate.

– În cazul ăsta, dacă vei avea din nou nevoie de atenție medicală în această călătorie, poate o vei cere și nu vei încerca să fii o eroină. Acum nu mai ești în bucătăria ta din Londra, unde te tai cu un cuțit perfect dezinfectat de tine și unde, la nevoie, un cabinet medical este exact peste drum. Tonul lui era serios, dar cel puțin nu mai avea furia și mânia din ziua precedentă.

– Nu voiam să dau nimănui bătaie de cap, spuse ea, și-l auzi oftând.

– Mai bine ai spune ce ți se întâmplă, fiindcă nu vreau să am bolnavi pe targă. Se uită la ceas. Te simți destul de bine ca să călătorești? Dacă da, aș vrea să pornim cam într-o oră. După câte spune Pablo, ar trebui să ajungem la Ixtlacan în după-amiaza asta.

– Ma simt destul de bine, spuse ea repede și zâmbi în direcția lui.

– Amintește-ți ce ți-am spus despre eroism, mai adăugă el, după care se ridică. Făcu o pauză de câteva momente, apoi o privi și spuse: Gabrielle, vreau să-ți fie clar un lucru. Nici tu și nici James nu trebuie să vă temeți de mine nici acum, nici pe viitor. Sper că te liniștești cu asta. Se întoarse și plecă de lângă ea, înainte să poată spune ceva. Un

fel de slăbiciune puse stăpânire pe trupul ei și, lăsându-se pe spate în hamac, se luptă cu lacrimile care se încăpățânau să șiroiască pe obraji. Acestă neașteptată schimbare a comportamentului său, într-un domn grijuliu, era chair mai greu de suportat decât ostilitatea lui. Amintirea clipelor petrecute împreună era încă vie, iar ea nu se putea gândi la ele.

Nu, n-am de ce să mă tem, doar de singurătate, își spuse ea.

Se calmase până când hamacurile au fost strânse și descoperi că nu era singura rănită a grupului. Pierre avea o tăietură dureroasă la picior, iar Martin Froster, unul dintre americani, se așezase din greșeală pe un mușuroi de furnici și acum avea câteva ciupituri inflamate. Dar, în ciuda acestor incidente, depresia care pusese stăpânire pe ei cu o zi în urmă părea să se fi sfârșit. Doar câteva mile îi mai despărțeau de ținta lor și, deși mai plutea încă o tensiune în atmosferă, domina totuși optimismul.

Dar ultima porțiune de drum n-a fost deloc ușoară. Au făcut numeroase opriri, fiindcă Pablo și Francisco nu mai recunoșteau drumul și a trebuit să-și facă potecă printre liane și tufișuri. Gabrielle observă că Pierre și Shuan aveau arme și-și spuse că probabil erau în căutare de vânat care să suplimenteze hrana cam sărăcăcioasă. Dar curând, Pierre o deziluzionă:

– Hoții de tezaure, micuța mea, spuse el repede, iar tânăra simți cum o trec fiori pe șira spinării, amintindu-și lucrurile pe care Shuan i le povestise despre aceștia.

– Crezi că știu despre Ixtlacan? întrebă ea cu seriozitate și fu surprinsă când Pierre o privi amuzat.

– Nu știi? o întrebă dar se opri repede, crezând poate că a spus prea multe.

– Ce vrei să spui? întrebă Gabrielle, cu ochii măriți de curiozitate. Pierre, trebuie să-mi spui. E ceva în neregulă acolo, simt asta, iar tu crezi că eu am habar despre ce e vorba.

– Uită de asta, draga mea. Cine știe ce vom găsi la Ixtlacan, sau pe cine.

– Ocolești răspunsul, îl acuză ea, dar el nu mai părea dornic s-o lămurească, așa că știa că se chinuie în zadar să-l facă să vorbească. A urmat o pauză stânjenitoare, apoi a început să vorbească din nou cu dezinvoltura obișnuită, spunându-i numele unor flori pe lângă care trecuseră, apoi ale unor arbori.

Gabrielle fu prea puțin atentă la aceste explicații. Începea să aibă o bănuială groaznică. Cumva, foarte curând, trebuia să intre în legătură cu Felipe. Poate că de la el va afla adevărul pe care toată lumea părea să-l ascundă de ea.

Și această oportunitate apăru mai devreme decât se aștepta, fiindcă în scurt timp, Shuan a ordonat un nou popas. Bău însetată din sticla cu apă și privi în jurul ei. Toți ceilalți se odihneau după drum și nu mai era sub supraveghere. Puse capacul la sticlă și scoase camera din carcasă. Apoi, cu ea de gât, începu să se plimbe de colo-colo. La câțiva metri de locul unde poposiseră, văzuse un tufiș cu mure pe care voia să-l fotografieze.

Chiar în acea clipă, Felipe, care o văzuse, se apropie de ea.

– Doamnă!

– Ce dorești? întrebă ea cu răceală.

– Trebuie să mergeți la don Jaime, doamnă. Se simțea panică în vocea lui. Trebuie să mergeți repede, fără să spuneți cuiva. E urgent.

– Cum să merg la James? Nu pot călători singură prin pădure.

– Felipe va merge cu doamna.

– Foarte bine, spuse ea. Când mergem?

– În seara asta.

– Bine, în seara asta atunci, încuviință ea și se întoarse să plece.

– Ai grijă cu murele, draga mea, spuse Pierre, care se îndrepta spre ea. E un tufiș frumos, n-am ce zice, dar în spatele lui se ascund pericole și moarte.

Gabrielle îl privi scrutător, încercând să observe dacă vorbele lui aveau și un înțeles ascuns. Dar zâmbetul inocent o liniști imediat.

– Nu-ți face griji pentru mine, Pierre. Nu mai vreau să risc să mă rănesc.

Cam la o oră după toate astea, Shuan a strigat încă o oprire. Gabrielle se prăbuși lângă un copac, fiind atentă să nu se așeze pe vreun mușuroi sau pe alte insecte și închise ochii acoperindu-și fața cu pălăria. Fu suprinsă când își auzi strigat numele. Când privi în sus, Craig îi făcea cu mâna. Se ridică încet în picioare și, după ce își scutură frunzele de pe blugi, se duse spre el. Acesta era numai zâmbet.

– Ai camera pregătită, drăguțo? întrebă el.

– Am ajuns? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da, chiar am ajuns! O trase ușor spre el. Hei, Shuan, convinge-o pe domnișoara!

O luară printr-un tunel de arbori, îngust și foarte întunecos. Dar nu merseră mult, pentru că dintr-o dată, dădură într-un luminiș.

În fața ochilor le-a apărut o formațiune, asemenea unui delușor, acoperit în întregime de mușchi, dar la o privire mai atentă, Gabrielle și-a dat seama că nu e pământ, ci blocuri de piatră cele care se ascund de ochii lor.

– Da, e o piramidă, spuse Shuan, venind lângă ea. Aceasta nu mai are templu, dar mai sunt și altele și din câte am văzut până acum, una mai are templu.

Când începu să urce, Gabrielle știu că Shuan vine cu ea. Blocurile de piatră se mișcau sub picioarele ei, dar nu-i era deloc teamă. Când ajunse sus, era extenuată, dar își dădu seama că meritase efortul. De sus se vedea întregul oraș străvechi. Printre rămășițe, numără opt piramide, dispuse în formă de dreptunghi, iar singura care mai avea templu era înaltă cam de două sute de metri.

Încet, și aproape în mod ceremonial, ridică ambele mâini spre cer.

– Ce faci? întrebă Shuan, care se așezase pe o piatră lângă ea și

aprindea o țigară.

– Îi aduc un omagiu Soarelui, spuse ea, aproape beată de fericire și de emoție.

– Ai grijă. Dacă Anna are dreptate, orașul ăsta i-a fost închinat lui Ixchel, soției lui. S-ar putea să fie geloasă.

– Nu și dacă l-a iubit. Și a făcut-o, nu-i așa?

– Chestiunea e discutabilă. Din unele povești reiese că a fost o ființă crudă, josnică, rea și incapabilă să rămână credincioasă soțului său. Deci, nu e deloc un personaj agreabil.

– Nu, spuse Gabrielle, îngândurată.

Shuan se ridică și o privi. Tânăra se încordă instantaneu. Niciodată nu fusese mai sigură ca atunci că un bărbat era în viața ei.

– Dacă mai simți vreodată nevoia să aduci vreun omagiu zeiței, poți să-mi spui mie.

– De ce? întrebă ea, după un moment de tăcere. Poate pentru că te gândești că sunt ca ea, crudă și incapabilă să rămân fidelă?

– Ce am uitat să-ți spun e faptul că, în afară de astea, era și foarte frumoasă.

Mai trase o dată din țigară și, fără s-o mai privească, coborî grăbit panta.

Când a coborât și Gabrielle, tabăra era deja instalată, iar febra pregătirilor îi cuprinsese pe toți. Chiar dacă nu fusese și ea învăluită de bucuria generală, cel puțin era bucuroasă că de data asta expediția ajunsese înaintea hoților de tezaure. Anna făcuse deja un tur al piramidelor și, la o primă vedere, statuetele din fața acestora erau intacte. Craig sunase la bază și chemase elicopterul cu echipamentele.

Pablo și Francisco începuseră deja să curețe locul de copaci pentru ca elicopterul să poată ateriza.

Gabrielle decise că poate și pentru ea munca ar putea fi o salvare. Făcu fotografii piramidelor, după care mai urcă o dată pe cea mai înaltă dintre ele și poză întreg orașul de sus.

Apoi coborî și, ajutată de Anna poză câteva dintre incrustațiile de pe statui. Se gândi că poate asta era singura ei muncă în această tabără și se strădui s-o facă cât mai bine.

Dintr-o dată, gândul îi fugi la James. Oare ce dorea de la ea? Dar ce era mai important, oare îi va da voie să se întoarcă la expediție, ca să-și termine treaba aici? Își mușcă buza. Dacă presupunerile ei erau corecte, n-avea să-l dezămăgească doar pe profesorul Morgan, ci și revista care o delegase în această expediție. Iar asta însemna, bineînțeles, că atunci când va ajunge din nou la Londra, va fi nevoită să-și caute o altă slujbă. Era o perspectivă nu prea grozavă și, fără să vrea, lăsă să-i scape un oftat. Ce încurcate deveniseră problemele, cărora nu reușea să le găsească deloc o rezolvare. Nu putea lua nicio decizie până nu-l va revedea pe James, cu toate că nu-i plăcea deloc această idee.

– Gabrielle, veni Anna palidă spre ea. Shuan încearcă să deschidă templul înainte de înserare. Vino!

Pierre și Martin lucrau deja de zor la îndepărtarea blocurilor de piatră. Intrară cu grijă într-un tunel și de acolo, printr-o intrare îngustă, ajunseră în încăperea principală. Pe toți pereții erau scene îngrozitoare care arătau cum Pipil, copilul Soarelui, și Ixchel, mama lui, primeau ca ofrandă copii, cărora le smulgeau inimile din piept, când aceștia mai erau încă în viață. Gabrielle deveni palidă, încercând totuși să-și mențină echilibrul. Pierre, care văzu că nu se simțea prea bine, veni lângă ea și o încurajă:

– Alte timpuri, alte obiceiuri, draga mea, șopti el. Nu uita că victimele se considerau onorate pentru că erau alese de sacrificiu. Mergeau să moară acompaniați de instrumentiști iscusiți și cântăreți și purtau cele mai bune haine ale lor.

Încercă să afișeze un zâmbet slab, după care îi urmă pe ceilalți în a doua cameră. Era întuneric dar Shuan și Pierre aprinseră lanternele și începură să șteargă praful de pe pereți. Un liliac, speriat de venirea lor

și de lumina neașteptată, începu să zboare de colo-colo, făcând-o pe Gabrielle să-și mulțumească pentru că se gândise să-și pună o șapcă pe cap.

Pe măsură ce înaintau se părea că nu era nimic interesant de văzut, dar ajunși la etaj după câteva momente, Craig scoase o exclamație de bucurie, iar vocea lui Shuan se auzi neperturbată, rugându-l să țină torța cum trebuie.

Un bloc mare de piatră fusese scos din perete și, în spatele lui se putea vedea o sculptură cu un jaguar, cu ghearele pregătite de atac.

– Ai grijă! Nu știm cât de sigur e etajul ăsta! avertiză Shuan în timp ce Craig se lăsă în genunchi și se târî până la margine.

– E în regulă, spuse bărbatul, extenuat. Hai să punem torțele astea aici. Cred că disting ceva.

Tăcerea care urmă fu sufocantă. Când se auzi ceva în sfârșit, nu fu deloc îmbucurător.

– Asta e tot. E doar un schelet aici. A mai fost cineva înaintea noastră. Masca morții, ornamentele, au dispărut.

Urmară murmure dezaprobatoare, iar Shuan înjură.

– Nu înțeleg, spuse Gabrielle, întorcându-se spre Pierre. Ce se așteptau să găsească?

– Un mormânt, draga mea. Dar multe teorii spun că mormintele au fost construite ca niște palate pentru preoții mayași și pentru prințese. Asemenea oameni erau întotdeauna înmormântați alături de bijuterii și măști prețioase.

– Și aici a mai fost și altcineva care a furat lucrurile astea?

– Așa se pare. Oricum, mormântul era deschis și înăuntru nu mai sunt decât oase.

Se întoarse spre ieșire, simțind cum i se face rău dacă mai stă mult în acest loc al morții. Voia să iasă din nou afară, la soare, să respire aer curat. Știa că ceilalți erau prea preocupați de interior ca să-i observe absența.

Cina din seara aceea a fost tristă, departe de ceea ce preconizaseră. Pablo vânase niște fazani, și acum îi frigea la foc mic. Acest festin însă nu bucura pe nimeni. Era și firesc, gândi Gabrielle, cum să mai aibă chef de mâncare când le fusese furată de sub nas poate cea mai importantă descoperire de până atunci? Și ca dezamăgirea să fie și mai mare, Craig le arătă tuturor două bucăți de jad, găsite lângă schelet, lucru care atesta existența unei comori.

– E atât de dureros să nu știm niciodată cât de mult întârziem, îi spuse Anna Gabriellei, în timp ce-și sorbeau cafeaua. Ar putea fi câteva săptămâni, dar bineînțeleas, ar putea fi doar câteva ore. Oh, nici nu mă pot gândi la așa ceva!

Tânăra se forță să răspundă ceva. Se simțea secătuită de puteri, iar când se gândea la călătoria pe care o avea de făcut ca să-l întâlnească pe James, simțea cum i se face și mai rău. Cât ar fi vrut să spună cuiva ce i se întâmpla!

Rămase singură, când Anna se duse să vorbească cu Martin și Craig. Se uita la flăcările jucăușe din fața ei și se gândea la ce avea să-i spună lui James. Era gata să meargă la culcare când Felipe veni la ea. Deja îl rugase pe Craig să trimită în locul ei rolele de film cu elicopterul, pretextând că poate va fi ocupată atunci. Își umpluse sticla cu apă și mai luase și câte ceva de mâncare. Se întreba cât le va lua să ajungă la James? Cu siguranță, Felipe ar fi avertizat-o dacă trebuia să facă o călătorie lungă.

Inima începu să-i bată nebunește când auzi pași pe dalele de piatră, în spatele ei.

Shuan Lennox venea spre ea, cu o trusă de ajutor în mână.

– Ai nevoie de un bandaj curat, zise el fără ceremonie, așezându-se lângă ea. Gabrielle se strâmbă puțin când o atinse cu brutalitate și se îmbujoră când acesta o privi îngrijorat.

– Te-am rănit? Dar ea nu spuse nimic. N-o rănise. Doar că atingerea lui îi stârnea amintiri pe care le va lua cu ea, departe, poate fără să-l mai

revadă vreodată.

Shuan îi schimbă cu pricepere bandajul, concentrat la treaba pe care o făcea, de parcă erau doi străini care trebuiau să se atingă pentru că asta le era meseria și nu pentru că aveau sentimente unul pentru altul.

Rămase liniștită, așteptând să plece, și părându-i rău că nu-și va putea lua rămas-bun de la el decât în gând. Dar el nu plecă imediat, așa cum se așteptase. Mai rămase câteva clipe, privind încruntat focul, după care, oftând, scoase din buzunar ceva.

– Am găsit asta azi în templu, zise el repede. N-am de gând s-o arăt cuiva și nici nu voi aduce vorba despre asta. Sunt sigur că tu îl recunoști.

Era un ceas bărbătesc, cu cadranul spart. Gabrielle își dădu seama al cui era.

– Mulțumesc, spuse ea fără vlagă și-l luă în mână.

– Oh, Doamne! Dintre toate femeile din lume, Gabrielle, de ce trebuie să fii tocmai tu?

Gurile lor se împletiră într-o pasiune arzătoare. Ea nu mai era conștientă decât de emoția cu care voia să i se dăruiască, să fie a lui trup și suflet, dar înainte de a ajunge să-l îmbrățișeze, el deja se ridicase. Îl privi cum se pierde în întuneric. Va mai avea o amintire pe care s-o ia cu ea în noaptea aceasta: sărutul lui. Dar cum avea oare să-și continue viața, trăind cu aceste amintiri?

Capitolul 7

Așezată pe bagaj, sprijinită de zidul vechi, construit cu secole în urmă ca să apere orașul, Gabrielle privea luna stălucitoare și se întreba dacă nu cumva ăsta era un semn. Oare Ixchel hoinărea deasupra lor ca să le reamintească intrușilor că încă mai trona peste orașul ruinat? se întrebă ea, cu ironie. Dacă era așa, atunci asta era noaptea când ea nu mai era alături de ceilalți. Nu se simțise în siguranță în hamac, așa că își luase cu grijă bagajul de unde îl ascunsese mai devreme și se mișcase ușor, ca o umbră, fiind atentă la fiecare zgomot care ar fi putut însemna că mai era și altcineva treaz.

De la Felipe nu mai primise niciun semn, în afară de bucățica de hârtie mototolită pe care scrisese niște litere greoaie, din care reieșea locul și ora întâlnirii lor. Gabrielle nu putuse dormi și a fost devreme la locul stabilit, ceea ce a bucurat-o.

Ixtlacan oferea noaptea o priveliște minunată și-i părea rău când se gândea că poate niciodată nu va revedea un asemenea loc, așa că n-a stat pe gânduri să facă niște fotografii. Știa că pentru revista Vision ajungeau cele făcute până atunci, dar oare Shuan va mai accepta ca după plecarea ei s-o considere în continuare membră a expediției și s-o lase să dea fotografiile făcute pentru Institut? Oh, acum nu mai conta, își spuse ea.

Și dintr-o dată, o mișcare o făcu atentă. Își ținu respirația o clipă, apoi îl zări pe Felipe. Avea o funie legată la brâu, de care atârna un cuțit lat. Mai avea și un bagaj mare și Gabriellei i se părea diferit de bărbatul pe care-l văzuse prima oară.

– Doamnă, v-a văzut cineva? înrebă el în șoaptă.

– Sigur că nu, veni răspunsul ei. Pe tine?

Bărbatul bombăni ceva în șoaptă și îi aruncă o privire răutăcioasă. Gabrielle îl privi îngrijorată. Nu-l plăcea și nici n-avea încredere în el, dar până atunci nu-l considerase un dușman. Acum nu mai era atât de sigură, iar călătoria lua din nou o turnură alarmantă.

Bărbatul așteptă cu o răbdare deloc bine controlată cât tânăra își puse bagajul pe umăr și luă de jos echipamentul foto. Felipe izbucni cu furie când o văzu ce face:

– De ce iei asta?

Gabrielle rămase surprinsă.

– Sunt aparatele mele și sunt foarte valoroase, spuse ea repede, dar imediat îi păru rău pentru ce zisese. Nu trebuia să lase pe cineva ca Felipe să știe că are ceva valoros la ea. Dar reacția lui, oarecum violentă, o mai liniști puțin.

– Le lași aici, șopti el, furios. Nu avem nevoie de ele. Fără aparate. Fără poze. Mergem repede și cărăm puține lucruri.

– În mod sigur n-o să le las aici, replică Gabrielle. Una dintre ele nici măcar nu-mi aparține mie, ci revistei pentru care lucrez. Și nu ți-a cerut nimeni să le cari. Mă pot descurca și singură foarte bine.

– Nu, ele nu merg. Rămân aici, zise Felipe, pe cale să explodeze de furie.

– Atunci rămân și eu, adăugă ea, cu răceală. Am treabă aici, foarte multă și foarte importantă. Poate ai putea să-i transmiți asta lui James.

O clipă, crezu că Felipe va exploda de mânie, dar se calmă și zise repezit:

– Nu. Le vom lua și vom pleca. Acum trebuie să ne grăbim,

doamnă.

Gabrielle se aștepta ca el să deschidă drumul, dar bărbatul îi făcu semn să treacă prima, un gest de curtoazie pe care nu-l aștepta din partea lui. Curând, pădurea îi înghiți și razele lunii dispărură parcă odată cu ei. Gabrielle se simți mai bine când Felipe aprinse o torță care să le lumineze poteca pe care călcau. Acum erau și ei niște creaturi ale nopții care bântuiau pădurea, își spuse ea. Fecare trosnet de crengi sau foșnet de frunze o înfricoșa, dar cel puțin se mai încuraja văzând că Felipe nu era deloc impresionat de zgomotele nopții, și nu tresărea la niciunul dintre cele care o speriau pe ea. Ba din contră, acesta credea mai mult în zei și sfinți și pe tot parcursul drumului rostea rugăciuni și invoca nume de care Gabrielle n-auzise niciodată. Mergea mereu pe scurtături și tânăra nu se mai îndoi de calitățile sale de ghid.

Mergeau de mai bine de o oră când ceru un popas. Să meargă ziua pe un teren atât de alunecos și accidentat era un coșmar, dar noaptea era de zece ori mai greu pentru ea. Dar Felipe nu părea deloc binevoitor, iar Gabrielle trebui să insiste ca să capete un răgaz. Își dădu seama că bărbatul credea că ar putea fi urmăriți, lucru care le-ar putea pune în pericol călătoria înainte de a-și atinge ținta. N-avea nicio intenție să se certe cu el, mai ales că puținele cuvinte în spaniolă pe care le știa n-ar fi ajutat-o să reușească să-l convingă. Regreta că acceptase să plece așa, pe furiș, la miezul nopții. Ar fi fost mai înțelept să-i spună lui Shuan între patru ochi că avea de gând să plece ca să i se alăture lui James. Dar, făcând asta, ar fi trădat încrederea soțului său, într-un moment în care acesta îi ceruse discreție absolută. Oftă. Fusese prinsă între două capcane și nu reușise să scape din niciuna așa cum și-ar fi dorit.

– Vino, acum, spuse Felipe, cam agitat.

Gabrielle bombăni și se ridică în picioare. Se simțea amețită și, pe lângă somnul care nu părea să-i dea pace, își dăduse seama că nu trecuse nici de febra care o supărase cu o noapte în urmă.

– E departe?

El dădu din cap în semn că nu, apoi mai spuse ceva ce Gabrielle nu înțelese și-i aruncă o privire încurcată. Porniră din nou, însă poteca pe care merseseră până atunci se pierdu în junglă, iar acum fură nevoiți să-și croiască singuri drum printre liane. Felipe își folosi cuțitul ca să facă o potecă și, la fiecare tăietură, rostea un blestem.

Parcă era un coșmar trăit pe viu, gândi Gabrielle, simțind cu tot trupul asta. Crengi i se agățau de haine și de păr, parcă avertizând-o că nu trebuie să înainteze, spini îi zgâriau brațele goale și fața. La un moment dat, ca să nu izbucnească în plâns de durere, trebui să-și muște buza ca să se abțină. Nu știa de ce, dar încerca să se ferească pe cât posibil ca Felipe să-și dea seama cât îi era de frică.

Știuse din prima clipă când pusese piciorul în acea minunată sălbăticie că pericolele îi pândeau la fiecare pas, dar își dădu seama că, până să întreprindă această călătorie în miez de noapte, nu-i fusese niciodată frică. Felul dur în care Shuan condusese expediția le oferea participanților acel sentiment de securitate de care aveau atâta nevoie. Respecta sălbăticia și nu-și asuma riscuri inutile.

Acum, pentru prima oară, își dăduse seama că era posibil să moară din cauza oboselii, mai degrabă decât a unei mușcături de șarpe, sau în urma atacului unui animal sălbatic. Înghiți în sec. Până la urmă, dacă li se întâmpla ceva, cine ar fi pornit în căutarea lor? La Ixtlacan, Shuan și-ar fi dat seama că plecase cu Felipe și probabil că ar fi bănuit și motivul. Iar dacă nu ajungea la James, probabil că acesta ar fi crezut că nu voise să vină. Îl atinse pe Felipe pe mână și-l întrebă, încercând să-și păstreze calmul din voce:

– Ne-am rătăcit?

El se întoarse spre ea și dădu drumul la o avalanșă de cuvinte, al căror înțeles Gabrielle putea doar să-l ghicească.

Oricum, ceva era clar: o considera responsabilă pentru ceea ce li s-a întâmplat. I s-ar fi părut chiar amuzantă situația, dacă n-ar fi fot atât

de speriată.

Un lucru măcar era sigur: iroseau degeaba energie dacă hoinăreau aiurea pe întuneric. Pierduseră drumul de tot și Gabrielle se îndoia că aveau să-l mai găsească. Încercă să-și amintească câteva din lucrurile pe care Anna i le spusese despre această regiune. Oare nu-i spusese că era așezată între două râuri? Până aici, călătoriseră pe unul dintre ele, râul Torcido. Simți cum o trec fiorii când își aminti ce semnificație avea numele lui. Poate era chiar blestemat, poate întreaga expediție fusese blestemată, din moment ce au găsit ruinele dar nu și comoara lor.

Zeii mayași cereau întotdeauna sacrificii umane, iar pe ea o trecură transpirații reci, gândindu-se la ce ar putea să însemne una ca asta. Dar în ea nu va găsi nimeni o victimă gata de sacrilegiu.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât își dădea seama că, decât să umble aiurea și să se rătăcească și mai mult în jungla deasă, mai bine încercau să-și facă drum până la unul dintre râuri. Se îndoia că va găsi acolo vreo așezare umană, dar poate aveau noroc și găseau câteva tabere de băștinași, pe undeva prin apropierea apei.

Nu-i fu deloc ușor să-i explice lui Felipe toate astea, dar când bărbatul auzi de râu, se arătă binevoitor și spre uimirea Gabriellei chiar știu în ce direcție trebuia s-o apuce. Progresau încet și se opreau deseori ca să se odihnească, dar până la urmă se părea că nu fusese în zadar.

Felipe deveni vizibil mai vesel și începu să-și mângâie bagajul cu o privire răutăcioasă. Din cele câteva cuvinte pe care acesta le lăsase să-i scape, Gabrielle își dădu seama că avea într-adevăr ceva de valoare acolo, poate chiar echipament furat de la Institut. Își dădu seama cu amărăciune că asta însemna o altă bilă neagră pentru ea, din partea lui Shuan. Se mustră pentru lașitatea și naivitatea de care dăduse dovadă. Oricum, n-avea să-l mai revadă vreodată pe bărbatul care-i furase inima, așa că nu trebuia să-i pese de ceea ce credea despre ea. Un sentiment de dezamăgire o cuprinse în momentul în care realiză lucrul

ăsta.

Se uită la ceas și văzu că mai era doar o oră până la răsărit. Parcă mergeau de zile întregi și mușchii începuseră s-o doară la fiecare pas pe care-l făcea. Abia de-i veni să creadă când auzi zgomotul apei. Se apropiau de râu.

Când l-au zărit prima oară, li s-a părut mai agitat decât râul Blestemat. Apa curgea repede și când se izbea de pietre făcea spume. Felipe îi făcu semn să-l urmeze. O conduse aproape de mal unde, de sub niște tufișuri scoase o barcă din lemn. Nu-i spuse cum ajunsese acolo, dar era clar că reprezenta salvarea lui în caz că lucrurile nu mergeau după plan. Iar simplul gând că ar putea traversa această apă învolburată cu o barcă din lemn, o înspăimânta teribil pe Gabrielle. Însă nici pe Felipe nu-l încânta prea mult, mai ales că fusese de acord cu ea să aștepte până la răsărit înainte să facă ceva. Gabrielle găsi un copac lângă care se așeză și, folosind bagajul pe post de pernă, încercă să se odihnească puțin. Nu era nici la fel de sigur și nici pe departe la fel de confortabil ca hamacul din tabără, dar încercă să se așeze comod și chiar adormi puțin.

Când Felipe o trezi, văzu că acesta deja lansase pe apă barca. Era vopsită în roșu și galben și pe apele învolburate părea prea mică pentru a rezista. Cu siguranță, nu părea să poată căra doi oameni, iar Gabrielle își dădu seama că niciodată nu intenționase să ia și un pasager cu el. Îl privi pe Felipe cum fixează bagajul lui în ea.

Bărcile în care călătorise cu Shuan erau mult mai sigure decât asta. Apa scotea un zgomot înfiorător și amenința să distrugă din clipă în clipă bucățile de lemn. Se urcară în ea și Felipe încercă să se aventureze în larg, dar se părea că nu face multe progrese contra curentului. Gabrielle se rugă în tăcere ca în curând să întâlnească oameni. Nu avea încredere în barcă și nici în abilitatea bărbatului de a vâsli, mai ales în asemenea condiții.

– E prea multă greutate, zise el la un moment dat.

În alte împrejurări, Gabrielle ar fi întrebat cu ironie dacă n-ar fi fost mai bine ca ea să înoate în urma bărcii, dar se decise că în asemenea context mai bine tăcea. Nici nu-i trecu prin minte la ce se gândea el, până ce acesta nu se repezi la bagajul ei cu aparatură foto.

– Nu! îl prinse Gabruelle repede, încercând să-l salveze în ultima clipă. Pentru Dumnezeu! Potolește-te! O să ne îneci pe amândoi! strigă Gabrielle, cu fața palidă.

El o privi cu ură.

– Femeie nebună! șuieră el printre dinți. Tu o să ne îneci. Și, zicând asta, îi smulse camera din mână cu o forță care o făcu să plângă de durere. Asta pleacă!

Geanta grea se scufundă imediat ce atinse apa, și se pierdu din vedere de parcă niciodată nu fusese acolo. Gabrielle simți cum i se face rău, când o văzu că dispare. Erau asigurate toate, mai ales camera Hasselbladt de la revista Vision și camera de filmat de la Institut, dar nu astea erau problema, ci aparatul Pentax, singurul performant pe care-l avusese vreodata. Și-l dorise atât de mult și-i luaseră luni întregi ca să strângă bani pentru a-și putea îndeplini visul de a-l avea. Iar acum, dispăruse pe veci pe fundul unui râu cu nume ciudat și știa că niciun ban, nicio asigurare nu vor putea substitui vreodată ceea ce acest prim aparat însemnase pentru ea. Și-ar fi dorit foarte mult să poată plânge, dar nici în ruptul capului nu i-ar fi oferit lui Felipe această satisfacție.

El o privi și-i spuse cu seninătate:

– Acum ne putem continua drumul, blondino.

Nu mai spuse nimic și călătoriră în tăcere aproape o jumătate de oră, înaintând foarte puțin. Deși pe Gabrielle începură s-o doară ochii fiindcă încercase să caute cu atenție vreo urmă de viață pe mal, căutările îi fură în zadar.

Se făcea din ce în ce mai cald, iar Felipe începu să bombăne, și la un moment dat își scoase jacheta. Părul îi atârna în ochi, iar cămașa i se lipise de pielea transpirată. Era o priveliște dezgustătoare. Și când

luă din nou vâsla în mână, atunci se întâmplă. Un curent neașteptat, trase barca aproape de mal. Gabrielle fu cea care văzu arborele căzut în apă, dar țipătul ei de avertizare veni prea târziu. Barca se înțepeni și începu să se umple cu apă. Nu mai avea de ce să rămână acolo, așa că sări în apă și încercă să înoate contra curentului. Copacul care le înecase barca, venea acum în ajutorul ei. Se agăță de una dintre crengi și reuși să ajungă la trunchi unde se opri să se odihnească puțin și să-și mai recapete din puteri. Un moment, nu văzu niciun semn de la Felipe și chiar crezu că se înecase. Însă după câteva clipe îl zări cum se târăște să iasă la suprafață, pe mal. Gabrielle se prinse de trunchiul copacului, se urcă pe el și încercă să înainteze. Ajunse cu greu la uscat și, când ieși pe mal, tremura mai mult de nervi decât de frig.

Primul gând care-i trecu prin minte fu că acum erau vârâți în ceva mult mai urât ca prima dată. Își pierduseră singurul mijloc de transport și odată cu el toate proviziile și bagajele. Până și cuțitul lui Felipe era acum pe fundul râului. O trecu un fior. Zeii erau hotărâți să se răzbune.

Felipe stătea la câțiva metri de ea, bombănind ceva în șoaptă. Când Gabrielle se apropie de el, acesta dădu drumu unui alt șir de vorbe care nu erau deloc pe înțelesul ei și o privi acuzator.

– Nu da vina pe mine, izbucni ea. Tu ai spus că o să mă duci la James. Dar până acum ai reușit doar să ne rătăcim și aproape să ne îneci. Cred că nici nu știi unde e.

– Dar tu știi unde e. Tu-l poți găsi pe don Jaime.

– Eu? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. N-am nici cea mai mică idee unde l-aș putea găsi. Tu ai spus că vrea să mă vadă. Mi-ai adus un mesaj trimis de el. Trebuia să mă duci la el...Vorbele îi încremeniră pe buze când privirea lui Felipe o evită. N-a fost așa, nu? Ai vrut să-l găsești, așa că ai venit la mine și mi-ai turnat o poveste cum că ar vrea să mă vadă, crezând că te pot duce la el. Chiar credeai că știu unde e. Eu nu te pot ajuta.

Felipe se ridică repede în picioare și se apropie furios de ea. O prinse de mâna bandajată și o strânse. Tânăra țipă de durere.

– Nu te juca așa cu mine, drăguțo, sau cineva va avea de suferit. Du-mă la don Jaime acum. Știi unde e, altfel de ce ai fi venit aici? Tot timpul oamenii au spus că tu ești singura care știi unde se află.

– Nu știu, țipă ea. Știa că dacă n-avea de gând să-i dea drumul la mână, avea să leșine.

– Nu te cred. De ce ai fi venit în Merida? De ce i-ai mai fi căutat prin birou?

– Cine ți-a spus una ca asta? Dar chiar în momentul în care puse întrebarea, își dădu seama de răspuns. Era sigură că Felipe, orice ar fi fost de capul lui, avea cu siguranță un complice la Institut. Hm… da, Isabella e o fată foarte isteață, își spuse, și licărirea din ochii bărbatului la auzul acestui nume îi confirmă faptul că avea dreptate. Dar n-a fost suficient de isteață. Și nici eu n-am fost, sau mi-aș fi amintit de una ca asta. James nu mi-a primit niciodată scrisorile. Nici măcar nu știe că sunt în Yucatan.

– Minți, spuse Felipe.

Fata își umezi cu limba buzele uscate.

– Nu mint. N-am niciun motiv s-o fac. Am venit cu tine doar pentru că m-ai facut să cred că știi unde e și că are nevoie de mine. Îl privi. De ce vrei să-l găsești, Felipe?

Barbatul dădu din cap.

– Tu nu pui întrebări, drăguțo. Tu dai doar răspunsuri, spuse cu o voce care nu trăda nimic și care o speria.

Era sigură că, acum când Felipe considera că nu-i este de niciun folos, avea s-o ucidă, și chiar dacă nu va face asta, o va lăsa singură în pădure, unde cu siguranță va muri. Oricum, n-avea ce să facă sau să spună ca să împiedice una ca asta. Era sigură că bărbatul avea o legătură cu hoții de tezaure și că ăsta era motivul pentru care-l căuta pe James. Și, până la urmă, încă un om ucis nu mai conta pentru el.

Dar, de undeva din umbra copacilor, Shuan Lennox spuse pe un ton imperturbabil:

– Cred că asta a mers deja prea departe, voi nu credeți?

Pablo era cu el și Gabrielle văzu că amândoi aveau arme. Felipe se albi la față.

Shuan se apropie de ei. Îi privi pe amândoi în tăcere, zăbovind asupra hainelor pline de noroi.

– Preferi întâlniri cu ciudații, Gabrielle, remarcă el. Și nu contează nici când e vorba de un hoț. Hm, poate că și tu ești ca el...

Tânăra se îmbujoră de rușine.

– Trebuie să mă lași să-ți explic, începu ea, dar el i-o reteză repede.

– E puțin cam târziu pentru explicații, nu crezi? Ți-am dat toate șansele, ai fi putut profita de orice ocazie. Dar imediat cum a apărut șobolanul ăsta, mi-ai întors spatele și ai încercat să te furișezi ca să pleci cu el. Dar azi-noapte nici eu n-am putut dormi, Gabrielle. Crezi că luna aceea frumoasă m-a ținut treaz? Sau a fost gândul că puteai să-mi scapi? Oricum, am fost pe fază când ați plecat. Pablo și cu mine am fost tot timpul în urma voastră.

Ușurarea pe care o simțise când îl văzuse începu s-o părăsească.

El continuă pe același ton serios.

– Are și asta partea ei amuzantă. Tu și cu Felipe aici, dând vina unul pe altul că știți unde se află James. Până la urmă, ar fi trebuit să mă întrebați pe mine.

– Știi? întrebă Gabrielle, aproape nevenindu-i să creadă.

– Am o bănuială, zise el zâmbind. Nu l-am prins la Ixtlacan, dar nu poate să fi ajuns prea departe. Îi făcu semn lui Pablo. Spune-i tu doamnei.

– E o tabără de băștinași aproape de ruinele din Ixtacan. Nimeni nu mai merge pe acolo zilele astea. E un loc blestemat. Dar când eu și Francisco am fost pe acolo, cu câteva zile în urmă, ne-am dat seama că cineva a folosit-o. Și cu siguranță că nu era unul dintre proprietari.

Acești oameni nu se ascund, dar bărbatul acela se ascundea.

Avea dreptate, se gândi ea. Un bărbat care furase o comoară și care încerca să scape de hoții de tezaure, avea destule motive să se ascundă.

– Poți să-mi arăți unde e locul ăsta? îl întrebă ea pe Pablo, dar știa că răspunsul i-l putea da doar Shuan.

– Da, te va duce acolo, dacă asta vrei, zise el. Dar ești sigură?

Voia să-i spună că nu mai e sigură de nimic. Că orice lucru de care a fost sigură până atunci se întorsese împotriva ei, și o lăsase singură și speriată și că, în afară de săruturile și de îmbrățișările lui, nu mai putea crede în nimeni și în nimic. Dar acum el nu era altceva decât un străin pentru ea, unul închis în spatele unui zid de indiferență și suspiciune. S-ar putea ca încă s-o dorească pe plan fizic, dar cu siguranță o disprețuia mai mult ca niciodată. Dacă ar fi ținut puțin la ea, ar fi știut că n-avea nicio legătură cu planurile lui James și și-ar fi dat seama și de ce plecase cu Felipe.

Dar nu putea să-i spună una ca asta, și să îndure privirea lui acuzatoare și plină de neîncredere. Ar fi durut-o prea mult. Așa că nu făcu altceva decât să plece capul și să rostească un "da"atât de încet, încât Shuan trebui să-și apropie urechile ca să prindă cuvântul.

Îl auzi oftând parcă a ușurare.

– Atunci, mergem acum, spuse. Pablo e de părere că putem să ajungem înainte de căderea nopții.

– Dar cu el ce facem? întrebă ea arătând cu mâna spre Felipe, care rămăsese tăcut.

– Vine și el. Mai târziu poate pleca spre Merida, în elicoperul cu provizii. Poliția îl așteaptă deja.

Aruncă o privire în direcția lor. Văd că nu aveți deloc bagaje. N-ați adus nimic cu voi?

Gabrielle îi explică fără prea mare entuziasm cum barca li s-a scufundat, cu tot cu bagajele lor.

– Mda, n-ați fost niște fugari prea norocoși. Dar valiza cu

echipamentul tău foto?

– Felipe a aruncat-o din barcă. A zis că era prea grea. Spre oroarea ei, lacrimile îi invadară obrajii, dar și le șterse repede, ca un copil.

Îl auzi pe Shuan cum bombăne ceva, dar când își ridică privirea spre el, nu reuși să surprindă nicio reacție.

– Ce ghinion, zise el în cele din urmă. La baza taberei sunt câteva aparate de fotografiat. Nu sunt performante, dar oricum, sunt mai bune decât nimic.

Se întoarse spre Felipe și începu să-i vorbească în spaniolă. Tonul lui era calm, dar celălalt avea privirea plină de ură și Gabrielle își dădu seama că nu era deloc plăcut pentru el ce auzea.

Apoi, Shuan veni lângă ea și o întrebă:

– Ești gata?

– Da, veni răspunsul ei.

Cu toate că nu se simțea deloc pregătită. Tremura din toate încheieturile și mâna rănită îi pulsa de durere de la strânsoarea lui Felipe.

– Trebuie să plecăm acum, dacă vrem să ajungem acolo înainte de apus. E un drum destul de greu, mai adăugă Pablo.

– Ce s-a întâmplat, Gabrielle? Oare s-a risipit devotamentul tău de soție credincioasă? întrebă Shuan cu sarcasm.

– Ești crud, șopti ea.

– Nu simt că ar trebui să fiu altfel, într-o asemenea situație. Am cunoscut multe femei, Gabrielle, dar tu ești o experiență nouă pentru mine. Și una deloc plăcută.

Plecă de lângă ea aproape violent. Gabrielle se simțea de parcă îi dăduse o palmă peste față. Poate c-ar fi fost mai bine să se întâmple una ca asta. Dar, până la urmă, ce drept avea să se aștepte la altceva din partea lui? Până la urmă, pentru el nu era altceva decât soția altui bărbat.

Au pornit într-o jumătate de oră. Au întârziat din cauza lui Pablo

care a ținut să pescuiască pentru a suplimenta provizia de hrană.

Au mers aproape două ore înainte ca Shuan să facă o oprire pentru odihnă și mâncare. Pablo a făcut un foc mic și a fript peștele.

Gabrielle își mâncă porția cu poftă. După ce termină, se sprijini cu spatele de un copac și închise ochii. Era plăcut să stai nemișcat într-o atmosferă sufocantă, unde fiecare gest te făcea să transpiri. Își pierduse pălăria pe râu, iar acum părul îi atârna în zulufi pe frunte și pe gât.

Dar, deși simțea nevoia să se odihneacă, imediat cum se liniștea, gândurile negre la propriile probleme începeau s-o bântuie.

Simți cum o umbră se oprește lângă ea și deschise ochii ca să-l vadă pe Shuan.

– Cum mai e mâna? întrebă el, fără introducere.

– E bine, spuse repede, rezistând impulsului s-o ascundă la spate.

– Lasă-mă să văd. Și înainte ca ea să facă ceva, se așeză și începu să-i desfacă bandajul murdar. Strâmbă din buze. Ești pe cale să faci o nouă infecție. N-am avut destulă bătaie de cap cu ultima?

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Ochii lui o studiară preț de o clipă, apoi își întoarse privirea spre mână.

Simțea tensiunea și furia din ei, și se minuna cum de atingerile lui n-aveau nimic din toate astea. Se purta chiar cu blândețe, și curăță cu iscusință rana și puse un bandaj curat. În tot acest timp, Gabrielle îi privi pielea, ochii, bărbia, părul. Oh, cât și-ar fi dorit să-l poată mângâia, să-i poată săruta buzele și simți trupul.

Era periculoasă această putere pe care o avea asupra ei. Era periculos și în același timp stânjenitor.

Și, ca și cum ar fi simțit toate astea, el o privi dintr-o dată, iar ei îi veni să intre în pământ de rușine. Știa prea bine cum trebuie să arate: cu părul răvășit, ochii mari și plini de dorință, buzele tremurătoare și obrajii ușor îmbujorați.

Shuan îi eliberă mâna, dar nu se ridică să plece, așa cum se

așteptase. Rămase lângă ea, cu fața la doar câțiva centimetri de a ei. Cât și-ar fi dorit să-l sărute, să-i simtă pielea cu buzele, să-l atingă... Făcu o mișcare să se apropie de el, dar chiar atunci el se ridică repede, dând din cap amenințător.

– Ce naiba vrei de la mine, Gabrielle? întrebă furios. Nu sunt sfânt și am și eu limitele mele. Ce urmărești de fapt?

– Vreau să mă iubești cum știi tu mai bine. Atât vreau.

O privi din cap până-n picioare.

– Te vinzi bine, zise el în șoaptă, dar în urechile ei suna ca o lovitură de bici. Naiba să-l ia pe Warner, că are parte de tine! Dar mă mir cum nu te-ai lămurit că eu nu sunt de vânzare. Să nu oferi ceea ce nu ești pregătită să dai.

– O să dau, șopti ea...O să-ți dau tot ce-mi ceri...

– Nu e al tău ceea ce vrei să-mi dai, zise el. Sau poate ai uitat? Își scutură cu degete tremurătoare pantalonii de crenguțe și frunze. Când vorbi, vocea îi era aspră. În picioare, doamnă Warner. Nu trebuie să-ți lăsăm soțul să mai aștepte mult.

Lacrimi de umilință îi încețoșară vederea când Shuan se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă.

Țânțarii atacară în roi, în timpul după-amiezii. Gabrielle încercă din răsputeri să-i alunge, dar la un moment dat obosi și-i lăsă să o ciupească în timp ce-și făcea drum printre liane. Fizic și psihic nu mai simțea nimic. Abia de mai era în stare să meargă. Nu-i mai păsa de spinii care-i răneau pielea sau îi rupeau hainele.

Din când în când, se strângeau cu toții și așteptau în grup până ce Shuan și Pablo mai croiau poteci. Felipe stătea mereu retras, cărând bagajele și privind cu ochi strălucitori cuțitele pentru care parcă avea alte planuri. Părea supus, dar ceva îi spunea Gabriellei că era doar de fațadă.

Tânăra își aminti prin ce trecuse alături de el. O trecură fiorii. Oare ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă Shuan n-ar fi apărut la timp?

Dar acum trebuia să se gândească la altceva. La James. Oare mai era acolo unde spunea Pablo că ar fi? Pablo era cel mai vesel din echipă. Îi asigura mereu că nu mai au mult de mers.

Gabrielle se gândea că-l urmărea pe James de prea mult timp. Pentru el venise în Merida, apoi se luptase să câștige un loc în tabăra de la Ixtlacan și după asta se aventurase în creierii nopții alături de un necunscut ca să străbată jungla. Dacă nu avea să-l găsească nici acum? Dacă le era dat să nu se mai întâlnească vreodată? O trecu un fior la acest gând.

– Curaj, doamnă, îi șopti Pablo. Nu mai avem mult și veți putea să vă vedeți soțul. Încercă să-i mulțumească, dar cuvintele îi înghețară pe buze când un zgomot ciudat se auzi, nu departe de ei. Un răget de animal sălbatic răsună în dreapta lor.

– Tigru, răcni Felipe, care lăsă bagajele jos și o luă la fugă prin pădure. Pablo armă pușca, dar Shuan îi făcu semn și-i spuse ceva în spaniolă. Pablo luă bagajele și porniră din nou.

– Îl lași să plece? Gabrielle îl prinse pe Shuan de braț.

– Și ce-ai vrea să fac? Să fug după el?

– Dar ziceai că poliția îl așteaptă...

– Așa e. Dar Felipe preferă să-și riște șansa în junglă. E decizia lui.

– Dar o să scape.

– Unde? O să alerge până o să obosească, și apoi ce-o să facă? N-are apă, n-are hrană, n-are arme, n-are nimic. Cred că e o închisoare mai grea pentru el decât cea adevărată.

Gabrielle îl privi uimită, apoi se întoarse spre Pablo, care zise:

– Poate trăiește sau poate că nu. Cine știe? Așa e în junglă.

– Dar tigrul? Era cu adevărat un tigru? O să ne atace?

Pablo izbucni în râs și până și Shuan zâmbi.

– Nu era niciun tigru ci doar o maimuță – saraguate. Imită răgetul unui tigru ca să țină intrușii la distanță.

Gabrielle se îmbujoră de rușine, însă Pablo o încurajă:

– Tu ai curaj, doamnă. N-ai fugit ca nebunul de Felipe.

Gabrielle nu încercă să-i spunăă că n-o făcuse fiindcă era sigură că picioarele n-aveau s-o țină. Așa că pur și simplu afișă un zâmbet slab.

Mai merseră puțin și dădură de pârâul cu apă limpede de care vorbise Pablo. Gabrielle se repezi la el și își spălă fața și gâtul, după care luă câteva înghițituri. Pârâul dădea într-o poieniță și Shuan spuse:

– Haide, Gabrielle, acum e rândul tău. Strigă-ți soțul. Noi vom sta aici, să auzim dacă-ți răspunde. Poate o să-l convingi să nu se mai ascundă. Gabrielle mai luă o gură de apă, și strigă cât o ținură puterile:

– James! James, sunt eu, Gabrielle. Sunt la pârâu. Doctorul Lennox e cu mine. Venim spre tabără. Te rog, nu face un gest prostesc.

Făcu o pauză, timp în care toți trei erau atenți să prindă orice zgomot. Dar în poieniță nu era decât o tăcere înfricoșătoare.

– James, știu că e greu pentru tine, dar, crede-mă, așa e cel mai bine. Știu că poate e un șoc, dar nu mai putem cotinua așa...

Se opri. Nu auzeau niciun răspuns. Se întoarse spre Shuan, dar fața acestuia nu exprima nimic.

– Intrăm, spuse el repede.

Au traversat pârâul și au intrat în poieniță. Maimuțele, speriate de vocea de om, au început să facă gălăgie în copaci.

Gabrielle simțea cum i se face rău, pe măsură ce înaintau în tabără. Era un aer care cu greu putea fi respirat. Mai mulți copaci erau tăiați ca să blocheze drumul, dar doi mai erau încă zdraveni și de ei atârnase cineva un hamac. Și chiar din depărtare, se vedea că se mișcă ușor. Gabrielle își duse o mână la gură. Se forță să ajungă repede spre acel loc, urmată îndeaproape de Shuan și de Pablo. Pe jos era vomă și se simțea un miros greu de transpirație. Bărbatul avea febră și delira.

– James...spuse Gabrielle, punându-i o mână pe frunte. James, mai încercă ea o dată. Buzele uscate se deschiseră și ochii mari parcă o priviră o clipă.

– Cine ești?... întrebă el.

Capitolul 8

Gabrielle rămase nemișcată. Asta da ironie, gândi ea. După atâția kilometri parcurși, după toate pericolele prin care a trecut, ca să nu mai pună la socoteală epuizarea psihică, James nici măcar n-o recunoștea. Îi venea să râdă, dar se abținu să dea frâu liber isteriei.

Apoi, brațul lui Shuan o sprijini, și-i îndreptă umerii.

– Salut, Warner. Privirea lui era serioasă când se uita în jos, la bărbatul mai în vârstă. A trecut ceva timp.

O clipă, privirea lui James se ascuți.

– Lennox? întrebă el cu o voce aspră. Ce cauți aici?

– Am venit să te găsesc, spuse Shuan, cu aceeași voce calmă.

– Dar nu doar după mine ai venit, nu? întrebă bărbatul și făcu o mișcare ca să schițeze un zâmbet. Gabrielle fu șocată când își dădu seama că de fapt încerca să râdă.

– Nu, zise Shuan, care îl privi mai bine și văzu că piciorul drept îl avea bandajat aproape în întregime. Ce s-a întâmplat? Prietenii tăi s-au decis să joace dur?

– Au fost foarte nerecunoscători, spuse el, cu o grimasă. După câte am făcut pentru ei...Le-au uitat pe toate. De data asta au zis că nu vor statui, pentru că le-ar lua prea mult timp să le transporte. În schimb, au vrut să ia lucrurile din mormânt.

– Dar tu ai fost prea isteț pentru ei?

– Da, James se lăsă pe spate, respirând greoi, de parcă această conversație îl sleise de puteri. Închise ochii și începu să horcăie.

Shuan se întoarse spre Gabrielle.

– Du-te și adu-mi trusa medicală din bagaj. Apoi ajută-l pe Pablo să facă un foc. Am nevoie mai întâi de niște apă fiartă, apoi poți să încerci să-i pregătești ceva de mâncare. Cred că avem la noi niște supă instant.

Tânăra ezită o clipă, privindu-și soțul cu nedumerire.

– Ce se întâmplă cu el?

– Adu-mi trusa și o să încerc să aflu. La o primă vedere, aș spune că cineva l-a împușcat în picior. Acum, grăbește-te, pentru Dumnezeu!

Shuan se aplecă peste James și începu să desfacă bandajul neglijent. Gabrielle se întoarse repede cu spatele. Știa că dacă avea să privească scena asta, o să i se facă rău. Trebuia să meargă undeva să respire aer curat...Pablo o prinse de braț.

– Așezați-vă, doamnă. Aduc eu ce trebuie. Puneți-vă capul aici. O să vă reveniți.

Gabrielle îl ascultă și, deși se simțea stânjenită de situație, în curând îi trecu starea de leșin. Pablo se duse să adune lemne pentru foc după ce avu grijă ca Shuan să primească trusa de prim– ajutor. Tânăra căută supa de care-i spusese Shuan și încercă s-o pregătească.

– Mmm, miroase mai bine decât arată, remarcă Shuan din spatele ei. Sper că ai făcut destulă pentru toți.

– Cred că da, cu toate că e cam greu să-mi dau seama câte porții sunt. Oh, ce erau prostiile astea pe care le scotea pe gură? se întrebă în sinea ei. Cum putea oare să vorbească atât de liniștită despre asemenea lucruri când soțul ei zăcea inconștient la doar câțiva metri de ea? Problema e că lui James nu-i plac deloc supele instant.

– Eu nu mi-aș face griji din cauza asta, spuse Shuan luând supă într-un castron. O să descoperi că atunci când ești înfometat ai fi în stare să mănânci orice. O privi. Îl hrănești tu? Sau o fac eu?

– O să-i dau eu să mănânce. Întinse mâna după castron și Shuan i-l dădu cu un zâmbet slab.

– Încerci să-ți salvezi conștiința pătată, Gabrielle? întrebă el ironic, dar în spatele vocii se ascundea și altceva.

– Poate, spuse ea, fără tragere de inimă. Dar dacă era așa, își zise în timp ce se îndrepta spre James, nu era în niciun caz din motivul pe care-l credea el. Singurul lucru pentru care se putea simți vinovată era că pentru James nu mai simțea nimic în afară de ceea ce ar fi simțit în mod normal pentru oricine aflat în situația lui. Faptul că n-o recunoscuse n-o deranjase, pentru că în sinea ei se aștepta la o asemenea reacție din partea lui, reacție pe care oricum o bănuise posibilă.

Acum, James arăta mai bine. Hainele murdare fuseseră îndepărtate și acum stătea înfășurat într-una din cămășile lui Shuan. Era și spălat, iar piciorul era bandajat cu pansament curat.

Îngenunche lângă el, având grijă să nu verse din supă.

– James, ți-am adus ceva să mănânci. Lasă-mă să-ți dau cât încă e caldă.

Deschise ochii, privind-o fără interes.

– Ești foarte drăguță. Era clar, din vocea și din privirea lui, că n-o recunoștea. O lăsă să-i dea supă cu lingurița și să-l șteargă din când în când la gură cu un prosop curat. Gabrielle se gândi cu ironie că bărbatul impunător și mândru care o ținuse la distanță atâta timp, ajunsese acum la mâna ei. Când aproape jumătate din bol fu golit, James întoarse capul.

– Nu mai vreau, mulțumesc.

Gabrielle îi mângâie mâna.

– James...

– Te...cunosc? Își dădu seama că familiaritatea cu care i se adresase îl deranjase.

– Îmi cer scuze, doctore Warner. Se ridică. Nu-ți amintești de mine,

nu-i așa?

– Ar trebui? Ridică puțin capul și se forță s-o privească mai atent. Ești…soția lui Lennox, nu?

– Nu, spuse ea, încercând să rămână calmă. Lucrez la Institut.

Se întoarse și se îndreptă spre foc. Se înnoptase. Se așeză și Pablo îi dădu un bol cu supă. Shuan avusese dreptate. Mirosea și avea un gust mai bun decât arăta. O mâncă pe nerăsuflate.

– Te simți mai bine? întrebă Shuan, care stătea lângă ea.

– Da. James a mâncat aproape jumătate dintr-un bol ca ăsta.

– Asta e bine, zise el, dar se putea citi o ezitare în ton.

– Ce s-a întâmplat?

– E foarte bolnav, Gabrielle.

– Da, mi-am dat și eu seama. Știi, Shuan, mă gândeam. N-avem cum să contactăm elicopterul care transportă proviziile? Ar avea unde să aterizeze și l-am putea duce pe James la spital.

O privi preț de o clipă, apoi dădu încet din cap.

– Nu poți lua legătura cu nimeni? întrebă ea.

– Aș putea.

– Dar n-o s-o faci, zise ea, neîncrezătoare. Dar Shuan, trebuie să încerci. Știu că nu-ți place James, dar nu-l poți lăsa să sufere așa.

– Chiar crezi că aș fi în stare să fac una ca asta? întrebă el, cu ochii plini de furie.

– Nu, sigur că nu. Dar are nevoie de un doctor. Ai văzut și tu cum arată.

– A avut nevoie, zise, și pentru un moment, cuvintele lui își pierdură sensul pentru Gabrielle. Când își dădu seama la ce se referea, simți că i se face rău.

– Oh, nu e adevărat! Va fi…bine, nu?

– Nu te mai amăgi singură. Îi luă mâinile în ale lui. A fost împușcat acum câteva zile, Gabrielle. Glontele n-a fost scos și rana s-a infectat.

– Dar dacă-l ducem la spital, cu siguranță vor putea să-l opereze,

nu-i așa?

– Dacă aș crede că asta te-ar ajuta, ți-aș spune că da, zise el, strângând-o de mâini. Dar n-are rost Gabrielle. James nu mai are timp nici măcar pentru asta. N-ar ajunge la spital. Nu cred că ar rămâne în viață nici până aș reuși să chem elicopterul.

Ea rămase rigidă. Își dorise atât de mult să fie liberă, să scape de această căsătorie falsă, dar niciodată nu-și închipuise că va obține asta cu un asemnea preț, moartea unui om.

Shuan vorbi din nou.

– L-am îngrijit cum am putut mai bine, dar mai mult de atât nu pot face. Măcar nu va fi singur când se va întâmpla. Vocea îi deveni rece. Avem doar două hamace, așa că tu îl vei folosi pe al meu. Eu voi sta de veghe lângă Warner, ca să văd dacă îi mai trebuie ceva.

– Nu, zise ea hotărâtă. Voi sta eu cu el. E dreptul meu.

– Cum vrei, spuse el, fără să insiste. Dar aș vrea să te odihnești, mai întâi. Te voi trezi eu.

– Promiți? întrebă ea. N-o să mă lași să dorm mult, da?

– Promit, spuse cu un zâmbet slab.

Ea ezită puțin, conștientă de ceea ce gândea el acum. Ar fi vrut să-i povestească totul, să lămurească lucrurile.

– Shuan...

– Oh, Doamne, nu trebuie să-mi explici nimic, zise el, cu un fel de violență controlată. Ești soția lui. Nu trebuie să mai știu și altceva. Acum, du-te și dormi puțin. O să ai nevoie de odihnă.

Gabrielle se așeză confortabil în hamac, dar somnul o ocoli. Nu era decât un sac de dormit și își dădu seama că Shuan îl luase pentru James. Așa că pentru a se acoperi avea doar o pelerină de-a lui Shuan. Aceasta încă mai păstra un miros subtil de parfum și puțină aromă de tutun. Gabrielle o strânse în brațe, în locul bărbatului care o îmbrăcase. Era greșit să se gândească la asta, își spuse. Ce fel de femeie ar putea avea astfel de gânduri când soțul ar zace la doar câțiva metri distanță?

Din locul în care era, vedea luna printre copaci. Zeița Ixchel își va primi ofranda.

Figura neagră a morții luă forma lunii și coborî spre ea, până când o prinse de mână și tresări speriată.

– Hei, ușurel, tu mi-ai spus să te trezesc.

– Visam, zise Gabrielle, acum trezită de-a binelea. Se uită la ceas. Dar noaptea e aproape trecută.

– Stai liniștită. Am vrut să te mai odihnești și l-am pus pe Pablo să stea de veghe.

– Cum se simte James acum?

– E lucid. A întrebat de tine.

Gabrielle se dădu jos din hamac și încercă să-și pună repede pantofii, dar începu să tremure.

– Lasă-mă pe mine, zise el, ajutând-o.

– Ce a zis?

– A zis: soția mea, o vreau pe soția mea! Oricum, veneam să te trezesc.

– Mulțumesc.

– Pentru nimic.

Știa că o privește când se îndreaptă spre locul unde zăcea James.

Acesta tușea și Gabrielle se aplecă peste el. James o privi cu dificultate.

– O vreau pe soția mea...

– Da, James, sunt aici. Nu-ți face griji. Îl privi și văzu că iar ardea de febră.

Dar își dădu seama că prezența ei nu-l liniștea deloc. A devenit mai agitat în ciuda tuturor eforturilor sale de a-l liniști. La un moment dat, s-a mai potolit și a început să vorbească:

– Jad? Masca mea de jad. Acum că te am, nu mă vor mai păcăli.

– James, despre ce vorbești?

– Despre jadul din mormânt. Masca lui Ixchel. E așa frumoasă, eu

am găsit-o. Când o s-o vadă, va înțelege de ce a trebuit să plec.

– Înțeleg, nu vorbi acum, James. Încearcă să te odihnești.

Încercă să-l ia de mână ca să-l liniștească, dar strânsoarea lui fu ca de oțel.

– O să ți-o dau ție. Vocea era din ce în ce mai epuizată. O să-ți dau tot ce vrei dacă-mi promiți că n-o să pleci, că n-o să mă părăsești.

– N-o să plec, încercă ea în zadar să-și retragă mâna din strânsoarea lui ca de fier. N-o să plec. Încearcă să dormi și când te vei trezi, voi fi aici.

– Am încercat atât de mult...să te țin lângă mine. Am făcut totul ca să-ți fac pe plac. A trebuit să găsesc bani de undeva. Atât de frumoasă și de tânără... dar întotdeauna ai vrut mai mult...

– Nu, James, spuse ea, oripilată. Nu poți crede așa ceva. Orice ai fi făcut...

Dar vocea era neînduplecată.

– Mi-ai luat totul, dar niciodată nu ți-a fost de-ajuns. De asta am început să iau lucruri din morminte. A trebuit să am mai mulți bani, să-ți iau un apartament mai mare, altfel n-ai fi rămas cu mine. Mi-ai spus că n-ai sta, oricât de mult te-aș implora să nu mă părăsești...

– Nu e adevărat...Nu e adevărat...Eu n-aș face una ca asta...

– Tu m-ai pus s-o fac! Din cauza ta s-a întâmplat totul. Gabrielle era speriată și nu-i venea să creadă cum de i se aduc asemenea acuzații.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Shuan care se apropiase de cei doi. O luă pe Gabrielle deoparte. Ce i-ai spus? După ce i-ai distrus viața, nu poți să-l lași să moară liniștit?

Gabrielle izbucni în plâns și fugi de lângă el. Se aruncă pe pământ și începu să plângă în hohote.

Își dădu seama că era în spatele ei. O ridică de jos și o sprijini de trupul lui puternic. O privea neînduplecat.

– E cam târziu pentru remușcări, nu crezi?

– Nu e adevărat, spuse ea, printre sughițuri.

– El așa crede. Și nu delira când mi-a spus aceeași poveste în Villahermosa.

– Dar nu i-am spus niciodată nimic...

– Poate nici n-a trebuit s-o faci. E un bărbat de vârsta a doua, căsătorit cu o fată tânără, o fată pe care și-ar dori-o orice bărbat. Nu-i de mirare că s-a îmbolnăvit gândindu-se că l-ai putea părăsi, așa că a încercat să-ți cumpere fidelitatea.

– Nu trebuia să facă asta. Eu m-am căsătorit cu el de bunăvoie. Am vrut să-i fiu o soție bună, dar el n-a vrut asta. Mă trata de parcă eram o piesă din colecțiile lui, de parcă apartamentul în care locuiam era o casă de sticlă construită special pentru mine.

Shuan îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi.

– Ai zis că doreai să fii o soție bună. Asta înseamnă că relația voastră nu era una normală?

Gabrielle încuviință, îmbujorată.

– Deci îți vinzi cu greu favorurile, zise el cu răceală, iar ea tresări.

– Ai spus că la Villahermosa v-ați certat pentru...mine.

– Oh, da, ne-am certat pentru că am îndrăznit să-i spun că nicio femeie nu merită sacrificiile pe care le face el. Și-a riscat slujba, diploma, integritatea, a vândut lucruri din Institut și toate astea pentru ce? Ca să te țină pe tine în lux. Știa prea bine că e urmărit de câțiva ani și mai știa că nu avea s-o mai țină mult așa, pentru că va fi concediat și va ajunge la închisoare. Și nici măcar nu-i păsa.

Gabrielle rămase tăcută. Creierul ei refuza să accepte realitatea unei asemenea pasiuni extravagante. Încercă să-și amintească de viața anostă pe care o dusese alături de James. Răceala lui, rezerva, faptul că refuza orice contact cu ea. De multe ori se întrebase dacă nu cumva nici măcar nu-i păsa de ea. Iar acum, să afle că făcuse atâtea sacrificii în numele dragostei ce i-o purta...

– Nici măcar n-am știut că ține la mine, gândi ea cu voce tare. Dacă mi-ar fi dat vreodată de înțeles...

– Îi era teamă să nu cumva să te dezguste dacă nu-și controla sentimentele. Era foarte conștient de diferența care era între voi. Mi-a spus că și-a dat seama de la începutul relației voastre că te dezgustau relațiile intime. Începu să râdă. Poți să mulțumești oricărei zeițe sau zeu că nu va afla niciodată adevărul despre tine.

– Și care e acest adevăr? întrebă ea, calmă. Ești sigur că-l știi?

– Sunt multe cuvinte urâte care caracterizează femeile ca tine. Dar n-am de gând să ți le enumăr acum. O să te scutesc de asta. Warner a fost un prost care n-a reușit să vadă dincolo de frigiditatea ta. Ar fi trebuit să te dea jos de pe piedestal și să te ducă în pat. Așa măcar ar fi simțit că nu face sacrificii inutile.

Gabrielle ridică mâna și-l plesni peste față cu toată forța de care era capabilă. O clipă, au rămas nemișcați, privindu-se, după care Shuan se răsuci pe călcâie și plecă de lângă ea.

În ciuda umbrei pe care o țineau copacii, afară era extrem de cald. Gabrielle stătea lângă hamacul lui James, privindu-l cum doarme. Pablo improvizase un evantai din câteva frunze mari, iar tânăra avea acum gijă să țină muștele departe de trupul muribund. Nu mai avea mult. Era evident din transparența feței. În afară de câteva minute în timpul zilei când se zvârcolea de durere, în restul timpului zăcea în comă.

Îi pregătise ultima porție din supă, dar refuzase să mănânce, așa că acum încerca să-i dea câte puțină apă.

Privindu-l, Gabrielle își dădu seama că niciodată în viața ei nu se simțise atât de incapabilă să ofere ajutor. Era uimitor cât de mult îți lipsea civilizația și confortul atunci când era vorba despre boală sau chiar moarte. În Anglia, ar fi fost acum spitalizat și asistentele i-ar fi administrat calmante. Ea putea doar să-i facă aer cu niște frunze de palmier și să-i mai șteargă din când în când transpirația de pe față.

Auzi pași în spatele ei și se întoarse să-l vadă pe Pablo, care o întrebă îngrijorat:

– Cum se mai simte domnul?

– După cum vezi, dădu ea neajutorată din umeri.

Bărbatul încuviință în tăcere și se închină.

– O să stau eu cu el dacă doamna vrea să facă baie la pârâu, se oferi el.

– Nu, Pablo, mulțumesc oricum. Nu-i putea spune că stătea lângă James ca să prindă de la el vreun cuvânt care s-o dumirească și care s-o elibereze de această vină pe care o simțea. Nu știa cum avea să-și continue viața cu amintirea acuzării lui.

Gabrielle văzu pușca lui Pablo și ghici unde fusese.

– Niciun semn de la Felipe?

– Oh, dracul ăla! Dacă Domnul e într-adevăr bun, atunci trebuie să-l fi făcut pe Felipe mâncare pentru tigri.

Pe tânără o trecură fiorii la auzul vorbelor lui.

– Pablo, începu ea după o pauză, dacă Felipe este atât de rău precum spui, de ce Shuan l-a lăsat să vină cu noi în expediție?

– Felipe a mers ca ghid, dar nu era deloc unul bun. Știți, are mulți bani, cu toții ne întrebăm de unde-i face.

– Poate lucrează pentru hoții de tezaure.

– Da, doamnă, lucrul ăsta îl știm cu toții, dar n-avem nicio dovadă. Plecase cu don Jaime și s-a întors singur, spunând lucruri prostești. A zis că merge cu noi, ca ghid. Așa că domnul Lennox a acceptat, crezând că poate așa îl vom găsi pe don Jaime.

– Și a mai crezut și că eu am știut tot timpul unde e James și că o să vă duc la el?

– Poate, doamnă. Nu mi-a spus asta. Mi-a zis doar că trebuie să fiu cu ochii pe Felipe, să aflu ce vorbește cu dumneavoastră, mai ales când nu e nimeni de față.

– Felipe l-a împușcat pe James?

– El? Nu, el nu e în stare să facă rău decât femeilor și copiilor. Nu s-ar pune niciodată cu un bărbat.

– Atunci, cine l-a împușcat?

– Hoții, doamnă. Felipe n-a fost niciodată unul dintre ei. E un fel de...cum se spune?

– Om de contact?

– Da, încuviință bărbatul. Cred că hoții sunt supărați pentru că don Jaime nu le dă comoara din mormânt și cred că sunt supărați și pe Felipe, iar el, ca să se revanșeze, îl caută ca să-l ducă la ei.

– Dar dacă James a fugit de hoți, asta înseamnă că are comoara cu el, nu?

– Da, doamnă. Domnul Lennox și cu mine am tot căutat, dar n-am găsit nimic. Numai don Jaime ne mai poate spune acum, însă doar bunul Dumnezeu știe dacă va mai vorbi vreodată.

După ce plecă, Gabrielle își reluă veghea asupra bărbatului. Știa de acum că undeva aproape de ei erau comorile din mormântul de la Ixtlacan și trebuia cumva să afle locul unde erau ascunse.

James deschise la un moment dat ochii și privi speriat în jur.

Gabrielle se aplecă peste el.

– James, șopti ea.

Ochii încețoșați se opriră pe fața ei.

– Cine ești tu? Vocea îi era atât de slăbită încât abia se auzea ce spunea.

– Sunt soția ta, James. Ai luat niște comori din templu pentru mine, dar nu mi le-ai dat. Nici măcar nu mi-ai spus unde sunt.

– Masca de jad?

– Da, spuse ea în șoaptă. Pot s-o văd? Ai zis că e pentru mine, ca să rămân lângă tine. Uite, sunt aici acum. N-o să te părăsesc.

– Să nu mă părăsești, o umbră de zâmbet îi apăru pe buze. Oh, scumpa mea Elaine.

Gabrielle rămase împietrită. Era numele primei sale soții, își dădu ea seama, oarecum ușurată.

– Da, eu sunt, Elaine.

– Masca e pentru tine, iubito. N-am vrut s-o aibă altcineva. Am îngropat-o la marginea luminișului. Am marcat locul cu pietre în forma literei E.

Închise ochii și oftă de parcă făcuse un efort prea mare și deveni din nou inconștient. Gabrielle mai rămase o clipă lângă el, după care se ridică.

Pablo nu era departe de ea, smulgând penele unui fazan pe care se pregătea să-l frigă. I-l arătă bucuros, iar ea se forță să-i răspundă cu un zâmbet.

– Mă duc să mă plimb puțin. Te rog, strigă-mă dacă don Jaime se trezește din nou.

Pablo încuviință din cap și se întoarse la treaba lui.

Gabrielle dădu ocol luminișului, dar nu văzu nimic. Se gândi chiar că poate James aiura și poate pierduse comoara undeva prin pădure. Dar la un moment dat, se împiedică de o piatră și își dădu seama că acela trebuia să fie locul. Cu toate că era aproape întuneric, începu să sape cu mâinile goale sub pietricelele în forma literei E. Probabil că James le îngropase tot cu mânile, fiindcă nu era o groapă adâncă, iar tânăra scoase cu ușurință un pachet învelit în plastic și îngenunche să-l privească.

– Gabrielle! era vocea lui Shuan care o striga impacientat.

Stătea lângă hamacul lui James, iar când ajunse și ea acolo, o luă în brațe.

Nu trebuia să-i spună. Știa deja. Se duse lângă el și privi figura nemișcată. Pablo era și el de față, răsucindu-și cu degete nervoase pălăria.

– S-a întâmplat foarte repede, doamnă. Domnul Lennox a venit să-i aducă niște apă, iar don Jaime a țipat o dată și asta a fost tot.

– E liniștit acum, spuse ea și, întorcându-se spre Shuan, îi dădu pachetul fără să mai spună ceva.

– Ți-a spus unde era? întrebă el, aproape nevenindu-i să creadă.

Încuviință din cap. Simțea cum i se face din nou rău.

– Ca să rămân cu el. Vocea îi sună ciudat în urechi. Apoi am plecat s-o găsesc și...n-am crezut că se va întâmpla atât de repede, altfel n-aș fi plecat. I-am promis că n-o să-l părăsesc!

Parcă cineva de departe striga lucrurile astea, iar ea simțea cum se prăbușește...

O palmă o trezi la realitate.

– Îmi pare rău, dar n-avem timp de isterii acum. Trebuie să-l înmormântăm pe Warner și apoi să ne grăbim spre Ixtlacan, ca nu cumva să primim vreo vizită neașteptată a hoților.

Îi privi fața palidă.

– Îmi pare rău, dar n-avem cum să-i oferim o înmormântare obișnuită.

– Nici nu cred că și-ar fi dorit asta. I-a plăcut dintotdeauna pădurea, așa că nu cred că am fi găsit un loc mai bun.

Gabrielle se duse lângă un copac și se așeză cu spatele de el. Pablo îi aduse o cană cu cafea amară și neagră, iar ea o bău ca pe un nectar. Observă că nori negri se adunau în jurul soarelui. În curând avea să plouă.

Ce ironie! Nu știuse niciodată cum e să fii soție, iar acum era văduvă! Nici măcar nu-l putea plânge pe James. Nu mai simțea de mult nimic pentru el, așa că ar fi fost ipocrită să se poarte așa. Dacă stătea bine să se gândească, barbatul cu care se măritase nu fusese un străin doar pentru ea, ci și pentru el însuși. Adevăratul James Warner murise demult. Și doar carapacea era cea care zăcea acum în pădurea tropicală.

Cândva poate ar fi durut-o să știe că fusese aleasă doar fiindcă semăna cu o femeie pe care n-o cunoscuse niciodată. Poate când a văzut-o prima dată, James chiar a crezut că e Elaine, care se întorcea la el. Cu siguranță, s-a simțit tare deziluzionat.

Vechiul sentiment de detașare îi reveni în inimă, și odată cu el

începu să plouă, la început cu picături rare, apoi din ce în ce mai dese. Își ridică recunoscătoare fața spre cer, pentru răcoarea pe care i-o oferea ploaia.

De undeva parcă cineva o striga să vină la adăpost...Da, era Shuan, dar era prea greu să se ridice. Simțea că mușchii nu mai răspund comenzilor minții și cu cât privea mai mult spre cer, cu atât i se părea că norii negri apasă asupra ei.

Acum, el era lângă ea. Știa că o ia de mână, o scutură, dar, în mod ciudat, nu simțea nimic.

Buzele i se mișcau, dar nu putea înțelege cuvintele. Era atât de agitat, trebuia să-l liniștească cumva.

– Numele meu e Elaine, spus ea încet și întunericul o învălui.

Capitolul 9

Cred că mai bine vin cu tine, decise mătușa Molly.

– Nu, spuse Gabrielle, dând cu vehemență din cap. Nu. Trebuie să fiu pe picioarele mele. Ai fost minunată, și nu trebuie să crezi că nu apreciez tot ce faci pentru mine. Dar chiar simt că trebuie să mă descurc singură cu poblema asta.

– Nu ți-au dat mult timp de gândire, zise femeia luând scrisoarea care venise dimineață și o studie.

– Ei bine, mă așteptam la una ca asta, spuse ea.

– Dar nu te va deprima să te întorci din nou la apartament?

– Nu cred. Oricum, cu cât voi trimite mai repede lucrurile la Institut, cu atât va fi mai bine pentru toți.

– Dar nu trebuie să le împachetezi tu pe toate.

– Știu, de aceea am sunat la Institutul din Londra. O să aibă ei grijă de toate la momentul potrivit. Gabrielle zâmbi încurajator. Nu-ți mai face atâtea griji. Mă simt bine din nou. Doctorul a avut dreptate. Am avut nevoie doar de odihnă.

– Hm, bombăni femeia. Dacă te-ai fi văzut cum arătai când te-am luat de la aeroport...

– Ei, dar acum mi-am revenit și trebuie să dau piept cu realitatea. Și dacă mă grăbesc puțin, poate prind trenul de zece și am timp să fac

și puțină curățenie înainte ca bărbatul acela să sosească.

Ieși din bucătărie și urcă în camera ei, de unde luă o haină și geanta. Era o zi frumoasă de ianuarie și perspectiva unei călătorii la Londra o bucura.

Dar Gabrielle nu se simțea chiar atât de bine. Deși îi vorbise curajoasă mătușii Molly, știa că-i va fi greu să intre în apartamentul acela unde fusese atât de nefericită. Doamna Hutchinson, menajera lui James, fusese destul de amabilă încât să se ocupe de toate formalitățile pentru moartea stăpânului său.

Testamentul era unul simplu, și fusese întocmit cu câteva zile înainte de căsătoria lor și din el reieșea că toate bunurile lui James îi reveneau Gabriellei.

Nu era vorba despre prea mulți bani. Singurele lucruri valoroase erau colecțiile lui, iar Gabrielle sunase deja la Institutul din Londra să le spună acestora că pot face cu ele ce cred de cuviință.

Știa că lucrurile astea durau mai mult, de aceea rămăsese surprinsă când primise prompt o scrisoare de la Institut în care i se spunea că unul dintre experții lor ar fi bucuros s-o întâlnească în acea zi pentru a evalua lucrurile. Gabrielle era de părere că erau mai mult decât bucuroși să li se restitue lucrurile.

Luă haina pe ea și se privi în oglindă. Încă mai era slăbită, dar nu mai era palidă și se simțea aproape refăcută.

Avea amintiri vagi din ultimele zile petrecute în Yucatan. Își amintea că Anna stătuse lângă ea și că mai văzuse o dată Templul Lunii. Apoi, nu știa când a fost dusă cu elicopterul la Merida, dar știa că pe patul de spital a vegheat-o doamna Morgan. Iar la întoarcerea în Anglia, tot ea a fost cea care a însoțit-o și a predat-o în siguranță mătușii sale.

Ieși grăbită din cameră. În hol, mătușa Molly o aștepta.

– Draga mea, ești sigură...?

– Da, foarte. O sărută pe obraz. Până și doctorul Forrest a spus că aș putea căuta altă slujbă, când doresc.

– Da, dar i-ai spus doctorului ce rău dormi? Mă gândeam eu, dădu mătușa din cap, a dezaprobare. Sper ca vizita asta la apartament să nu-ți trezească amintiri care e mai bine să rămână uitate.

A fost o călătorie frumoasă. Trecuse prin păduri acoperite de nea, în contrast cu ceea ce lăsase în Mexic. Privi pe fereastră îngândurată. Nu-i spusese mătușii și nici doctorului care era cauza pentru care nu dormea nopțile. Gândul îi era mereu la Shuan. Își spusese de atâtea ori că e proastă că încă mai tânjește după un bărbat care i-a arătat în nenumărate rânduri cât de mult o disprețuiește.

Dar ajunsese chiar să creadă la un moment dat că și ea avea o parte din vină. Îi ascunsese atâtea lucruri, iar acum își dădea seama de ce ceilalți nu doreau să-i spună nimic și erau atât de reci cu ea.

Fusese judecată și condamnată fără măcar să i se dea voie să se apere. Își mai spuse o dată că dacă Shuan ar fi simțit pentru ea mai mult decât dorință fizică, ar fi crezut în ea. Dar în inima ei, se îndoia de asta. Până la urmă, James nu mințise pe nimeni. Spusese adevărul pe care-l credea el. Shuan îl cunoștea de ani buni și probabil îi purta un mare respect, pe când ea era o străină pentru el și aici nu mai conta cât de mult îl atrăgea din punct de vedere fizic.

Își dorea din tot sufletul să nu se fi despărțit într-un asemenea context. Singurul lucru pe care și-l mai amintea era figura lui, înainte ca ea să leșine. Cu siguranță, n-ar fi arătat atât de rău dacă nu i-ar fi păsat. Dar n-o condusese la Merida, și nici nu-i trimisese vreun mesaj în timpul spitalizării acolo.

Oare așa aveau să rămână lucrurile între ei? Oare poți să închizi undeva amintirile astea când ai simțit că trăiești cu adevărat și să aștepți să le uiți?

Dacă n-ar fi fost soția lui James, ci pur și simplu un fotograf la datorie, oare s-ar fi desfășurat altfel lucrurile între ei doi?

Luă un taxi până la apartament. Când intră, jaluzelele erau trase și geamurile închise, iar înăuntru persista un miros dens. Gabrielle

deschise geamurile și șterse praful de pe mobile. Apoi se duse în bucătărie și constată că nu fusese încă nimic deconectat și găsi un ibric și un borcan desfăcut de cafea.

Dacă expertul nu bea cafeaua neagră, trebuia să caute pe undeva lapte. Nu erau magazine în apropiere, dar blocul era locuit. Cu siguranță, cineva îi va putea da puțin lapte. Luă o ceașcă și ieși, lăsând ușa întredeschisă. Vecina de vizavi răspunse la sonerie și se arătă a fi chiar o doamnă plăcută, cu toate că nu o cunoștea pe Gabrielle.

– Oh, draga mea, îmi pare atât de rău pentru domnul Warner, spuse ea, în timp ce o conduse spre bucătărie. Cred că puțini știau ce carieră strălucită a avut până a apărut anunțul acela în ziar.

Gabrielle o privi nedumerită.

– Anunțul de la decese, draga mea. Credeam că tu, ca văduvă...

Gabrielle dădu din cap, cu vehemență.

– Nu, n-am fost eu. Nu m-am simțit prea bine după moartea soțului și nici nu m-a ținut nimeni la curent cu știrile.

– Oh, poate că n-ar fi trebuit nici eu să-ți spun, dar...

– Oh, nu, stați liniștită, acum mă simt bine. Doar că am fost stresată și foarte obosită.

– Cineva mi-a spus că tu chiar ai fost în Yucatan, cu domnul Warner. Femeia o prinse de umăr. Cred că ești o tânără foarte curajoasă. Atâta sălbăticie! Cu siguranță, te bucuri să revii la civilizație.

– Fiecare are avantajele și dezavantajele ei, spuse ea, gânditoare.

– Sper că n-ai de gând să te întorci acolo, nu? Atâtea amintiri dureroase...

– Da, aveți dreptate, spuse tânăra și ieși, mulțumind pentru lapte. Nu se obosi să-i explice că acolo trăise cele mai frumoase clipe din viața ei și că doar alături de James trăise clipe de chin. Văzu că ușa de la intrare era acum larg deschisă și intră grăbită.

Îmi cer scuze, spre că nu mă așteptați de mult...

Scoase un țipăt când îl văzu pe Shuan măsurând-o din cap până-n

picioare. Scăpă cana din mână și tot laptele se scurse pe rochie și pe jos.

– Lasă-l! spuse el cu autoritate, văzând-o că se apleacă să-l șteargă de pe jos. E porțelan și o să te tai.

Probabil avea dreptate, gândi ea, când o ajută să se ridice. Îi tremurau atât de tare mâinile, încât sigur s-ar fi rănit.

– Stai aici. O așeză pe canapea și-i puse un șervețel în mână. Șterge-ți rochia cu asta.

– Laptele era pentru cafeaua ta. Trebuie să merg să mai cer puțin. O să mă creadă nebună.

– Stai liniștită. Doar nu crezi că am bătut atâta drum ca să beau o afurisită de cafea cu tine.

– Atunci, de ce ai venit?

– Nu știi?

– Bineînțeles. Te-au trimis cei de le Institut. Nu-l privea. Am primit o scrisoare în dimineața asta. Mi-au spus că vor trimite pe cineva care să evalueze colecțiile lui James. Dar nu m-am așteptat să fii tu.

– Nu, nu cred. Dar cred că te așteptai să vin mai devreme sau mai târziu.

– Trebuia? Părea mai înalt acum, în costumul închis la culoare, și aranjat. Ultima oară când îl văzuse era nebărbierit și plin de sânge de la rana lui James. Ce contrast fantastic!

– Mi-am spus că trebuie să las să treacă ceva timp. Dar n-am găsit pe nimeni care să-mi spună cât trebuie mai exact, așa că mi-am dat seama că mai bine acționez. Scoase o țigară din pachet. Oricum, a fost destul de mult timp. Poate prea mult. O privi cu atenție.

– Arăți ca naiba. Ai slăbit atât de mult, și de ce ai cearcănele astea la ochi?

– Nu dorm prea bine, recunoscu ea.

– Și crezi că eu dorm? Se întoarse și-și aprinse țigara.

– Cred că mai bine începem să facem inventarul, zise cu voce joasă.

Mă duc să iau hârtii din biroul lui James.

– Mai târziu. O prinse de braț, făcând-o să rămână pe loc. Prezența lui era ca un drog pentru ea. Ai fost îngrijorată. De ce? Sigur nu din cauza lui James?

– Oare ar fi atât de extraordinar? ținu ea privirea în jos, ca el să nu citească adevărul. La urma urmei am fost soția lui.

– Ai recunoscut în fața mea că relația voastră n-a fost una bună. Iar atitudinea lui James față de tine mi-a confirmat acest lucru. O privi cu atenție. Nu te mai preface, Gabrielle, James nici măcar nu te-a recunoscut, ba chiar a crezut că ești soția mea la un moment dat. Și nici măcar în ultimele clipe nu te-a chemat pe tine. Știi asta, nu?

– Da, spuse ea cu dificultate, putem începe inventarul? Am...și alte lucruri de făcut azi, așa că...

– Spune-mi unul. Stătea atât de aproape de ea, încât trupurile lor aproape se atingeau. Închise ochii și se depărtă de el.

– De ce a trebuit să vii tocmai tu?

– Pentru că eram în Londra, la Institut, când a venit scrisoarea ta și pentru că, să spunem, am un interes deosebit pentru lucrurile din acest apartament.

– Bineînțeles, majoritatea au fost furate din ruinele pe care sperai să le excavezi singur.

– Asta e o parte. N-ai de gând să mă întrebi de ce n-am luat legătura cu tine mai devreme?

– Nu e treaba mea să știu cum îți petreci timpul. Doamne, ce mândră a spus-o! Nici nu e de mirare că el a izbucnit în râs.

– Ce control de sine incredibil! o ironiză el. Am crezut dintotdeauna că femeile sunt curioase, dar tu ești excepția de la regulă. Am fost să-l văd ieri pe Martin Gilbert la revista Vision. I-am dus niște fotografii. M-a pus să-ți transmit că e încântat de ele.

Gabrielle își dădu abia acum seama că uitase complet de filmele pe care le trimisese la Merida. Știa că mătușa sa contactase revista și-i

explicase lui Martin că nu se simțea deloc bine și că nu putuse să termine treaba pentru care o trimiseseră acolo. Acesta se dovedise foarte amabil, îi transmisese urări de bine și chiar îi spusese că așteaptă un telefon de la ea imediat cum se pune pe picioare.

– Acum așteaptă cu nerăbdare fotografii cu masca de jad, colierele din aur și ornamentele pe care le-am salvat de la Ixtlacan.

– Aur? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da, lucruri deosebite și păstrate destul de bine. Craig a stat zile întregi ca să refacă masca de jad, iar acum te așteptăm cu toții pe tine.

– Nu, dădu ea cu vehemență din cap. Nu...pot. Trebuie să luați pe altcineva.

– De ce nu poți veni?

– Dintre toți, tu ești cel mai potrivit să răspunzi la această întrebare. După tot ce s-a întâmplat, cum aș putea da ochii cu ceilalți? Când toată lumea știe prea bine ce a făcut James?

– Știi bine că tot ce s-a întâmplat a fost ca suspiciunile noastre, ale tuturor, să se transforme în certitudini. Nimeni nu crede că ai vreo vină în toate astea, cu atât mai puțin că ai contribuit cu ceva.

– În afară de tine.

– Dacă aș mai crede una ca asta, crezi că aș mai sta acum atât de aproape de tine?

– Nu știu ce să mai cred, spuse ea, cu precauție. Mi-ai spus clar că nu vrei să ai nimic de-a face cu mine.

– Dacă asta e impresia pe care ți-am lăsat-o, cred că merit un Oscar. Ca și tine, n-am știut ce să cred. Totul în jurul meu îmi sugera că ești o femeie ușoară, vicleană și rea, dar ceva înăuntrul meu îmi spunea exact invers. Poate ar fi trebuit să-mi ascult instinctele de la început.

– Poate, spuse ea, cu greutate. Mă duc să fac cafeaua.

– Chiar nu poți sta singură cu mine, nu-i așa? o scrută el cu privirea. Atunci, du-te și fă afurisita aia de cafea, dacă asta te va face să te simți mai bine. Cât a făcut asta, Shuan a adunat cioburile de la cană și a șters

laptele de pe jos.

– Dă-mi tava. Veni lângă ea. Nu vreau alt incident.

Îl urmă în sufragerie și acceptă ceașca pe care i-o dădu el.

– Și acum? Facem conversație politicoasă, sau putem spune lucrurilor pe nume?

– Nu avem nimic să ne spunem, răspunse ea, luând o înghițitură din lichidul amărui.

– Nu sunt de acord. După ce am plecat de la Vision, am sunat-o pe Elaine. Gabrielle tresări și puse ceașca pe tavă cu degete tremurătoare.

– Mă bucur că în sfârșit capăt o reacție de la tine. O urmări cu atenție.

– Cum...e? Dădu din umeri.

– Roșcată, ochi verzi, îți poate fi cu ușurință mamă, poate chiar o soră mai mare. Dar asta e toată asemănarea. E recăsătorită cu un bărbat foarte bogat și e bine. Eram pregătit s-o urăsc, dar în cele din urmă, n-am putut.

Privi în jos, încruntat.

– Firește, i-am povestit despre James. Mi-a povestit în mare cum se purta cu ea, dar lucrurile astea nu prea m-au dumirit, așa că am luat-o eu la întrebări. Mi-a spus că din ziua nunții lor, James făcuse o obsesie pentru un bărbat și nimic din ce ar fi făcut sau ar fi zis ea nu l-a liniștit vreodată. La un mment dat a încercat să-i abată gândurile încercând să-l facă să-i povestească despre munca lui, dar el a acuzat-o că ar fi mai interesată de arheologie decât de căsătoria lor, așa că a încetat să mai facă asta. Când era acasă, nu putea ieși din apartament fără să fie chestionată amănunțit. Făcu o pauză. Niciodată nu discuta despre bani cu ea. Habar n-avea cât câștigă. Știa doar că uneori era foarte generos, așa că a început să-și facă griji. Și cu cât îl interoga mai mult, cu atât lucrurile se înrăutățeau. În cele din urmă, i-a povestit în ce se vârâse. Cred că a fost oripilată. Cam atunci a început s-o implore să nu-l părăsească.

– Dar l-a părăsit?

– Da. Spune că a încercat astfel să-l facă să-și vină în fire, dar n-a funcționat și el a divorțat de ea.

– Dar dacă el a fost cel care s-a despărțit de ea, de ce a rămas atât de confuz, ca și cum căsătoria lor nu s-ar fi sfârșit niciodată?

– Din câte mi-a spus și Elaine, cred că era obsedat și așa a rămas toată viața.

– Iar eu n-am făcut nimic.

– Ce era de făcut?

– Sigur l-aș fi putut ajuta cu ceva. Nu...l-am iubit pe James când m-am măritat cu el și niciodată n-am ajuns să țin la el așa cum merita...dar cred că...

– Nu cred că acum mai contează ceva din toate astea. Cred că James s-a căsătorit cu tine pentru că semănai puțin cu prima lui soție. În timp ce pe tine te ținea la distanță, el putea să continue să trăiască în lumea lui fictivă, crezând în subconștient că Elaine s-a întors la el. Doar așa se poate justifica ce a făcut.

– Dar tu ai fost împotriva mea de la început; se ridică și se duse neliniștită spre fereastră.

– Așa a fost, veni el lângă ea. Tot ce știam e că te doream cu disperare din primul moment când te-am văzut. Dar m-am luptat cu mine. Doamne, cât am putut să mă lupt! Nicio femeie n-avea să-mi facă mie ceea ce i-a făcut lui Warner! Mi-am jurat asta. Iar apoi m-am trezit îndrăgostit de aceeași femeie. Râse violent. Ironic, nu? Aproape că am înnebunit. Tot timpul ăsta am încercat să te disprețuiesc, să dovedesc că ești femeia josnică pe care o credeam. Și în același timp, mi-am dat seama că dacă s-ar întâmpla să mă despart de tine, aș sângera până la moarte. Când Warner a murit, strigând-o pe Elaine, a fost ca răspunsul la o rugăciune. Am venit atunci la tine, să-mi cer scuze chiar și în genunchi dacă era necesar, și știi cum te-am găsit. O prinse de umeri. Abia m-am suportat când ai plecat la Merida, adăugă cu voce șoptită.

Mi-am spus că boala ta e numai din vina mea. Că eu te-am făcut să te îmbolnăvești, că trebuia să-mi ascult instinctele și să cred în nevinovăția ta de la început. O întoarse ușor cu fața spre el. Când am venit aici, eram speriat. Speriat că s-ar putea să te fac să te simți rău din nou, sau să constat că mă disprețuiești atât de mult încât să mă alungi. Oare am stricat totul între noi, Gabrielle? Sau mai există șansa de a mă ierta și de a încerca să reparăm ceva între noi?

– Ți-am mai spus cândva că mi-aș dori să mă iubești în toate felurile posibile; vocea îi tremura. Încă mai vreau lucrul ăsta, Shuan. N-am încetat niciodată să te iubesc și niciodată nu cred că o s-o fac, indiferent de felul în care te-ai purta cu mine... Buzele lui o opriră. Se agăță de el, răspunzând pasiunii și mâinilor lui care îi mângâiau trupul. Când sărutul se sfârși, amândoi erau vlăguiți.

– Acum, trebuie să te căsătorești cu mine, spuse el, cu voce răgușită. Trebuie să mă întorc la Ixtlacan până la sfârșitul săptămânii și mă tem că singurul hotel în care ne putem petrece luna de miere este Templul Lunii.

– La sfârșitul săptămânii? Dar, Shuan, nu putem! Ce vor spune oamenii?

– Nu-mi pasă. O trase spre el și-i lipi trupul mlădios de al lui. Dar pentru Anna sau pentru ceilalți, nu va fi o surpriză. Am fost imposibil de suportat în ultima vreme.

– Și ce e atât de neobișnuit în treaba asta? îl tachină ea. În ce mă amestec oare?

– Aș fi bucuros să-ți arăt, spuse el și o sărută din nou. Ai spus că vrei să fii iubită în toate felurile posibile. Ei bine, ăsta e doar unul dintre ele...

Sfârșit